

சிவமயம்.

இரத்தினகிரி சுரர் துணை

இரத்தினகிரி என்னும் 477

திருவாட்போக்கிப்புராணம்

தீர்த்த

கமலை எநகர் வைத்திணை தேசிகராவியற்றப்பட்டது

திரிசிரமம்

திரு. அ-சிவானந்தசாகர

யோகிசுவரவர்களால்

புதிதேசிக்கப்பட்டது

சிவமயம் ஸ்தானிகம் மு. வீரபிள்ளை அவர்கள்

கேட்டுக்கொண்டபடி

திருச்சி கோட்டை மலிகை கந்தசாமி பிள்ளை

பொத்திரும் செனத்திரபாண்டியம்பிள்ளை

சூரநாராயண பாகத்தினம் பிள்ளையால்

சென்னை

திருவல்லிக்கேணி

“வாண்பூஷணம்” பிரஸ்ஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விவாதிகிருது ஸ்ரீ சித்திரை 11

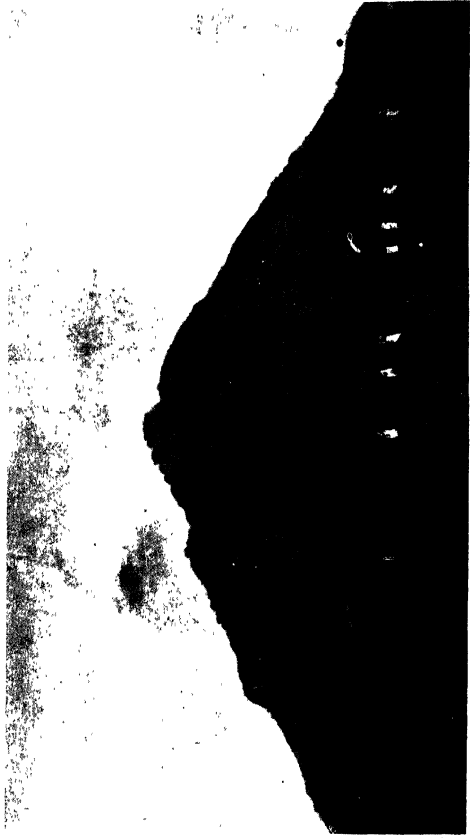
April 1911

விலை ரூபாய் 6]

[தபால் செலவு வேறு

Copy Right Registered

வாட்டோக்கி என்னும் இரத்தினகிரி.

சிலாயமலை ஐயர்மலை, மாணிக்கமலை என்றும்
கூறப்படுவன

முக்வுரை

திரும் செல்வமும்வாய்ந்ததேசமாகிய இப்பாதகண்டத்திலே

பாம்பதியாகிய சிவபெருமான் திருக்கோலங் கொண்டு வீற்றிருந் தருளும் தலங்கள் ஆயிரத்தெட்டி என்று பெரியோர்கள் கூறுவர்.

அவைகளில் இப்போது தேவாரப் பதிகங்களை உடையன வாயிருக்கும் தலங்களு இருநூற்றெழுபத்து நான்கு. இத்தலங் களில் சோழநாட்டில் நூற்றுத்தொண்ணூறும் சுழநாட்டில் இண்டும் பாண்டிநாட்டில் பதினான்கும் சேரநாடாகிய மலை நாட்டில் ஒன்றும் கொங்குநாட்டில் ஏழும், மகதநாடாகிய கடுநாட்டில் இருபத்திரண்டும், 'தொண்டைநாட்டில்' முப்பத்திரண் டும் துளுவநாட்டில் ஒன்றும், வடநாட்டில் ஐந்தும் உள்ளன. சோழநாட்டுத் தலங்களில் ஒன்றான திருவாட்போக்கி ஸ்தலம் புண்ணியநதியாகிய காவிரித்தியின் தென்கரையிலுள்ளது. இரத்தன கிணை, மாணிக்கமலை, ஐயர்மலை, சிவாயமலை என்று வழங்கப்படும் திருவாட்போக்கி ஸ்தலபுராணமானது ஆதியில் குதமுனிவரால் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் இயற்றப்பட்டது. பிறகு இதனைச் செந்தமிழ் நூலாகத் திரு-வைத்தினாதேசிகர் செய்தனர். அப்பழைய 'வட்டுப் பிரதிகளிலிருந்து எடுத்து எழுதி இந்தச் சிவாயமலை தேவஸ்தான ஸ்தானிகரான கணம் முத்துச்சாமிபிள்ளை குமாரர் வீரப்பிள்ளை அவர்களும் ஸ்தல அன்பரான கன்னடம் குருவஞ்செட்டியார் குமாரர் தம்மனைஞ் செட்டியாரும் சுருக்கமாக விருத்த இந்நூலை நூலாசியர் வரலாற்றில் சொல்லியவர்களைக் கொண்டு விரிவா வாகச் செய்து வைத்திருந்தனர். இப்படி இருக்கத் திரிசிரபுரம் கோட்டை ஸ்தலவாசியாய் இருந்த எங்கள் குடும்பத்திற்கு சில சண்டராளர்களால் ஏவல் என்று சொல்லப்பட்ட பில்லிகுனியம் ஏற்பட்டு, இரத்தினகிரிசுவரர் கணவில் தோன்றி உத்தரவு அளித் தபடி சுமார் ஆறுவருஷகாலமாய், "சுட்டும் பொருளில் ஈரநீ லொன்று எமக்கிந்து வருவீர்" என எம்மிறைவர் ஒருக்கால் ஆஞ்ஞா பித்தபடி, எவ்வித ஜன்மந்தரப் புண்ணியப் பேற்றாலோ அருளப் பெற்றப் பன்னிரண்டஞ்செட்டிமார் அவர்கள் ஜாகையில் ஆதரிக்கப்

பெற்று சுரும்பார்குழலம்மையார் சடேதான இரத்தினரீசுவரர் கடாசுத்தினிலை நாளுக்கு நாள் செளக்கியத்தை யடைந்துவருகிறோம். முன்கூறியிருவரும் இப்புராணத்தை எல்லோரும் வாசித்து உணர்ந்து உபயும்படி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த விரும்பி அவர்களிடமிருந்த அவ்வேட்டுப் பிரதியைக் கொடுத்தார்கள். இவ்வளவு அவாவுடனிருந்த இருவரும் புராணத்தை அச்சிட்டுப் பார்ப்பதற்கு முன்னமே தேகவியோமடைந்து விட்ட ததப்பற்றி விசனிக்கிறோம். இப்புராணம் ஏட்டுப் பிரதியாய் இருந்து அழிந்துபோய் விடாமல் எப்படியாவது அச்சாகி வெளி வரவேண்டுமென்று கவலையுற்றிருந்த இம்மலை ஸ்தானீகம் மூ. வீரப்பிள்ளை அவர்களுக்கும் ஸ்தல அன்பரான கு. தம்பன்னல் செட்டியாருக்கும் டி. யார்கன் சந்தியார்க்கும் என் வந்தன மளிக்கின்றேன். தவிர சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து, இத்தல புராணம் அச்சிடும் விஷயத்திலும் வசனச் சுருக்கம் எழுதுவதிலும் விரோதிகருதுவார்களாகிய ரதோற்சவத்திற்குள்ளாக புராணம் அச்சாகி வெளிவரும் பொருட்டும் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு உழைத்த அலகரை திரு-அ- சுப்பிரமணிய பாரதியாரவர்களுக்கும் என் மனப்பூர்வமான சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் அளிக்கின்றேன்.

இப்புராணம் அச்சிற்குக் கொடுத்து சிறிது காலம் ஆனபடியாலும் அவசரமாக அச்சிடவேண்டிவந்ததாலும் சிலபிழைகள் இருக்கலாம். அவைகளைக் காண்போர் தபை கூர்ந்து எனக்குத் தெரிவித்தால் மறுபதிப்பில் அவைகளைக்களைந்துவிடலாகும். இப்புத்தத்தில் என்ன குற்றங்கள் இருந்தாலும் அவைகளை யெல்லாம் பாராட்டாது பொருளையே கொள்ளும்படி கற்றறிந்த பெரியோர்களை வணக்கமாங்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்புராணத்தை வாசிக்கத் தொடங்கு முன்னமே சிவாயமலையாகிய இரத்தினகிரியைத் தரிசித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு இத்துடன் அமமலைப்படம் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

இங்ஙனம்

சிவாயமலை
விரோதிகருதுவா
சித்திரைமீ யெவ

ச. நாகரத்தினம் பிள்ளை.

நூலாசிரியர்வரலாறு,

இப்பாதகண்டத்தில் காவிரிநதிக்குத் தென்புறமாயுள்ள இரத் தினகிரிமலையின் இரத்தின கிரீசுவரரின் திருவாட்போக்கிப் புராண மானது, ஆதியில் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இத் தலத்திலுள்ள ஆகிசைவர் ஸ்தானீகீர் அன்பர்கள் வேண்டுகோ ளின்படி திருவாரூர் வைத்தியநாதேசிகர் இத்தலத்தின் மகிமை முதலிய பிரபாவங்களை எளிதில் அறியும் பொருட்டுச் செந்தமிழ்ப் பாடலாகச் செய்தனர். யானை காரணத்தினாலோ, பாயிரத்தில் வயிரப்பெருமாள் ஆரியராசன் சிற்றாயனார் இவர்களைக் கூறப்பட்டிருந்தும் திருவாட்போக்கிச் சருக்கத்துடன் புராணத்தை முடித்து வாழியும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இத்தலத்திலுள்ள சில கற்றோர் கள் கேட்டுக்கொண்டபடி விரிவாக ஆரியராசன்சிற்றாயனார்சருக்கம் கடம்பர்கோவில் திருவாழிதுறை ராமலிங்கத்தம்பிரான் அவர்களா லும்வயிரப்பெருமாள்சருக்கம் சைவ சிரோமணியாகியமுத்துச்சாமி சுவாமி யென்னும் திருப்புகழ் குகனடிமையாலும் ஆண்டவன் அனுக்கிரகத்தால் செய்யப்பட்டன பென்னிடுபாறைச் சருக்கம் திரிசிரபுரம் பிர்ம்மஸ்ரீ திரு- அ- சிவாநந்த சாகர யோகேசுவரவர் களால் செய்யப்பட்டது. புராணகதைகளை எளிதில் தெரிந்துகொள் றும் பொருட்டு அலகரை வரகவி திரு- அ- சுப்பிரமணிய பாரதி யாரால் வசனரூபமாக எழுதப்பட்ட வசனச் சருக்கங்களும் இத்துடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கணபதிதுணை ,

திருச்சிற்றம்பலம்.

வா ட் போ க் கி த் தே வ ர ம்

திருநாவுக்கரசுநாயனாருளிச்செய்தது.

திருக் குறுந் தொலை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காலபாசம்பிடித்தெழுது துவர்
பாலகர்விருத்தர்பழையாரென
ராலீழலமர்ந்தவாட்போக்கியார்
சீலமார்ந்தவர்செம்மையுணிற்பரே.

க

விடுத்தது துவர்வந்துவினைக்குழிப்
படுத்தபோதுபயனிலைபாவிகா
ளடுத்தகின்னாங்கேட்கும்வாட்போக்கிபை
யெடுத்துமேத்தியுமின்புறுமின்களே.

உ

வந்திவ்வாறுவளைத்தெழுது துவ
ருந்தியோடிநாகத்திடாமுன
மந்தியின்னொளிதாங்கும்வாட்போக்கியார்
சிந்தியாவெழுவார்வினைதீர்ப்பரே.

உ

கூற்றம்வந்துகுமைத்திடும்போதினாற்
மேற்றம்வந்துதெளிவுறலாகுமே
யாற்றுவும்மருள்செய்யும்வாட்போக்கிபா
லேற்றுமின்விளக்கையிருணீங்கவே.
மாறுகொண்டுவளைத்தெழுது துவர்
வேறுவேறுபடுப்பதன்முன்னமே
யாறுசெஞ்சடைவைத்தவாட்போக்கியார்
கூறியூறியுருகுமென்னுள்ளமே.

ரு

காஸமோடிக்கடித்தெழுது துவர்
தானமோடுதலைபிடியாமுன்ன
மான்ஞ்சாடியுகந்தவாட்போக்கியா
ருனமில்லவர்க்குண்மையினிற்பரே.

க

பார்த்துப்பாசம்பிடித்தெழுது துவர்
கூர்த்தவேலாற்குமைப்பதன்முன்னமே
யார்த்தகங்கையடக்கும்வாட்போக்கியார்
கீர்த்திமைகள்கிளர்ந்துமையின்கீள.

எ

நாடிவந்துநமன்றமர் வில்லிருட்
கூடிவந்துகுமைப்பதன்முன்னமே
யாடல்பாடலுகந்தவாட்போக்கியை
வாடியேத்தநம்வாட்டந்தவிருமே.

அ

கட்டறுத்துக்கடித்தெழுது துவர்
பொட்டறுக்கிப்புறப்படாமுன்னமே
யட்டமாமலர்க்கும்வாட்போக்கியார்க்
கிட்டமாகியணையடியேத்துமே.

க

இரக்கமுன்னறியாதெழுது துவர்
பாக்கழித்தவர்பற்றுதன்முன்னமே
யாக்கனுக்கருள்செய்தவாட்போக்கியார்
கூப்பதுங்கூப்பாரவர் தங்கட்கே.

த0

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுவாமிதிருநாமம் - இரத்தினகிரிநாதர்.

தேவிதிருநாமம் - சூரூப்பார்துழல்.

இரத்தினகிரி.

திருப்புதழ்.

கயலைச் சருவிப்பிணையொத் தலர்பொற்

கமலத்தியல்மைக்—கணினிலே

கடிமொய்ப் புயலைக் கருதிக் கறுவிக்

கதிர்விட்டெழுமைக்—குழலாலே

நயபெய்த் கலசத் திணைவற் பிணைமிக்

குளநற் பெருசெய்—பிணையாலே

நலமற் றறிவற் றுணர்வற் றனனற்

கதியெப்படிபெற்—றிநிலேவே

புயலுற் றியல்மைக் கடவிற் புக்குகாக்

கறமுற் சாமுய்த்—தமிழ்வேடும்

பொருதிட் டமார்க் குறுதுக் கழும்விட்

டொழியப் புகழ்பெற்—றிநிலேவே

செயசித் திரமுத் தமிழுற் பவநற்

செபமுற் பொருளுற்—றருள்வாழ்வே

சிவதைப் பதிரத் தினவெற் பதனிற்

றிசுழ்மெய்க் குமாப்—பெருமானே

பத்தியால் யானுனைப்—பல காலும்

பற்றியே மாதிருப்—புகழ்பாடி

முத்தனாமாறெனைப்—பெருவாழ்வின்

முத்தியே சேர்வதற்—கருள்வாயே

உத்தமாதானசற்—குணர் நேயா

ஒப்பிலாமாமணிக்—கிரிவாசா

வித்தகா ஞானசத்—திநிபாதா

வெற்றிவேலாயுதப்—பெருமானே

க

உ.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வாட்போக்கிப்புராணவசனச்சுருக்கம்.

—:(0):— 3

நைமிசச் சுருக்கம்.

பூலோகத்திலுள்ள எல்லாவிடங்களிலும் மிகச் செறிந்த துந்தவம் புரிவதற்குரியதுமான நைமிசவனத்தில் அறிவிலும் ஒழுக்கத்திலும் கல்வியிலும் தவத்திலும் சிறந்தவர்களான பலமுனிவர்கள் ஒருங்குசேர்ந்து முன்னொருகாலத்தில் தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அந்தப் புண்ணிபவனத்திற்குத் தபோதனராகிய சூதாமுனிவர் எழுந்தருளினார். முனிபுங்கவராகிய அவரை கண்டதும் அவர்களெல்லோரும் எதிர்கொண்டழைத்து வணங்கி அக்கிய பாத்தியாசமனமுதவி ஆசனமிட்டு அதில் வீற்றிருக்கச் செய்தனர். சூதமுனிவர் ஆசனத்தமர்ந்ததும், அவரை நோக்கி, “வாதராயண மகாமுனிவருடைய பரிபூர்ண கிருபையைப் பெற்ற சூதமுனிவரே! பாமகருணாநிதியாகிய மங்கை பூங்காளன் இனிதமர்ந் தருள்புரியும் வாட்போக்கி மான்மிபத்தையும் அப்பதியில் சிவபிரான் வழிபட்டுப் பேறு பெற்றவர்களையும் அங்குள்ள தீர்த்த மகிமைபையும் கிருபைகூர்ந்து திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமேன ஸ்ரீசானகர் முதலிய முனிவர்களனைவரும் வேண்டிக்கொண்டனர்.

அதைச் செவியுற்ற சூதமுனிவர், பிரம்ம முதலாகிய பதினெட்டுப் புராணங்களுள் சைவ மென்ற புராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள இந்தத் தலமகிமைபைச் சொல்வான் கருதி, தமது திருக்கரங்களைச் சிரமேற்குவித்து அகிலலோக சரண்யனாகிய முக்கட்பெருமானைத் திருவுளத்தில் தியானித்து முனிவர்களைப்பார்த்து, “முனிவர்களே! இதுவரையில் யாங்குறிப புராணங்களிலும் இப்பொழுது இந்தப் புராணத்தைக் கூற நேர்ந்தது எனது பூர்வபுண்ணியமேயாம். அந்தப் புண்ணியசேஷத்திரத்தின் பெருமை என்

னால் சொல்லிமுடிவதன்று. ஆயினும், அறிந்த வளவித் சொல்லுகிறேன்.

இந்தத் தலமான்மியும் மிகவும் விசேடமானது. முன்னம் ஜகதீசன் மூவுலகத்தையுமீன்ற உமாதேவியாரோடு வெள்ளியங்கரியில் வீற்றிருந்தார். அவரிருவருக்கும் நடுவில் ஆறுமுகக் கடவுள் வீற்றிருந்தார். அப்பொழுது வேலாயுதக்கடவுள் தனது தாதையின் திருமுகநோக்கி ஆர்க்கி சூழ்ந்த இந்தப் புனியில் நீ விரும்பி வாசஞ்செய்யும் தலங்களுள் கிரேஷ்டமானதெனவென்று வினவ, உமாபதியானவர் குமரனுடைய மழலமொழி கேட்டு மனமிக மகிழ்ந்து “அப்பா! இது பரம இரகசியம். ஆயினும் கூறுகிறேன்; காவிரித்தியின் தென்கரையில் மாணிக்கமலை பென்றென்றிருக்கிறது. அந்த மலையில் தான் நாம் அகமகிழ்ச்சியுடன் வசிப்போம்” என்று கூறி, அதன் பெருமையைக் கூறினார். குமரவேள் அதனைக்கேட்டு மிகமகிழ்ச்சியடைந்து தாம் கேட்டவாறே நந்திதேவருக்கு நவீன்றார். நந்தியம்பெருமான் சனற்குமாரருக்குச் சொன்னார். சனற்குமாரர் விபாத முனிவருக்குரைத்தார். அவரிடம் நான் கேட்டுணர்ந்தேன். அதன்படிபே இப்பொழுதுங்களுக்குக் கூறுகிறேன். இசைக் கேட்பவரும் எழுதுவோரும் எழுதுவிப்போரும் பிறருக்குரைப்போரும் அந்தப் பரம்பொருளினது அருளினால் மூவுலகத்தையும் ஆண்டு சுகபோகங்களை யனுபவித்துப் பிறகு இந்திரபதியையும் பெறுவார்கள் என்று கூறுவாராயினர்.

மாணிக்கமலைச் சருக்கம்.

முன்னம் பிரமகற்பத்தில் வாயுதேவனுக்கும் ஆகிசேடனுக்கும் பெரிபயுத்தம் உண்டாயிற்று. அப்பொழுது வாயுதேவனால் மேருமலையினின்றும் ஐந்து சிகாங்கள் ஓயார்த் தெறிப்பட்டு அவ்வைந்தும் ஐந்து சிவஸ்தலங்களாழினை பாண்டிவனா நாட்டில் நீலாசலமென்று ஒன்றிருக்கிறது. அத்தலத்தில் ஓர் வில்வமர மொன்றுண்டு. அதன் கீழேமுந்தருளிய பரமசிவனுக்கு ஈசானகிசையில் ஓர் மலையிருக்கிறது. அது மூன்று யோசனை உயரமுள்ளது. காவேரிநதியின் மேல் கரையில் சுவேதாசலமென்று ஒன்றிருக்கிறது. இது பூமியினுள்ளே அமிழ்க்கிருக்கிறது. அப்படியும் அதன் மகிமைபாவருக்கும் அகிசயிக்கத்தக்கது. இங்கு தேவதீர்த்தமும் வன்னி விருக்ஷமூமிருக்கின்றன. இந்தச் சுவேதமலைக்கு மூன்றுயோசனை தூரத்திற்கப்பால் காவேரி நதியின் தென்கரையில் அரையோசனை தூரத்தில் மாணிக்கமலையிருக்கிறது. இதை இரத்தினகிரிபென்று சொல்வார்கள். இந்த திவ்யதலத்தில் ஓர் வேப்பமரமிருக்கிறது. இதன் பெருமை அளவுகடந்தது இந்திரனுக்கு நேரந்த சாபம் அதனாலேயே நீங்கிற்று. காவேரிக்கு வடகரையில் மாததாசலமென் றென்றிருக்கிறது. கந்த நதிக்கரையில் குண்டிலாசலத்தொடர்பில் வன்னிகர்ப்பமென் றென்றிருக்கிறது. இதை நினைத்தளவில் சகலபாபமும் ஒழியும். இவ்வைந்தனுள் மாணிக்கமலை யென்பதே மேலானது. இந்த மாணிக்கமலையிலுள்ள வேம்பின் கீழிருந்து பஞ்சாக்கரமோதிப் பரம்பொருளத் தியானிப்பின் பேரின்ப வீடடைவார்களென்பதில் ஐயமில்லை.

மாணிக்கமலைச் சிறப்புறைத் த சருக்கம்.

நெடுமிசாரண்ய வாசிகளின் வேண்டுகோளின்படி குதமுனி வர் கூறுகிறார். மாணிக்கமலை பதினாறுயோசனை உயரமும் மூன்று யோசனை அகலமும் உள்ளது. இது விழுந்த வேகத்தில் பூமியில் அழுந்தியிருக்கின்றது. அங்கெழுந்தருளி யிராநின்ற பெருமானுக்கு இரத்தினனீங்கமெனப்பெயர், இந்த மலையைக் கண்ணிற்கண் டாலும் கேட்டாலும் பார்த்துச்சிரங்குவித்து வணங்கினும் பரக திபையளிக்கும். இதைச் சுற்றிலும் எட்டுத் திசைகளிலும் எட்டுத் தீர்த்தங்களிருக்கின்றன. இவைகளன்றி அக்கினிதிக்கில் பஞ்சாக்கர தீர்த்தமிருக்கிறது. தெய்வதீர்த்தமென்று மொன்றிருக்கிறது. இம்மலையில், இந்திரிய நிக்ரகம்செய்து ஆகாராதிகளை யொழித்து வாயுபக்ஷணம் செய்யும் முனிவர்கள் பலரிருந்து தவம்புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதன் சிகரங்களில் இரத்தினங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. பஞ்சாக்கரமே அம்மலையின் வடிவமாகும். அருமறையின் பொருளாகிய பரமசிவனே கருணையுடன் இனிங்க வடிவமாய் இம்மலையிலேழுந்தருளியிருக்கிறார். பலகோடி பிறவிகளிலும் புண்ணிபஞ் செய்தவர்க்கேபன்றி மற்றவர்களுக்கு இம்மலையின் காட்சி கிடைப்பதரிது. இத்தலத்திற் கெழுந்தருளி சுரும்பார்குழலம்மையையும் இரத்தினகரீ சரையும் வணங்கி இங் குள்ள வேம்பை வலம்வந்தவர்க்குச் சகல பீடங்களும் ஒழிந்து நித்தியானந்த வாழ்வுண்டாகும். இங்கு பஞ்சாக்கர ஜபம் செய்பவர் ஒன்றுக்குக்கோடி மடங்கதிகமான பலனைப் பெறுவார்கள்.

இங்கு குளம், லாவி இவைகளை வெட்டுவித்தவர்கள் இந்த உலகத்தைப் பலகாலமும் புரந்து கடைசியில் ஈசனை யடைவார்கள். இங்கு நந்தவனம் உண்டாக்கி, பார்ப்பனர்க்கு மனை பலவகுத்த பேர்கள் சொர்க்க லோகத்தையுமாள்வார்கள் இந்தத் தலத்தி லிருந்து தானம் செய்தபேர்கள் மாரக்கண்டனைப்போல் நீடுழி வாழ்

வார்கள். ராஜ துரோகம், குருதுரோகம், பிராமண துரோகம் முதலியவைகளைச் செய்தவர், சொர்ணத்தைக்களவாடியவர் குரு வினைச் சிதைத்தோர், அறிலில்லாதவர், கட்டுடிப்பவர், முதலியவர் களும் முன்னவனுடைய நூலை நிந்தனை செய்தவர், அன்னம், தாரம், மகவு, அறம், தீம்புன்ல் இவைகளை விற்புமீனர், கோட் சொல்பவர், பொய் கூறுகிறவர், பிறர்மனை விழைவோர், பிறர் பொருள் கவர்பவர், செப்தநன்றி கொன்றவர்கள், கண்வனுக்குத் திங்கிழைத்த மாதர்கள், பதிவிருதைகளை யிகழ்த்தியோர், கடல் கடந்து சென்று வாணிபம் செய்யும் அந்தணர், கொலைபுரிவோர், குருவின் பத்தினியை வீரும்பியதியோர், தாய் தந்தையரை இகழ்ந்த வர், யாசகர்க்குப் போருளியாதவர், தெய்வ நிந்தனை செப்வோர், முதலியவர்களும் இந்தச் சைலத்தைக் கண்ணால் கண்டால் அவர்கள் செய்த பாவத்தினின்றும் விடுபட்டு நற்குசி பெறுவார்கள். இம்முலையை வலஞ் செய்தவர், காவேரிநதி நீரால் பரமசிவனுக் கபி டேகம் செய்தவர், திருவிழா நடத்தியவர், வாகனம், தேர் கள், விமானங்கள் இவைகளைப் புனைந்தவர், குடை, மணி ஆலவட்டம், தோரணம், கொடி முதலியன செய்வித்தவர், களவினை மேற் கொண்டாயினும் கணிகைபர் நிமித்தமாயினும் பொருள் பெறும் பொருட்டேனும் ஒரு பகல் இத்தலத்திலிருந்தவர் இவர் கள் யாவரும் நற்குதியடைந்து சுகம்பெறுவார்கள். இந்தச் சருக் கத்தைப் படித்தவர், படித்துப் பிறர் கேட்கும்படி செய்வோர் முதல் யாவரும் மேலான வாழ்வை யடைவார்கள்.

வாயுபூசித்த சருக்கம்,

முன்னம் வாயுதேவன் ஆதிசேடனுடன் அமர்புரிந்து மேருமலைச் சிகரத்தைப் பெயர்த்த சூற்றத்திை ஒழித்துக்

கொள்ளும்பொருட்டு உமாபதியாகிய பரமசிவனைச் சரண மடைந்து அவரது கட்டளைப்படி வாட்டோக்கியை யடை ந்து, அதன் கீழ்ப்பால் ஓர் தீர்த்தமுண்டாக்கி, அந்தப் புனலால் கங்கைகுடிய ஈசனுக் கபிடேகம்செய்து, அந்த மாணிக்கமலையை வலம்வந்து எமதிறைவனை அன்பொடு வணங்கிப் பலவித மாகவும் துதித்தான். பிறகு இமயவல்லிதன் திருவடி மலரைப் பணிந்து விநாயகர், குமார்க்கடவுள் இவர்களையுந் தரிசித்து, அந்த மலையிலே புலநாள் வசித்து அருந்தவம் புரிந்து வந்தான். இப்படித் தவம்புரியும் வாயு தேவனுக்கு முன் எமதிறைவன் காளகண்ட திரிநேத்திரதாரியாக ரிஷபவாகனத் தின் மேல் தோன்றினர். அவரைக் கண்டதும் வாயுதேவன் தன் இருகரங்களையும் சிரமற்கொண்டு கண்களினின்று ஆரந்த பாஷ்பம் சொரியநின்று, கங்கதரணே சரணம், கருணை நிடியே சரணம் எனத்துதித்து, “என் னுயனே! உமது திருவடியை ஒருபோதும் மறவேன், என் குற்றத்தைப் பொறுத்து எனக்கு நற்கதி யளிக்கவேண்டும்” என்று தோத்திரம் செய்தான். ஈசன் மனமிரங்கி, “உனக்கு வேண்டும் வரத்தைக் கேள்” என்றனர். வாயுதேவன் “ஈசா! நான் மேரு மலையைப் பெயர்த்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான். ஈசன், அவன் கேட்டபடி அவ் வரத்தைத்தந்து, “எமது ஆணையால், உலகெங்கும் வியாபித்து ஒவ்வோர் சரீரத்தினும் சென்று பிராணன், அபானன், வியாநன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயனென்னும் பத்துப பெயரோடு அவ்வச் சரீரங்கட்டு உபகாரங்களைச் செய்துவரக் கடவாய” என்று கட்டளையிட்டருளினர். அவ்விதமே வாயுதேவன் பத்துருவ மடைந்து மேதினியைப் புரந்து வாழ்கின்றான்.

இச்சரித்திரத்தைப் படிப்போர், எவ்வகைப்பட்ட குற்றங் கள் செய்திருப்பினும் சிவபிரான் அவற்றைப் பொறுத்தருள்

வரர். வாயுதேவன். பூசித்தது ஜப்பசி பூரணை யாகையால் அன்
றையதினம் வாயு தீர்த்தத்தில் நீராடுபவர் மகா பாபத்தினின்றும்
விடுபட்டு நற்கதி பெறுவார்கள்.

ஆதிசேடன் பூசித்த சருக்கம்.

வாயுதேவன் வாட்போக்கித்தலத்தி லெழுந்தருளியிரா நின்ற
ஈசனைத் தரிசித்து சிவத் துரோக பாவத்தை நீக்கிக் கொண்டதை
நாரதமாகா முனிவர் ஆதி சேடனுக்குச் சொன்னார். ஆதி சேடன்
அதை யறிந்ததும் உடனே நாக லோகத்திலிருந்து பூலோ
கத்தை யடைந்து கோகர்ணம், சங்குகர்ணம், பிரபாசம், மந்தரா
சலம், பிரமபுரி, அனந்தசயிலம், சோமேசுவரம், காலேசுவரம்
சுருந்திரம் முதலிய பல தலங்களுக்கும் சென்று பரமசிவனைத்
தரிசித்துக்கடைசியில்வாட்போக்கிக்கு வந்து அங்கு தவஞ் செய்து
கொண்டிருந்த அத்திரி, பரத்துவாசர் முதலிய ரிஷிகளைத் தரி
சித்து அவர்களை வணங்கி, பிராமண வேடந்தாங்கி ஓர் தீர்த்த
முண்டாக்கி அதில் ஸ்நானஞ் செய்து நந்தவனத்திலிருந்து புஷ்ப
மேடுத்துக்கொண்டு ஆலயத்துட் புருந்து துவார பாலகர்களை நமஸ்
கரித்து விக்கிணேசுவரமுதல் எல்லேனாரும் விரிப்படி பூசித்து,
அங்கு தென்மேற்கு மூலையில் தாபிக்கப்பட்டுள்ள தீர்த்தத்
தில் நூற்றெட்டுக்குட மெடுத்துச் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கபி
டேகம் செய்து அர்ச்சனை நிவேதனம் முதலியனவும் அன்போடு
புரிந்து பூம்முறை வலம்வந்து வணங்கி யெழுந்து கைகளைச் சி
மேற் கூப்பி “ அடியார்க்கடியனே ! அற்புதாநந்த ஜோதியே !

கரியுரிவைப் போர்வையாகக் கொண்டுகடவுளே! காள்கண்டனே! சரணம் சரணம்” என்று பன்முறை துதிசெய்து “பரம் பொருளே! மேருமலைச் சிகரங்கள் பல என்னால் அசைக்கப்பட்டன. அக்குற்றத்தைப் பொறுத்து என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து வணங்கி நின்றான். கருணைபங்கடலாகிய ஈசன் அவனுக்கிரங்கி அவன் முன் தோன்றி “உனது குற்றத்தை நீக்கி யருளி னேம். நீ பரிசுத்தனாய் விட்டாய்; உன்னிருப்பிடம்” சென்று சுக்மாயிரு” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி விங்கத்துள் மறைந்தனர்.

பிறகு ஆசிரேடன் ஈசனது கருணையை நினைந்து ஆந்த பாவசனாகிச் சுரும்பார் குழலம் மையையும் இரத்தினகிரி சரையும் வணங்கி அத்திருப்பதியின் மகிமைபை யாவரும் அறியும்படி கானம் செய்துகொண்டு தன்னிருப்பிடமாகிய நாகலோகம் சென்றான்.

இந்திரன் சாபவிமோசனச் சருக்கய.

தேவேந்திரன் கௌதமருடைய பத்தினியைப் புணர்ந்து, அவரால் சபிக்கப்பட்டான். அந்தச் சாப நிவர்த்தியின் பொருட்டுத் தன்னுடைய குருவின் கட்டளைப்படி பூலோகத்தை யடைந்து அநேக சிவகௌத்திரங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டுவந்து கடைசியாக மாணிக்கமலையைக் கண்டான். கண்ட வளவில் இருகரங்களையும் சிரமேற்குப்பி வணங்கி, பிறகு

காவேரி நதிக்குச் சென்று அதில் ஸ்நானஞ் செய்து பக்தி யுடன்மாணிக்க மலைக்கேகி, அதனை மூன்றுமுறை வலம் வந்து அதன் மேலேறி, ஈசன் சந்நிதியில் நின்று வணங்கி, அம் மலையிலேயே தன் வசசிராயுத்தால் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கி அதிலிருந்து தீர்த்த மெடுத்து ஈசனுக் கபிடேகம் செய்து பூசித்து வந்தான்.

இம்மாதிரி ஒரு பருவம் வரையில் இந்திரன் அத்தலத்தி லிருந்து இறைவனைப் பூசித்துத் தியானத்திலிருந்து வந்தான். பிறகு ஈசன் அவனுக்கீரங்கி, பார்வதி தேவியாரோடு விடப் வாகனத்தின் மீது காட்சி கொடுத்தருளினர். தனக்கு முன் தோன்றி நின்ற இறைவனையும் அம்மையாரையும் பணிந்து, “என் ஐயனே சரணம்!! ஈசனே சரணம்!! என்னை பாள்பவனே சரணம்!! கருணாகரனே சரணம்!!” எனத் துதித்து, என்னைப் புரந்தருவேண்டும் என வேண்டினான். பரமசிவன் “உன் பூசை யாலும் உன் தியானத்தாலும் நீ செய்த மெய் யன்பினாலும் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி யுண்டாயிற்று. உனக்கு வேண்டும் வரம்என்ன” என்றார். இந்திரன் இது கேட்டதும் தான் கிரு தார்ததனாதாக நினைத்து, “பரமதயா நிடயே! தபோதனரா கிய கௌதமரால் கொடுக்கப்பட்ட சாபம் நீங்க வேண்டு” மென்று பிரார்த்தித்தான். பரமசிவன், “என்பால் அன்பு பூண்ட அருந்தவனால் கொடுக்கப்பட்ட சாபம் நீங்குதலரிது. ஆயினும் நீ என்னிடத்துக் கொண்ட பக்தியினால் உன் மேனி யெங்கும் காணப்படும் ஆயிரம் யோனிகளும் ஆயிரங் கண்களா கக் காண் வரமளித்தோம். நீ இனி உன்பதியையடைந்து சுகமா யிரு” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இந்திரன் இவ்வரத் தைக்கேட்டு மிகவும் ஆனந்தமடைந்து ஈசனைப் பணிந்து பல படியாகவும் துதித்து, “அடியார்க் கடியனே! நான் செய்த துதியைப் பாடித் துதித்தவாக்கு நின் கருணையுண்டாக வேண்டு” மெனவும் வேண்ட, இறைவன் “அங்ஙனமே ஆகுக”

எனக்கூறி ஜோதிலிங்கத்தில் மறைந்தருளினார். பிறகு இந்திரன் தன் பதியடைந்து ஈசனது திருவடி மறிவாதிருந்து வந்தான்.

இந்திரன் சாபர்தீர்த்த இந்தச் சரித்திரத்தைப் படித்தோரும், எழுதினோரும், அளவில்லாத காலம் உலகத்தைப் புரந்து டிடி கு சந்திரமௌலியி னுடைய பரதபங்கய நீழல் சேர்வார். இதில் ஐயமில்லையென்றறிக.

இடிபூசித்த சருக்கம்.

பிறகு முனிவர்கள் சூதமுனிவரைப் பார்த்து, “முனிவர் பெருமானே! இத்தலத்தினில் சூரிய புகவான்வந்து பூசனை புரிந்த தன் காரணத்தைக் கூறவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர்.

சூதமுனிவர், “முனிவர்களா! உதயாசலத்தின் சமீபத்தில் மந்தேகமென்னும் ஓர் தீவிருக்கின்றது. அதில் கொடிய அரக்கர்கள் அநேகர் வாழ்கின்றார்கள் அவர்கள் மிகுந்த தவ வலிமைபெற்றவர்கள். அவர்களை எவர்களாலும் வெல்வதரிது. அந்த அரக்கர்கள் சூரியனோடு அடிக்கடி அமர் செவ்வது வழக்கம். ஓர் சமயம் அவர்களை யெதிர்த்து அமர்புரிப ஆற்றாதவனை சூரியன் புறங்காட்டி யோடினான். அவனைக் கண்ட தேவர்கள் “சூரியனே! ஏன் இவர்களுக்குப் பயந்து ஓடவேண்டும். இவர்களை வெல்ல ஓர் உபாயமிருக்கிறது. அதாவது சம்பூக்தி பத்திலே காவேரிநதியின் தென்கரையில் ஓர் மூலையிருக்கிறது. அது மேருமலையிருந்து விழுந்த சிகரங்களுள் ஒன்று. மிகவும் சிலாக்கியமானது. அதன் மேலுள்ள லிங்கத்திற்கு இரத்தினலிங்க மெனப்பெயர். இது எல்லா லிங்கத்தினும் மேலானது. நீ அங்கு சென்று அந்த இரத்தினலிங்கத்தைப் பூசிப்பாயேயானால் அரக்கர்களை வெல்லுதற்குரிய ஆற்ற

லுண்டாகும்” எனக் கூச்சலிட்டார்கள். இதைக் கேட்ட ஆதித்தன் நாம் அங்கு எவ்வளவு சென்று பூசிப்பதென யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், நாரத முனிவர் அங்கு எழுந்தருளி “நீ கவலையுறில், உனது சகோதரனாகிய இடிபையழைத்து ஆம்மலைக்கேசிக் கட்டளை யிடுவாயாக” என்றார். பிறகு சூரியன் மனமுவந்து இடியைத்தன்மனத்திலெண்ணினான். உடனே இடியானவன் உலகமுழுதும் நடுங்கத் தக்க பெருஞ் சக்திமட்டுக்கொண்டு சூரியன் முன்பு வந்தான். அவனைப்பார்த்ததும் சூரியன் அவனிடத்தில் தன் சூனிகளைக் கூறி, “என்சகோதரனே! நீ இரத்தினகிரிக்குச் சென்று ஈசனைப் பூசித்து உலகமுப்பயம்படி. அங்கு ஓர் தீர்த்தமும் ஸ்தாபிக்கக் கடவாய்” எனவும், இடி உடனே அவிடம் விட்டு வேகமாகப் புறப்பட்டு இரத்தினகிரியைப்படைந்து அங்கொரு தீர்த்தமுண்டாக்கிப் பரமசிவனையும் உமாதேவியாரையும் பூசித்தான். ஜகதீசன் அவனது பூசைக்கு கந்து காட்சிதந்து சூரியனுக்கு அரக்கர்களை வெல்லும் ஆற்றலைக் கொடுத்தார். அந்த வரததைப் பெற்றுக்கொண்ட இடியானவன் சூரியனிடம் வந்து நடந்த வரலாற்றைக் கூறினான். ஈசனுடைய கருணையை நினைந்து ஆனந்தமடைந்தான் ஆதித்தன். அன்று முதல் அரக்கர்களை வெல்லும் ஆற்றலுடைபவனாகிச் சண்டையில் அவர்களைப் புறங்காட்டி ஒடச்செய்தான்.

அந்தத் தீர்த்தம் சகல பாபங்களையும் போக்கக்கூடியது. சரீர ரோகிய முண்டாக்கத் தக்கது. சூரியன் தன் கிரணங்களால் அத்தீர்த்தத்தைச் சீத்திசெய்கிறான். வருடந்தோறும் சூரியன் மேடராசியிலிருக்கும்போது வருகின்ற பௌர்ணமியில் சூரியன் இரத்தினகிரிசுரைப் பூசிக்கின்றான். இது பிரம்மாண்ட முள்ளவரையில் நடக்கும். இரத்தினசுரேசரருடைய பூசையின் மகிமையை என்னுள்ளவிட்டுச் சொல்லுதலரிது. அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஒருகுடமெடுத்து இரத்தினலிங்கத்திற்கு அபிடேகம் செய்யினும் புத்திரர்களைப்படைந்து நெடுங்காலம் எல்லாச் சுகங்களையும் அனுபவித்து வாழ்ந்து ஈசனது திருவடி நிழலை இறுதியில்டைவார்க ளென்பதிலையமில்லை. இச்சரித்திரத்தை சேவியால் ஒருமுறை கேட்பானு

யின் அப்பொழுதே அவனது பாபங்களொழியும். 'சுசன் திரு வருள் கிடைக்கும் என்று கூறி மேலே கூறுகிறார்.

அகத்தியர் பூசனை புரிந்த சருக்கம்.

முன்ன மொருசமயம் அகத்திப முனிவர் இமபகிரியின் வட பாரிசத்திலிருக்கும் புட்பபத்திரா நதிக்கரையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தார். அங்கு நாரத மகாமுனிவர் வந்து, அகத்தியரை நோக்கி, “நாமிருவரும் யாத்திரை செய்துவருவோம், வாருங்கள்” என்றழைக்க, அகத்தியர் அதற்குச் சம்மதித்து அவிடம் விட்டுப் புறப்பட்டு இருவருமாகக் காஷ்மீரம், பிரபாசம், வில்வாரண்யம், கேதாரம், காசி, பிரபாகை, அவந்தி, கோமதி முதலிய பல திருப்பதிகளைத் தரிசனம் செய்துகொண்டு வந்தனர். இப்படி மெய்ப்பன்புடன் ஈசனினிதமர்ந்துறையும் தலங்கள் கோழும் சென்று தரிசித்து வருகையில் வந்திய பருவத்தகின்றருகே ஓர் பிரேதத்தைக் கண்டார்கள். கண்ட வானில் அகத்தியர் அப் பிரேதத்தைக் கரையேற்றுவான் கருகி, மிகுந்த கருணைகொண்டு இதன்பாவத்தை பொழிக்கத்தக்க தலம் பல வணங்கி வருகிறேனென, நாரதமுனிவர் அவரை விட்டுப் பிரிந்துவேறொரு திசைபை நோக்கி நடந்தார்.

பிறகு அகத்திப முனிவர், காவேரி நதிக்கரையிலுள்ள கடம்பவனத்திற்குச் சென்று, அந்நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து கடம்ப வனநாதரைத் தீரிசித்து பின் காவேரி நதியிலிருந்து தமது குண்டிகையில் நீரெடுத்துப் பஞ்சாக்கா மந்திரத்தினால் அபிமந்திரனஞ் செய்து அந்த நீரோடு பிரேத மிருக்குமிடஞ் சென்று அதன் மேல் புரோஷித்தார். உடனே அங்கப் பிரேதம் கடம்பவனே சுவர் கருணையாலும், காவேரி நதியின் கிறப்பாலும் கும்ப முனி

வரது தவ மகிமையாலும் திவ்ய சரீரம் பெற்று திவ்விய விமானத்திலேறி கைவாயாய கிரியை யடைந்தது. அந்தத் திருத்தல மான்மியம் அளவிடற் கரிது. காவேரி நதியின் மகிமையும் மகா விசேஷமானது.

பிறகு அகத்திய முனிவர் வடக்கு நோக்கிச் சென்று அநேக தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்து மீண்டும் கடம்பவனமுடைந்து ஈசனைப் பணிந்து மலரெடுத்துப் பக்தியோடு பூசனை செய்தார். மறுநாள் சூரியோத காலத்தில் கருணைக் கடலாகிய மங்கைபள்ளம் காள் அகத்தியர்க்கு அனுக்கிரகம் செய்யும்பொருட்டு இடப வாகனத்தின் மீது காள்கண்ட திரிநேத்திர தாரிபாக உமா தேவியாரோடு காட்சி தந்தருளினர். அதுதண்ட அகத்தியர் அடியற்ற மரம்போல் தரையில் வீழ்ந்து தண்டனிட்டிப் பிறகு எழுந்து துதிசெய்து சிவபெருமானுடைய திருவருள் பெற்று ஆனந்த மடைந்து அத்தலத்திற்கு உதயபுரியெனவும் நாமமிட்டு அங்கிருந்து மாணிக்கமலைக் கெழீர்தருளினர்.

இங்கு வேம்படியிலிருந்து வேதம் ஒதும் வேதியரைத் தரிசித்து வணங்கிப் பின் மேற்புறத்தில் ஓர் தீர்த்தம் தமது பிர்மம் தண்டத்தாலுண்டாக்கி அதில் நீராடிப் பிறகு பகல் வேளையில் அத்தீர்த்த மெயித்து இரத்தினசலப் பெருமானைக் கபிடேகஞ் செய்து கனிவர்க்குங்களை நிவேதித்துத் தரையில் விழுந்து பணிந்து எழுந்து நின்று “சர்வலோகசரண்யா! ஜகதீசா! முக்கண்ணா; மங்கை பங்காளா! காமதகனா! கறையிடற்றிறைவா! வந்தனம் செய்கின்றேன். இரத்தினகிரி நாதா! உமது பாதபத்மம் பணிந்தேன், நீயே அடைக்கலம் அடைக்கலும்” எனத் துதித்தார். அப்பொழுது கருணையங் கடலாகிய சிவபெருமான் பார்வதியம்மையாரோடு இடபவாகனத்தின் மீது எழுந்தருளிக் காட்சி யளித்தார். முனிவர் பெருமான் அவரது திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கி, “ஜகதீசனே! எனக்குப் பரம மந்திரமாகிய பஞ்சாக்கா கந்திரோபதேசம் செய்தருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்

தார். பின்னும் “என் அப்பனே!” மூத் தியானச் செங்க்கரெனும் பெயர் வழங்கவேண்டும். உன்னை மத்தியானத்தில் தரிசித்த பேர்கள் சிவகதி ரூபமுதல் வேண்டும். கார்த்திகை மாதத்தில் என் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தவர்கள் கொடிய தீயபிணிகளினின்றும் சுகமடையவேண்டும்” என்றும் வேண்டிக் கொண்டனர் உடனே பரமசிவன் அகத்திய முனிவர்க்கு அவர் விரும்பிய வரங்களைல்லாண்மல்கப் புனிதூலிங்கத்தில் மறைந்தருளினர்.

இந்தச் சரிந்திரத்தை படித்த பேர்களுக்கு இந்த உலகத்து மன்றி பரலோகத்திலும் சுகமுண்டாம் என்று மேலே கூறுகிறார் சூதர்.

உரோமேசர் பூசித்த சருக்கம்.

முனிபுங்கவராகிய அகத்தியர் பூசனை செய்த கதைபைக் கூறியதும் சொன்னார் இன்னும் அத்தல மான்மிபத்தைக் கேட்க விரும்ப மிருப்பதாகத் தெரிவித்தனர். சூத முனிவர், அசில நாபகனாகிய ஈசனை மனதில் தியானித்துக் கூறுகிறார்.

முன்னுளில் சமரவேலென்னும் அரசன் உலக முழுவகையும் மனுவைப்போல அரசாண்டுவந்தான். அவன் நீதிமுறை தவறுதவன். சுகல கலைகளையும் முணர்ந்தவன். ஜீவகாருண்ய சீலன், தரும ஏணமுடையவன். சுற்றத்தாரைப் பரிபாலிப்பவன், மகா வீரன், பகைவர்களுஞ்சு சிங்கம் போன்றவன். தெய்வபக்தி யுள்ளவன், மன்னுரிமைத் தன்னுயிர்போல் காத்து வந்தான்.

இப்படி அரசியற்றி வரும் நாளில் ஓர்நாள் ஓர் காபாலீகன் அவ்விடத்திற்கு வந்தான், அரசன் அவனைக் கண்டதும் அன்பொடு உபசரித்துத் தன் அரண்மனையில் திலநாள் தங்கும்படி வேண்டினான்.

அவனும் அதற்கிசைந்து, அங்கிருந்து வரும்போது அவன், அரசனுக்கு லோகாயதன் மதத்தை உபதேசித்து, அவனைப் பார்த்து. “மகாராஜாவே! நீர் சாஸ்திரங்களை யுணர்ந்தும் அநேக வேள்விகளைச் செய்தும் விருதங்களை யனுஷ்டித்தும் தெய்வந் தொழுதும் இது வரையில் அடைந்த பயன்யாது? ஒன்றையுங் காணோமே! பிரத்தியக்ஷமாக அனுபவிக்கத் தக்க சுகங்கள் அநேக மிருக்கின்றன. அணைகளை விட்டு, வீணை விருதங்களை யு மற் ற் றீ ஷ ய ங் க ளையும் அறிவுள்ளவன் அனுஷ்டிப்பானு! சரீரத்திற்கு வலுக் கொடுக்கத்தக்க பதார்த்தங்களைப் புசித்து மாத்ரோடு கூடி உற வாடிக்களிப்பதல்லவா சுகம்! அதுவன்றோ முத்தியென்பதும்!” என்று இப்படிப் பலபடியாகப் பலரால் போதித்த அரசனைச் சாருவாக மதமென்னும் பெரிய குளத்தில் மூழ்கும்படி செய்தான்.

பிறகு அரசன் தீயவனுடைய போதனைப்படியே நடந்து கடைசியில் காலனுக்கிரைபானான். இயமதூதர்கள் அவனைப் பாசத்தினால் கட்டி யிழுத்துக் கொண்டுபோய் தர்மராஜனது சன்னிதியில் நிறுத்தினார்கள். மகா பாதகனாகிய அவனை தர்மராஜன் கண்ணாற் கூடப் பாராமல் கொடிய நாகில் தள்ளும்படி கட்டளை யிட்டான். இயமதூதர்கள் அவ்வாறே அவனைக் கொடிய நாகத்திடை வீழ்த்திப் பலபடியாகவும் துன்புறுத்தினார்கள். இதுவன்றி விர்திய பருவத்தின் கண்ணுள்ள காட்டிலே பிசாசாகத் திரியும் படிக்கும் செய்தார்கள். அந்தப் பாவி அவ்வாறே பிசாசாகி விநாயமலையின் கண் எங்குந் திரிந்து பசியினாலும் தாகத்தினாலும் வருந்தி நிற்க நிழலற்று, மான் முதலிய விலங்கினங்களைப் பிடித்துத் தின்றும் முன்தான் செய்த தீய செயல்களை நினத்து நினைத்து வருந்தியுபி உமன்று கொண்டிருந்தான்.

இப்படிச் சகித்தற் கரிய துன்பமடையும் அவனை ஓர்நாள் அம்மலைச் சாரவில் கீழ்ப்பொறிகளையும் வென்ற தபோதனராகிய உரோமேசமகா முனிவரைச் சந்தித்தான். அவரைக் கண்டதும்

ஞானமடைந்து அவரது பாதாரவிந்தத்திற் பணிந்து “என்னைக் காத்தருள வேண்டு”மென்று வேண்டினான். அந்த மகாமுனிவர் தமது ஞானநிருஷ்டியால் அவனை இன்னொன்று தெரிந்து கொண்டு, “முன்னம் ஒழுக்கம் தவறி மகா பாபஞ் செய்ததனால் இத்துன்பம் உனக்குவாடாயிற்று. இத்துன்பம் ஒழியும் காலம் சமீபித்து விட்டது. அதனால்தான் நீ இவ்ஞவந்தாய். என்னுடன் வடிக் கடைக்கு சேஷமம் - உண்டாகும்” எனக் கூறித் தம் முடனே பிசாசுருவாயிருந்த அந்த அரசனையும் அழைத்துக்கொண்டு சிவபெருமான் எழுந்தருளியிரா நின்றபலபதிகள் தோறும் சென்று ஈசனைத் தரிசித்துக்கொண்டும் அநேகபுண்ணிய நதிகளில் ஸ்நானம் செய்து கொண்டும் வந்து பிரமதேவருக்குச் சமமான அந்த உரோமேசர் கடைசியில் காவேரிநதிபை அடைந்தார்.

காவேரிநதிபை அடைந்ததும் தம்முடன் வரும் பிசாசுருவமான அரசனை அதில் முழுகச்செய்து தாமும் அந்தப் புனித தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து அந்நதிக்கரையின் தெற்கே யிருக்கும் வடகயிலாய மொத்த மாணிக்கமலைபை யடைந்து, அதனைக் கண்டதும் மெய்யன்போடு வணங்கிப் போற்றி அம்மலைக்குக் கீழ்ப்பக்கம் வாயுதிக்கில் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கி, அதில்கங்கையாதி நதிகளின் தீர்த்தமெல்லாம் வந்து சேரும்படி செய்து அவ்வரசனை அதில் முழுகுவித்தார். முழுகினதும் அந்த அரசன் தன் பிசாசுருவம் மாறிக்கூறும்படி வில்லைக் கையிற்கொண்ட மதனன்றோடு இவனென் றெண்ணும்படியான எழிலுருவம் பெற்றான்.

பிறகு அந்த உரோமேசர், அவ்வரசனுடன் மலையின் மீதேறி ஈசனையும் இமயவல்லித் துயாரையும் பணிந்து, “புனியதருடுத்த புனிதனே போற்றி, பூதநாபகனே போற்றி, கவியுக வரதா போற்றி கண் கண் முன் அடையாய் போற்றி” என்று துதி செய்தார்.

இப்படித் துதி செய்த முனிவனை நோக்கி ஈசன் “இவன் (அரசன்) இந்த நாவலர்தீவுக் கெல்லாம் அரசனாகி நீதிவழுவாமல்

ராஜ்ய பரிபரீலனம் செய்து பிறகு தேவேந்திரனுமாகிச் சுகமனு பவித்துப் பின் இவ சின்னங்களுடன் கைலாய மலையின் மீது வாழவும் வரமளித்தனம்” என்று திருவாய் மலர்தருளினர். பிறகு இருவரும் ஈசனைப் போற்றி அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டனர். அரசன் தானும்புமாறு திருவருள் புரிந்த அம் முனிவரைப் பன்முறையும் வணங்கி அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்று ஈசனை மூறவாரென்றி நின்று உலகத்தைப் புரந்து வந்தான். முனிவரும் அந்தப் புண்ணியப் பொருப்பிலேயே யிருந்து ஈசனைப் பூசித்து வந்தார். இந்தக் கதையைப் பிறருக்குச் சொல்வோரும் கேட்போரும் எழுதுவோரும் தங்கள் பாவங் களொழிந்து ஈசனது இணையடி நீழல் சேர்வார்.

வாட்போக்கிச் சருக்கம்

முற்காலத்தில் சூரியவன்னி யென்னும் பெயர்கொண்ட ஓர் அரசனிருந்தான். இவன் மனுவீதி தவறாத மகானுபாவன். பகை வர் கண்டஞ்சத் தக்க ஆண்மை படைத்தவன். வேள் நானும் பேரழகுடையவன், மகா கிர்த்தி வாய்ந்தவன், சிவபக்தர்களிடத்து விசுவாசமுடையவன். சிவை பூசையின்றிப் புசிப்பான். பிரஜை களைத் தன் கண்ணியையில் வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தான்.

இவன் இப்படி யாசபுரிந்து வருகையில், உலக கண்டகனாகிய மகிஷனென்னும் ஓர் அவுணன் பகிரைபிரம் சிங்கவலியையுடன் தோன்றிப் பிரமகேவளைக் குறித்துத் தவம்புரிந்து, அவரிட மிருந்து “முக்கண்ணன், முகுந்தன், இந்திரன் முதலிய இமைய வர்கள் இவர்கள் ஒருவராலும் இடையூறின்றி வீரத்தற்கேற்ற ஆயுதங்கள் வேண்டும்” என வரங்கேட்டு அவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு உலகத்திலுள்ள அந்தணர்கள், தீவர்கள் செய்யும் யாகங்

கள், அறச்சாலைகள், கோயில், குளங்கள், முனிவரசர் சிமங்கள் முதலிவையகளைத் தகர்த்தும் இம்சித்தும் வந்தான்.

இங்ஙனம் அவனால் துன்பமடைந்த ஜனங்கள் அரசனிடத்தில் முறையிட்டார்கள். அரசன் ஸ்ரீ கயிலாயஞ் சென்று நந்தியம் பெருமான் திருவடி பணிந்து மகிஷன் செய்யுங் கொடுமையைக் கூறினான். அதனை நந்திதேவர் சிவபெருமானுக்கறிவித்தார். சிவபெருமான் வேந்தனை அழைத்து வரும்படி நந்தி தேவருக் காஞ்சாபித்தார். நந்திதேவர் ஈசன் கட்டளைப்படி வேந்தனை யழைத்துக் கொண்டிபோய் சிவபெருமானிடத்தில் சேர்த்தார். வேந்தன் சிவபெருமானைக் கண்டதும் அடியற்ற மரம்போல் தலையில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, அவுணானாகிய மகிஷன் செய்யும் துன்பங்களை யெடுத்தோதி. ‘ஜகத்பதிபே ! நாங்கள் உய்யுமாறு கிருபை புரிப வேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டனன். பரமசிவன் “ஏ மன்ன ! தூர்க்கைபை அனுபுகிரேம். நீ கவலைப்படாமல் உன் நகரஞ் செல்”லென்று கூறியனுப்பி விட்டுத் தேவியை நோக்கி “நீ தூர்க்கைவடிவங்கொண்டு சப்தகன்னியரோடு சென்று நமது பக்தர்களுக் கிடுக்கணியற்றும் கொடிய மகிஷனைச் சங்கரித்து வரக்கடவாய்” எனத் திருவாய் மலர்ந்தருள அருட் பெருஞ்செல்வியாகிய தேவியாரும் சிவபெருமானுத் கட்டளைப்படி தூர்க்கை வடிவங்கொண்டு சிங்கவாகனத் தாவிந்து பூமியில்வந்து அவ் வசுரனை நெடுகலுந் தேடிக் கடைசியில் அருண்ணவெற்பில் அவனிருக்கக் கண்டு “ஏபாவி ! நீ ஒழுங்கினமான செய்கைகளைச் செய்து உலகத்தைத் துன்புறுத்துகியும்; ஆகையால் நீ உலகிலிருக்கத் தகாது. இதை விட்டுவிட்டுநீயே இல்லையேல் எனனோம் அம்மர் புரிந்து இந்த வாளுக்கிறையாக நின்று உயிர் துறக்கத் துணி” என்று கூறினார். இதைக் கேட்டதும் அவுணன் வெகுண்டு கண்களினின்றும் தீப்பொரி பறக்க விழித்துப் பார்த்து “நீ ஒரு பெண் பாலானதால் இந்த வரந்தை கூறி உயிர் பிழைத்தாய். ஆண் பாலாயிருந்தால் நீ யனையும்கதி வேறு” என்று சொல்லி “விணில்

ஏன் உயிரை விழக்கறாய்.. நான மாதர்களை வருத்துவதில்லை. இவ்விடம் விட்டுச் சிக்கிரமாகச் செல்” என்று கூறினான். இவ்வார்த்தைகளை செவியிற் பட்டதும் தேவி மிகச் சினங்கொண்டு “மகிஷா! நீ புருஷனுயின் சற்று என்னோடி எதிர்த்து நின்று யுத்தம் செய் பார்ப்போம்; இனி நீ பிழைக்கப் போவதில்லை” என்று கூற, அவுணன் மகா கோபங்கொண்டு தூர்க்கை மேல் பரீணப் பிரபேஷஞ் செய்தான். தேவியார் அந்த பாணத்தை மதியாது அவன் மீதுபாணங்களைச் சொரிய; அவன் தேகமெவீகும் இரத்தம் ஆறாகப் பெருகியும் சட்டை செய்யாமல் எதிர்த்து நின்று யுத்தம் புரிந்து அஸ்திரங்களைப் பலபடியாகவும் வருஷித்தான் உமா தேவி அவ்வஸ்திரங்களினத்தையும் கிரமூலப்படுத்தினாள். இப்படி யிருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தோல்வியில்லாமல் இந்தப் பூவுலகமும் தேவ உலகமும் அரிது அரிது என்று ஆச்சரியப் படுப்படி ஆயிர வருஷகாலம் அகோரயுத்தம் புரிந்தார்கள்.

பிறகு தேவி மிகக் கோபங்கொண்டு அந்த மகிஷனுடைய இரண்டு கொம்புகளையும் பிடித்து பூமியில் தள்ளி வீழ்த்தி அவன் தலைமேல் காலூன்றி நின்று அந்தக் கொடியவனுடைய சிரசைத் தன் கைவாளால் பிளந்து மற்ற அங்கங்களையும் சிதைத்தாள். அப்பொழுது அவுணன் உயிர் துறந்தான். அங்ஙனம் உயிர் துறந்த அவுணன் பிரமஹத்தி உருவங்கொண்டு தேவியைப் பின் தோடார் தனன். தேவியார் அந்த பிரமம் ஹத்தியைப் போக்கும் பொருட்டு பரமகருணாநிதியாகிய பரமசிவன் எழுந்தருளியிரா நின்ற பல தலங்களையுந் தரிசித்துக்கொண்டு பொன்னி நன்னதிபைச் சார்ந்து, அங்கு ஸ்நானம் செய்து மாணிக்கமலைக்குச் சென்று அநாதி முதல்வனாகிய ஜகதீசனைப் பணிந்து துதித்த லுங் சிவமெந்நான். அதனைப் போக்கவல்ல ஓர் ஆயுதமளித்த னர். தேவி அதைப் பிரயோகிக்க வழி தெரியாது மயங்கினள். ஈசன் தேவியாரின் உள்ளக் கருத்தை யறிந்து தேவியாரைப் பார்த்து “இந்த வாளால் இம்மலையைப் பிளப்பாயாக” என்

றார். பிறகு தேவியார் ஈசன் கட்டளைப்படி அம்மலையைப் பிளக்க
அது இரு பிளவுகளாயிற்று. பிறகு பிரம்மஹத்தியுமொழி
ந்தது. இதைக்கண்ட தேவர்கள் ஆச்சரியமடைந்து இந்த வைய
கம சிவாயமென்று கூறி வியந்தார்கள்.

அது முதலாக அந்த மலைக்குச் சிவாயமென்னும் பெயருண்
டாயிற்று. கடவுள், அருளிய வரனைக்கையிலேந்தியிருக்
குவ் காரணத்தால் அத்தேவியாரைக் கட்கதார்க்கை
யென்று துதித்து வருகிறார்கள். தேவியார் சப்த கன்னிக
ளுடன் அம்மலையிலிருந்து எல்லாருக்கும் அனுக்கிரகித்து
வருகின்றனர். அந்த மலையின் ஓர் சார்பில் தீர்த்த புண்
டாக்கி யிருக்கின்றனர். அதில் நவமிநாளில் ஸ்நானஞ் செய்த
வர்களுக்கு அவர்களுடைய பிரமஹத்தியாதி பாபங்களும்
மொழியும், நற்கதியடைவார்கள்.

இந்த மலையின் பெருமை அள்ளிச்சொல்லுவதரிது.
ஆயினும் தெரிந்தவரையிற கூறுகின்றேன். இந்தத் தலம்
தேவர்களைவராலும் பூசிக்கப்பட்டது. வராக ரூபங்
கொண்ட மகாவிஷ்ணுவும் இந்தப் பூமியைத் தன் மருபபில்
ஏந்திய இன்னலை யொழிக்கும் பொருட்டு இந்த மலையில்
மேற்றிசையில் ஓர் தீர்த்த புண்டாக்கினார். அந்தத் தீர்த்தத்
தில் ஸ்நானம் செய்து ஏழைபரதேசிகளுக்கு அன்னமளித்த
வர்கள் தேவராவார்கள். இதுவன்றி பரத்துவாச முனிவர்
ஈசான திசையில் ஒரு தீர்த்த புண்டாக்கி யிருக்கிறார். அந்தத்
தீர்த்தத்தில் மூழ்கினவர்கள் ஈசனது திருவடியையடைந்து
ஆனந்த முதுவார்களு. தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலிய அனை
வரும் இந்த மாணிக்கமலைக்கு வந்து நம்பனைத் தரிசித்துத் தங்கள்
இஷ்டார்த்த சித்திகளை யடைந்தார்களென்று மேலேவர் கூறு
கிறார்கள். இம்மலைபைச் சூரியன் மகரராசியிற் பிரவேசித்திருக்
கும் புண்ணியகாலத்தில் வலம்வருபவர் பூப்பிரதக்ஷிணம்
செய்த பலனைப் பெறுவார்கள்.

மேட்பாதம் சுக்கிலபட்சம் மிருகசீரிட நகூத்திரத்தில் துவஜமேற்றி அதித நகூத்திரத்தில் சுவாயம்பு மனுவென்பவன் முன்னாளில் இரதோற்சவம் நடத்தினான். அப்படி யிப்பொழுதும் செய்விப்பவன் இவ்வுலகத்தில் எல்லாப் புண்ணியங்களையும் செய்தவனாவான். அவன் வம்சமுழுதும் முத்தியடையும் இந்த வாட்போக்கிச் சிறப்பை ஆகிசேடன் தன் ஆவிரமுகத்தாற் பேசினாலும் பேசமுடியாது. அதன் பெருமைகையபான் தெரிந்த மட்டில் எடுத்துச் சொன்னேன் என்று கூறி, ஆரியராசன் ஆலாலமுண்ட பரம்பொருளைப் பூசித்து பேறுபெற்றதைக் கூறலுற்றார் சூத முனிவர்.

ஆரியராசச் சருக்கம்.

நீர்வளம் நிலவளம் நிறைந்து பொன்னாட்டிலும் நந்நாட்டெனப் பூதலம் புகழ் விளங்கா நின்ற ஆரிய நாட்டில் மங்கலமாநகர் என்னுமொரு நகரமிருந்தது. இந்த மங்கலமாநகர் பூமிதேவிக்குத் திலகம்போல் விளங்கிற்று. இதை ஆரியராசன் என்னும், பெயர்கொண்ட ஓர் அரசன் தனக்கு ராஜாதானி நகரமாகக்கொண்டு பூதல முழுதும் ஆண்டுவந்தான். இவனை ராஜா திராஜாக்களும் வந்து வணங்குவார்கள். இவன் சத்தருக்களுக்கு அந்தகன் போலவும் பல உயிர்களுக்கு உடலும் ஆவியும் போலவுமிருந்தான். காருண்யத்தில் கற்பகத்தருவை யொதிது விளங்கினான். இவன் பூதலமெங்கும் மழைவளஞ்சுரந்து தானடி, தவம், தர்மம் இவைகள் நிலைபெறப் பல வேள்விகளைச் செய்தான். இவன் யுத்தத்தில் வீமனையும் கொடையிற் கன்னனையும் வில்யுத்தத்தில் விசையனை யும் ஒத்திருந்தான். ஆயினும் நீதியோடு அரசாள்வதில் இவனுக்கு இவனே நிகரேயன்றி வேறொருவருமல்லர். தவகிகண்டத்தில் மிக

வும் பயபக்தி விசுவாசமுடையன். அந்தணர்களிடத்தில் பணிவும் கல்விகேள்விகளில் தேர்ந்தவர்களிடத்து அன்பும், ஏழைகளிடத்தில் இரக்கமு முண்டையவன். யுநேசுதானதர்மங்களைச் செய்தும் நந்தவனம் வைத்து வளர்த்தும் வந்தான். கோயில்களைப் புதிப்பித்தும் புதிதாகவே அங்கங்கு கோயில்களைக் கட்டுவித்தும் குளங்களைப் பழுதுபார்த்தும் இல்லாதவிடத்தில் குளங்களை நூதனமாகவே யுண்டாக்கியும் வந்தான். சிவபெருமான் எழுந்தருளிய தலங்களில் விதிப்படி பூசை நடக்கவும் திருவிழா நடக்கவும் வேண்டிய திரவியச் செலவிட்டு உலகெங்கும் புகழ் விளங்கினான். விபூதி ருத்திராட்சமணிந்தவர் 'எவரேனும் வரக்காணின் அவரை அன்போடுபசரித்து அவர்தம் திருவடி பணிந்து ஆனந்தமடைவான். மன்னவர்களுக்குச் சிங்கம்போல் விளங்கும் இவன் அளவிலாத நீதி நூற்பயிற்சியுடையவன் தன்னுடைய சாட்டில், பகைவர், கள்வர், விலங்கு, புள் முதலியவைகளெதுவாலும் எம்பொழுதும் பயமுண்டாகாதபடி விழியின் யிமைகாக்கும் தன்மையாய் ஜனங்களைப் பரிபாலித்து வந்தான்.

இப்படி எண்ணான் கறங்களும் செழித்தோங்க, ஆரியராசன் அரசு புரிந்துவரும் மங்கலமாநகரானது குபேரனது பட்டணமாகிய அளகாபுரியினும் சிறந்து விளங்கிற்று.

வணங்காமுடி மன்னர்களும் வணங்கி யேத்தவும் மேனகையொப்பாரிருவர் இருமருங்கும் நின்று கவரிவிசையும் அரம்பையை யொப்பார் அடையேந்தி அருகே நிற்கவும் திலோத்தமை யொப்பவர், நடனஞ் செய்யவும் அருந்தவ முனிவர்கள் பால்லாண்டுகூறவும், கவிவாணர்கள் தன்னுடைய புகழாகிய மலரை நால்வகைப் பாலிற் புனைந்து மாலைசூட்டவும் வந்திமாகதர்கள் புகழ்ந்துபாடவும், அமைச்சர்கள் தன் குறிப்பின் வழியே நடக்கவும் அநேகர் வீரர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்து நிற்கவும் பேரிகை முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கவும் சிங்காதனத்தமர்ந்து மனவிதி தவறாமல் அரசு புரிந்து வருகையில் ஓர் நாள் அவ்வாரிய ராசனுடைய விசைமதிக்க

கொணுத நவரத்தனகிரீடத்தின் சிகரத்தை வாட்போக்கித் தலத்தி லெழுந்தருளிய சிவபிரான். கரவேரி தீர்த்த ஸ்நானம் செய்ய வேண்டு மென்கிற காரணங்கொண்டோ, அந்தகிரீடங்களில் பதித்துள்ள மணிபின்மே லாசைகொண்டோ, அல்லது அரசனு டைய பக்தியை உலகத்திற் கறிவிக்கத் துணிந்தே யூது காரண த்தாலோ எடுத்து எவகேயோ மறைத்தருளினர்.

பிறகு மந்திரிகள் கிரீடங்களுகிறுப்பதை யறிந்து மிக வும் பயந்து, மெய் நடுக்கத்துடன் வேந்தரிடம் வந்து தெரிவி த்து நின்றார்கள். மன்னனது கேட்டதும் மனந்திடுக்கிட்டு மிகக்கவலையுறுத்துத் தன் காவலாளர்களை யழைத்து, எனது மாணிக்க முடியைத் திருடியவன் யார்? உங்கள் காவலின் திறம் நன்று நன்று என நகைத்தான். இதைக்கேட்டதும் காவலாளிகள் வணங்கி, “தாங்களோ எவ்வுயிர்க்கும் அன்னை யைப்போ லிருக்கிறீர்கள். அப்படியிருக்க, தங்கள் முடியைக் கவர்பவர்கள் யார்? இந்த உலகத்திலுமில்லை. அநத உலகத்திலு மில்லை யென்றே கருதுகிறோம். மறறப்படி நாங்களுமறியோம். தங்கள் கட்டளைப்படி நடக்கச் சித்தம் என்றார்கள். இவ்விதங் கூறங்கேட்டதும் மன்னன், “இன்று நம்மிடத்திற்கு வந்தவர் கள் இந்நகரத்துள்ளவரன்றி மற்ற நகரத்துள்ளார் யாரையும் இங்குக்கொண்டு வாருங்கள்” என்று சுட்டளையிட்டான். காவ லர்கள் தங்கள் தலைவன் ஏவிய கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு, மங்கல நகருள்ளார், மற்ற நகரத்தவர்கள் யாரையுங் கொணர் ந்து நிருபன் முன்பு நிறுத்தினார்கள்.

அவர்களைக் கண்டதும் மன்னவன், “என்னுடைய மாணிக் க முடியை எடுத்தவர்கள் கொடுப்பார்களாகில் அவர்களுக்கு அளவில்லாத சொர்ணம் கொடுப்பேன். அதுவன்றி அவர் கள் எதை விரும்பினாலும் அளிப்பேன். அவர்களுக்கு யா டொரு தண்டினையும் நான் விதிப்பதில்லை. இது சத்தியம்” என்றான். இம்மொழிகேட்ட ஜனங்கள் இறைவனது இருசர

ணமும் வணங்கி, “என் ஐயனே! தங்களுடைய பெருநீக்கவ
ரும் எண்ணங்கூட எங்களுக்குண்டாருமே? ஒருக்காலுமுண்
டாகாது. தாங்கள் எங்களுனைவர்க்கும் பெற்ற தாயைப்போ
லல்லவா யிருக்கிறீர்கள். என் ஐயனே! கருணையங்கீடலே!
தங்களது முடியை நாங்கள் எடுக்கவில்லை. இது சத்தியமான
சொல்” என்றுரைத்தார்கள்

இதைக்கேட்டதும் மன்னன் வியப்பும் வருத்தமும் மடை
ந்து அவர்களனைவரையும் தத்தமிட்த்திற் கேகப் பணித்து,
தன்னுடைய அமைச்சர்களைப் பார்த்து, மணிச்சிகரத்தைக்
கவர்ந்தவர் யாகத்தானிருப்பார்கள். உங்களுடைய அறிவால்
இதைக்கண்டு பிடியுங்களுன்முன். மந்திரிகள், “ஐயா! சபை
யில் யாவருமிருந்தார்கள். அப்பொழுது நாங்களும் அருகே
யிருந்தோம். வானேந்திய காவலர்களும் குழந்திருந்தார்கள்.
சமயமும் திருடர்கள் வந்து திருட்டுக்கூடிய சமயமல்ல. ஆகை
யால் மாணிக்க டுடிபோன வழி இதுவென எங்களறிவினாககே
புலப்படவில்லை” என்றார்கள். இதைக் கேட்டதும் மன்னன்
வெகுண்டு விழியினின்றும் தீப்பொரி பறக்க அவர்களைப்பார்
த்து, “உங்களைப் போலொத்த மந்திரிகளை நான் கண்டதே
யில்லை. நீங்கள் உங்கள் இருப்பிடம் செல்லுங்கள். என்முன்
நில்லாதீர்கள்” எனக்கோபித்தான். இதைக் கண்டதும் அமைச
சர்கள், இது மன்னன் கோபமாயிருக்கும் வேளையாகையால்
நாமிங்கிருத்தல் கூடாதெனக் கருதி அவிடம் விட்டு விலகினா
ர்கள். பிறகு மன்னன் வேறொரு அறைக்குட் சென்று கதவைத்தா
ளிட்டுக்கொண்டு அங்குமையிலிழுந்து புரண்டு, ஐயோ! முப்ப
பத்திரண்டு தருமங்களுந் குறைவற்ற நடத்தி, மனுவைப்போல்
இந்த உலகத்தைப் புரக்கும் பாக்கியம் யாருக்கும் வரய்க்கும்?
அத்தகைய வைபவம் வாய்க்கப்பெற்ற யான் நாளை சிகரமில்
லாத மகுடத்தைச் சிரமேற்கொண்டால் உலகம் நகைக்காதா?
வேறு புதிதுசெய்து கொள்வோமெனின் அதில் பதித்திருந்த

மணிகள்போல் இந்த மூவுலகத்தினும் கிடைப்ப்தரிதே !
 அந்தோ! இச்செய்தி எனது பகைவர் செவியிற்படிந் நகை
 க்கமாட்டார்களா? அப்பொழுது நான் ஊயிர்தரிப்பேனோ?
 அநதோ! அநேகப்படைகளும் காவலர்களுமிருந்தும் அமைச்சர்க
 ளிருந்தும் பல குடிகளிருந்தும் அநேக உறவினரிருந்தும் என்ன
 பயன்? திருடரால் வரும் இடையூறென என்னால் நீக்கமுடிய
 வில்லையெனின், என்னையே துணையாகி நம்பியிருக்கும் என்
 குடிகளுக்கு இடையூறுகளை எவ்வாறு நீக்குவேன். ஐயோ!
 கடவுளுக்கு என்னிடத்திற் சிந்திதுங் கருணையில்லை போற்காண்
 கிறது. இதற்கென் செய்வேன். ஐகதீசா! கருணைக்கடலே!
 எனக்குற்ற இப்பெருங்குறையை நீக்கி யருள்வாய்; பரமதயா
 ரிதியே! பாவனா தீதப்பொருளே! உன்னுடைய அஞ்செழுத்தை
 இடையறாதோதும் எனக்கு மித்தகைய இடையூறுண்டாவது
 நீதிபோ? முன்னம் ஆலால் விஷத்திற்குப்பயந்து ஒலமிட்ட
 மாலாதி தேவர்களையும் அஞ்செலெனச் சொல்லி அபயமளித்த
 தயாபரனல்லவா நீ! அப்படிப்பட்ட கருணையையுடைய உன
 க்கு நானும் என் குலமும் என் குடியும் அடியோமன்றோ?
 நாங்கள் துயருறக்கேட்ட உலகம் உன்னைப் பழியாதோ? உன
 தடியார் கூட்டத்து ளொருவா முதலாவாய்ச் சேயினை மீட்
 டனரன்றோ? இமமகிமைவாய்ந்த வராகிய உமக்கு எனது
 முடிச்சிகரத்தை மீட்டளித்தல் ஒரு பெரிதா? அப்படிப்பட்ட
 வலிமை யெனக்கில்லை யென்பிராகில்; நான் இக்கணமே உயிர்
 துறந்துவிடுகிறேன். நான் இனி இந்த அவனியைப்புறப்பதில்லை.
 யார் அரசுபுரியினும் சரி. நான் வனததிற்கேகித்தவம்புரியச்செல்
 வேன்” என்று கூறிததன் அரசையும் வேறுத்து மிகவும் வருத்த
 முற்றுசசனை நொந்து தானிருந்த அறையின் கதவைத் திறக்கும்
 சமயத்தில், பிரமனும் மாலும் தங்கள் கன்னிலுங்காணாத வாட்
 போக்கி யமர்ந்தருளும் சிவபெருமான் ஓர் பிராமணக் கிழ
 வன்போல வேடம்பூண்டு அரசனெனத் தோன்றினார். அவ
 ரைப் பார்த்ததும் மன்னன் ஒன்றும் பேசாமல் இங்குயார் இச்

சமயம் வந்திருப்பதென நினைத்து மனதில் அச்சங்கொண்டு இருந்த இடத்திலேயே நின்றான். அப்படி நிற்கும் அரசனைக் கருணையங்கீடலாகிய ஜகதீசன் பார்த்து “மன்னா! நீ சிறிதும் அஞ்சாதே! அஞ்சாதே” யென்று கூறி “அப்பா! உனது முடிச்சிகரம் வாட்போக்கியி லெழுந்தருளிய அமலனிடத்திருக்கக் கண்டேன். நீ அவனிடம் போயப் பெற்றுக் கொள். அவன் இதுவன்றி நீ விரும்புவ தெதுவாயினு மளிப்பான்” எனக்கூறி மறைந்தருளினார்.

பிராமனோத்தமா மறைந்ததும் ஆரியரான ஈசனெனக் கண்டு பர்மானந்த மடைந்து அவரைத் துதித்து வெளியே வந்து அமைச்சர்களை யழைத்து அகிலலோக சரணயனாகிய பரமசிவன் தன்மீது காட்டிய பெருங்கருணையை மனமகிழ்ச்சிவுடன் தெரிவித்து அவர்களோடும், தன் மகனோடும் உறவினர்களோடும் இரதங்களிலேறிப் படைவீரர் புடைசூழ மங்கலமாடகரை விட்டுப் புறப்பட்டு, பலநாடிகள், வனங்கள் வனந்திரங்கள் பாவங்கடந்து தொண்டைநாட்டையடைந்து, அங்கு காஞ்சி முதலான தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு பிறகு திருவெண்ணைய் நல்லூர் முதலிய தலமெலாந தொழுது பின்பு வாட்போக்கி யமர்ந்தருளிய சிவபெருமானது, திருவருளால் தில்லைத் தலமடைநது அங்கு நடேசப பெருமானது திவ்ய தரிசனங் கண்டு ஆனந்த பரிதனானான். பிறகு வைத்தீசரன் கோயில், மாயூரம், ஆடுதுறை, குடநகைத், சம்புகேசுவரம், சிரகிரி, திருப்பராய்த்துறை, கடம்பநதுறை முதலிய தலங்களை முறையே தரிசித்துக்கொண்டு காவேரிநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து தென்றிசையை நோக்கினான்.

அங்கே மாணிக்கமலையைக் கண்டு இருகரங்களையும் சிரமேற்குப்பி வணங்கி, மெய்யன்புடன் துதித்து “இனித்தேரே றிச் செல்லக் கூடாதெனக் கருதி, தேரினின்று மிழிநது கால் நடையாகவே சென்று மாணிக்கமலையை யடைந்து, அம்மலை

யின் அடிவாரத்திலுள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் தங்கினான். அந்த மண்டபத்தில் புராணிகர் புராணம் படித்தார்கள். அதை அரசன் மனமகிழ்ச்சியுடனிருந்து கேட்டான். அவர்கள். “அத்தலப்பெருமையையும் அதிலுள்ள தீர்த்தங்களின் சிறப்பையும் அங்குவந்து இன்றவனைப் பூசித்த முனிவர்களின் பெயரையுங் கூறிக் கடைசியாக இம்மலை முழுதுஞ் சிவபெருமான் வடிவமென உடைத்தார். அதை அரசன் கேட்டதும் பரமானந்த மடைந்து, தலங்கனெல்லாவற்றிள்ளுஞ் சிறந்த இந்த திவ்விய தலத்திற்கு நான் வர நேர்ந்தது என் புண்ணியவசமே யென நினைத்து, ஐ! இந்தவரை முழுதும் ஈசனது திருமேனியாயின், நான் இந்த வரைமேல் எப்படியேறுவேன் என்று மனங்கலங்கி நின்றான். அப்பொழுது ஆகாயவாக்கொன்று “மலையீது வருகவேன” மும்முறை யெழுந்தது. அம்மொழி செவியிற் கேட்ட அரசன் இதுவும் இறைவனது பெருங் கருணையே யென நினைத்து, இருகாங்களையுஞ் சரமேற் குவித்து ஈசனைத் துதித்துக்கொண்டே மலையின்மீதேறினான். அங்கு சிவபெருமானினிதமர்ந்திருக்கும் கோயிலின் கோபுரத்தைக் கண்டு அதை வணங்கி உள்ளே புகுந்து, கோயிலைப் பலமுறை வலஞ்சூழ்ந்து பிறகு சந்திதிக்குச் சென்று இறைவனைத் தரிசித்து இருகாங்களையும் சரமிசை குவித்து நின்று பல படியாகவும் தீதிபுரிந்து பரவசமாக நின்றான். இப்பொழுது ஐகதீசன் விந்஑த்தின் பின்புறம் ஓர் வேதியன்போல் தோன்றி அரசனைப்பார்த்து, “நீ யார், உன் பெயரென்ன? நீ இங்கு வந்த காரணம்?” என்று கேட்டார். மன்னவன், என் பெயர் ஆரியராசன், ஆரிய நாட்டின் தூண்னுள்ள மங்கலமாநகர் எனது வாசஸ்தலம், எனது முடிச்சிகரம் கெட்டுப்போயிற்று, அது இங்கிருப்பதாகக்கேள்விப்பட்டு இங்கு வந்தேன்” என்றான். அதுகேட்டு அந்த அந்தணன், அரசனே “எனது கணவில் ஈசன் தோன்றி, ஆரியநாட்டு மன்னன் வருவான். வந்தால் அவனை இந்தக் கொப்பரைநிறையக் காவேரி நீர் கொண்டு வந்து கொட்

டும்படி செய்; அவன் அப்படிக் கொட்டியபிறகு நமது வைப் பறையிலிருக்கும் மணிமுடிச்சிகரத்தைக்கொடுவன்று கூறி மறைந் தருளினார். ஆகையால் நீ அவ்விதம் செய்யவேண்டும்” என்றான். அரசன் அம்மொழி கேட்டதும், “அந்தணரே! என்னை யாட் கொண்ட இறைவனுக்கு இந்தப் பணிபுரிய நான் செய்த புண்ணி யம் யாதோ அறிகிலேன். தங்களது கட்டளைப்படியே செய்கி றேன்” என்று கூறி குடமெடுத்துக்கொண்டு காவேரீ நதிக்குச் சென்று குடவகுடமாகத் தீர்த்தவகொணர்ந்து கொப்பரை யிலிரப்பினான். கணக்கற்றகுட நீர்கொண்டுவந்து கொட்டியும் அக்கொப்பரை நிரம்பவில்லை. வெளியே கசிந்தொழுகுவது போல் காணப்பட்டது. இதைக்கண்ட அரசன் ஆச்சரியமடை ந்து அந்த அந்தணனை நோக்கி, “இந்தப் பொத்தலுள்ள கொப் பரையில் நீர்கொண்டுவந்து நிரப்பப் பணித்தது நீதியாகுமோ” என்றான்.

அதற்கு மறையவன் “மன்னனே! வருத்தத்தைப் பாரா மல் மறுபடியும் நதிக்குச்சொன் றநீரெடுத்து வந்து ஊறலுவாயா கில் முன்போல் குறையாது” என்றான். உடனே மன்னன் பொன்னிநதி சென்று முன்போல் நீர்கொணர்ந்து கொப்பரை யில் கொட்டி நிரப்பினான். மீண்டும் அந்தக் கொப்பரையில் கொ ஞ்சம் நீர் குறைந்தது. அதுகண்ட அந்தணன் “கொப்பரையில் நீர் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிறது. அதையும் நிரப்பினாலன்றி முடிமணியையளித்திடேன்” என்றான். இதைக்கேட்டு மன்னன் வெகுண்டு அந்தணரை நோக்கி, “ஐயா! உமது மனம் கல்லோ இரும்போ, முன்பென்ன வார்த்தை நீர் சொன்னீர்; உமக்கு ஜீவகாருண்ணியமென்பது சிறிதுமில்லை போலிருக்கிறது. ஒரு பெரிய குடமெடுத்துக்கொண்டு வெகுதூரம் சென்று நீர் திரட்டிவந்து இந்தப் பெரிய மலையிலேறி யான்படுந்துயரம் நீ கண்டும் மணியைக் கொடாததன் காரணம் என்ன!” எனக் கேட்டான். அதற்கு அந்தணன், “மன்னா! நான் கூறியபடி செய்துமுடித்தாலன்றி உனது மணியைக் கொடேன்” என்றான்.

உடனே அரசன் தன்வாளை யோங்கி, வேதியன் முடியில் வெட்ட, அவ்வேதியன் ஆக்கணத்திலேயே சிவலிங்கத் தொளித்துக்கொள்ள வெட்டு சிவலிங்கத்தின் முடியில் வீழ்ந்தது.

வெட்டு விழுந்ததும் லிங்கத்தின் முடியிலிருந்து இரத்தம் பெருக ஆரம்பித்துவிட்டது. அதைக் கண்டதும் அரசன் மனம் பதறி “ஐயோ! நான் என்னகாரியம் செய்தேன். மகா பாவியானேனே!” என்று முகத்திலறைந்துகொண்டு தரையில் வீழ்ந்து அழுதான். பிறகு அரசன், சிவலிங்கத்தைத் தனது இருகையாலுந் தழுவி “ஐயனே! பாவியாகிய யான் இவ்வு இகற்குத்தான் வந்தேனோ?” என்று கூறி பெய்ப்பதைத்துக் கண்ணீர் சொரியத்து யாழ்ந்துத் தன்னுடைய வஸ்திரத்தால் பரமனது திருமுடியிலிருந்து ஒழுகும் இரத்தத்தைத் துடைத்தான். துடைத்ததும் இரத்தம் மேன்மேலும் பெருங்கக்கொண்டேயிருந்ததே யொழிய அடங்காலை. அதைக்கண்டு அரசன் மிக்கவருத்தமுற்று விரைந்தெழுந்து அந்தமலை பெய்கும்சென்று அளவில்லாத பச்சிலைகளைக் கொணர்ந்து சிவபிரான் திருமுடியில் அவைகளின் ரசத்தாதப் பிழிந்து அவைகளை யறைத்தும் பூசினான். பூசியும் இரத்த நிற்காமல் பெருக்கக்கண்ட வேந்தன், “ஐ! இனி என்ன செய்வேன், இந்தப் பொய்யுடலைத் துறப்பேனல்லது சுமக்கேன்” என்று கூறி அங்கிருந்த கல்லில் தன்னுடைய சிரசை மோதுக்கொண்டான். உடனே சிவபெருமான் சிவலிங்கத்தினின்று தோன்றி, ‘அன்பனே! நிலலு, நிலலு’ என்று கூறித்தமது கையால் தடுத்தார்.

இப்படிப் பரமசிவன் தடுத்ததும் அந்த லிங்கத்தின் முடியீது இரத்த வராமலிருக்கக் கண்டு சொல்லற்கரிய மகிழ்ச்சி கொண்டு இரண்டு கரங்களையும் சென்னிமேற் சேர்த்து, “ஐயனே! மர்லயன், காணத்திருவுருக்காட்டி, எனக்கருள் புரிந்த ஈசனே! இனி என் குறைகள் யாவும் ஒழிந்தன” என்று கூறி பன்முறை தோத்திரஞ்செய்து, “கருணையங்கடலே! சினந்து வாளால் வெட்டிய தீமைபை மீறந்து என்னை யாட்

கொண்ட நினக்குயான் என்ன கைமீமாறு செய்யப்போகிறேன்; எண்ணிலலாத பிறவிக ளெடுத்துக் களைத்தேன். இன்னமும் பிறந்து துயரக் கீடலில் மூழ்காத வண்ணம்" என்னை நின் திருவடி சேர்ப்பாய்; எனக்குப் பிறம்னுடைய பதவியும் வேண்டாம். விஷ்ணுவினுடைய பதவியும் வேண்டாம்; இந்திரனுடைய பதவியும் வேண்டாம்; உன்னடிவாழ்த்தலே வேண்டும்." எனச் சொல்லீத் துதித்தான் அரசன்.

இப்படி மன்னன் தன்னை மறந்து, ஈசனைத் துதித்ததும் பரமகருணா நிதியாகிய இரத்தினசுலேசுவரர், மனமிரங்கி, "மன்னா! மனத் துயரத்தைவிடு" எனத் தேற்றி, அவனது தலை மிசை தானெடுத்துவந்த மணிச் சிகரத்தைப் பொருத்தி எமநிறைவன் அளவில்லாத மகிழ்ச்சியடைந்து, "மன்னனே! இன்னும் சிலகாலநின்று இந்த உலகத்தை யாள்; பின் அரசரிமையை உன் புதல்வனுக்காக்கி, உன்னை எமது திருவடியை விட்டுப் பிரியா நெறியில் வைப்போம். அஞ்சேல்; எமக்கு நீ செய்த வழிபாட்டிற்கு மிகவும் மகிழ்ந்தோம், உனக்கு வேண்டி வரங்களைக் கேள்தருகிறோம்." என்றார்.

அரசன், "ஐகதீசா! என் குலத்தவர்கள் எப்பொழுதும் உனக்குப் பொன்னி நீர் கொண்டுவந்து அபிஷேகஞ் செய்விக்க வேண்டும். கடைசியில் அவர்கள் நற்கதி பெறவேண்டும். இராசலிங்கம் என்கிற பேர் உனக்கிருக்க வேண்டும். அநதப் பெயரை வகித்தபேருக்கு நற்கதி யளித்தல் வேண்டும். இந்த மலைக்கு மணிவரை யென்றே பெயரிருக்கவேண்டும். உன்னைத் திருமுடித் தழும்பென்று யாவரும் துதித்திடல் வேண்டும். உனக்கு அபிஷேக நீரெடுக்கக் குடமளிப்பவரும், திபாற்கொப்பரை செய்து வைப்போரும், வீரெடுத்து வருவோரும், உனக்கு வேண்டிவன சோர்வில்லாமல் கொடுப்பவரும் இந்த வைபுகத்தில் மிகுந்த செல்வவான்களாக விருந்து உனது இணையடிபை வாழ்த்திடல் வேண்டும். அண்ணலே!

தங்கள் திருவுளப்படி இப்புவி யில் யான்சிறிது நாளிருந்து அரசு புரிந்தபின் உம்முடைய திருவடி சேரவேண்டும் எனது புதல்வன் இந்தப் புனியைத் தனியரசு செய்யத்திரு வருள் புரிந்து அவனும், அவன் வழியோரும் நற்கதி யடையும்படி செய்யவேண்டும் எனக்கேட்டான். பக்தபரா தீன னாகிய பார்வதி மூணான், அரசன் கேட்ட வரங்களைத் தை யும் தந்து லிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தார்.

பிறகு அரசன் பரமசிவனை விட்டுப் பிரியு மனங்கலங்கி, அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு முன்னோக்கிய வாறே சென்று கோயிலின் புறம்பே வந்து, அம்மன் சந்நிதிக் குச்சென்று தேவியை வணங்கி வலம் வந்து தோத்தரித்து தேவி யிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு மாணிக்க மலையினின்றும் கீழி றங்கி, தன்னுடைய நாடாகிய ஆரியநாட்டை யடைந்தான். பிறகு மங்கலமாநகர் வந்து சிங்காதனத்து வீற்றிருந்து மன் னுயிர்க்குத் தாய்போலிருந்து அரசு செலுத்திவந்தான்.

சிற்றயர் அருள்பெறு சருக்கம்

பல வளங்களும் நிறையப்பெற்ற சோழ நன்னாட்டில் குழித் தண்டலை பென்னுமீ ஊரில் இடையர் குலத்தில் ஒருவர் பிறந்த னார். இவர் சிவபிரானது திருவடிமலர்ந்றி வேறென்றையும் சிந்திப்பதில்லை. சதா அதிலேயே தியானமாக விருப்பவர். பஞ் சாக்கர மந்திர ஜபம் தினந்தோறும் செய்து வருவார். இவர் வயதிற் சிரியர். ஆயினும் மெய்யன்பு செய்வதில் மிகவும் பெரியர்.

இவர் எப்பொழுதும் மாணிக்க மலைக்கு தம்முடைய பசுக் களை யோட்டிக்கொண்டு அங்கு ஓர் சாஸில் கேய்த்து வருவது

வழக்கம். அங்கிருந்து பசுக்களை மேய்த்தபிறகு ஒவ்வொரு நாளும் ஒருபெருங்குடத்திற் பாலைக் கறந்துஅப்பாலேச் சுமந்து கொண்டு மலைமேலேறி சிவபெருமானுக்கு மீமயன்புடன் அபி டேகம் செய்து வருவார்.

இப்படி யிருந்து வருகையில் பாற்குடத்தை வைத்துவிட்டு வேறோரு வேலையிலிருந்து குடத்தினருகே திரும்புகையில் அங்கு ஒரு காகம் அப்பொழுது வந்து அந்தக் குடத்தைக் கவிழ்த்து விட்டு ஓடி விட்டது. அதைக்கண்ட சிற்றாயனார் மிகவும் புயந்து தரையிற் புரண்டு அழுது ஐயோ! ஈசனுக்கபிடேகம்செய்ய வைத் திருந்த பாலாயிற்றே; இனியென் செய்வேனெனக் கலங்கினார்.

பிறகு ஜகதீசனை நினைத்து “என் ஐயனே! உனக்கபிடே கமாட்டுவிக்க வைத்திருந்தபாலேக்காகங் கவிழ்த்துவிட்டமையால் இனி நான் பொய்பனானேன். என்னுயிரை விடுதலுண்மையே” என்று முறையிட்ட மூதார்.

“காருண்ய மூர்த்தியாகிய பரமசிவன் அவர் மீசிரக்கங்கொ ண்டுதேவியாரோடு இடபவாகனத்திலே மூர்தருளிக் காட்சிதந்து, தன்னை மறந்து நிற்கும் ஆயனரைப் பார்த்து, “அப்பா! இப்பலை முழுதும் என்மேனியே யாதலால்” இந்த வெற்பில் சிந்தியபால் வீணாயிற்றென் றெண்ணாதே. குற்றமற்ற எமது திருமேனி யைக் குளிரச்செய்தபடியால் நாம் மகிழ்வுற்றோம்” என்றார். உடனே அன்பர் பரமானந்த பரிதராசி ஈசனைப்பணிந்து என் ஐயனே! முன்னம் வேளைக்காய்ந்ததுபோல்சொல்லுதற்கரியபெரிய பிழைபைச் செய்த கடிதத்தையுட்கு, எரிந்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, அடியாருள்ளத் தெண்ணிய எண்ணத்தை முடித் தருளும் சிவபெருமான் ஆகாயத்திற் பறக்கும் காக்கையைத் தமது செங்கண்ணால் நோக்கினார். அக்கணமே அந்தக்காகம் எரிந்து தரையில் வீழ்ந்தது. அதுகண்ட சிற்றாயனார் “என் அப்பனே! ஏழையின்மேல் வைத்த கருணைக்கு யான் என்ன

செய்யப்போகிறேன். நினக்கு அடிமை சென்வதில்லால் வேறு
 குணமும் புரிய அறியேன். * கருணாகரணே! கட்நெழுமமுதே!
 கண்ணுதற் பெருமானே” எனத் துதித்தார். இப்படித் தன்னை
 மறந்து துதிபுரியா நின்ற தம்முடைய பத்தரசுகிய சிறையுளு
 ரை சிறை பார்த்து உனக்கு வேண்டும் வரம் யாது கேளென
 அவர் மனமுலவந்து “என்னையனே! இந்தப் பிறவித் துன்பத்
 தை இனி யான் க்கியேன். அதனை நீக்க உமது பாதார விந்த
 நீழலிற் சேர்த்துக்கொள்வது வேண்டும்” என்று வணங்கினார்.
 அப்படிக்கூறி வணங்கி நின்ற அன்மரைப் பார்த்து “நீ கேட்ட
 வரத்தைக்கொடுத்தே”னெனக் கூறி அவரைத்தமது யாதநீழல்
 சேர்த்தனர். தேவர்கள் பூமாரி ஓபாழிநது மகிழ்ந்தார்கள்.

வயிரப் பெருமாள் மலைகாவல் பெறு சகூக்கம்

தொண்டை நாட்டின்கண் மிகவும் சிறப்புற் றோங்கிய
 காஞ்சிமாநகரில் ஆயர் குலத்தில் ஒருவர் பிறந்தார். அவர் பஞ்
 சாக்கரமும், விபூதியும், ருத்திராக்ஷமுமே பொருளெனக் கொண்
 டவர். பரமசிவனுடைய பத்தர்க்கரிடத்து அன்புடையவர், அவர்
 களுக்கு ஆடைகளுதவி அன்னமளிக்கும் புண்ணிய சீலர்.

இவருக்கு ஒரு தங்கையிருந்தனர். இந்த அம்மள் “மகா
 பதிகிருதா சிரோமணி. எல்லாரிடத்திலும் தாயைப்போன்ற
 அன்புடையவளாயிருந்தாள். இவளை ஒருநாள் இவளுடைய
 மாற்றாள் அவமதிப்பாகப் பேசினாள். அதைப் பொறுமல் சிவ
 பெருமானிடத்து மெய்யன்புடையவராகிய தன் தம்பனிடம்
 சென்று அவரிடம் முறையிட்டாள். அவர் “நீ யேன் வருந்து
 கிறாய்; காரணமென்ன? சொல்” என்று கேட்டார். அவள் என்ன

மாற்றாளுடைய குழந்தை பூசைப் பாத் திரத்தைத் தொட்டது. அதைத் தொடாதே யென்று விலக்கி விட்டேன். அக்குழந்தை அழுதது. அதைக்கண்டு மாற்றாள் குழந்தையை நைப்பிடுதல்தான் மன்றி மிகக் கோபத்துடன் என்னிடம் வந்தி என்னைத் திட்டி. “நீ பிள்ளையைப் பெற்றிருந்தாலல்லவா தெரியும், மலடியான்தால் தான் இப்படி குழந்தையைச் சினந்தாய்” என்று கூறி என்னை யிகழ்ந்தாள். அந்தோ! இவளிடம் இந்தப் பேச்சுக் கேட்க நான் என்ன பாபஞ் செய்தேனோ தெரியவில்லை. முனிவர்களு டைய சாபமாக விருக்குமோ? என்னுடைய குருளின் வார்த் தையை மறுத்ததால் வந்ததோ, அல்லது குல தெய்வத்திற் கிழைத்த பிழையால் நேர்த்ததோ அறியேன்” என்று கூறிக் கண் ணீர் விட்டாள். அப்படி அழுது வருந்தும் தன் தங்கையைப் பார்த்து அந்த பக்தன் “அம்மா வருந்தாதே. சிவபெருமானு னது குறையைத் தவிர்ப்பார், உனக்கொரு மகவை ஈசனாளுந் மட்டும் நான் பலதலங்களுக்குஞ் சென்று பரம்பெருநீதத் தரிசி த்து வருகிறேன். நீ இங்கிரு; எனக் கூறி சிவபெருமானையும் காபாட்சியம்மையையும் தியானித்துத் துதிபுரிந்து தன்னை மறந்து நிற்கையில், “பலதலங்களும் சென்றுவா; அப்பொழுது உனது எண்ணம் நிறைவேறும்” என ஓர் அசுரீரி வாக்குண்டா யிற்று. அதைக் கேட்டதும் மகிழ்ந்து, பக்தியோடு” அவிடம் விட்டுப் புறப்பட்டு சிதம்பரம் வந்து நடேசப் பெருமானது திவ்ய தரிசனம் கண்டு ஆனந்தமடைந்தார். பிறகு முன்றியே பல தலங் களை யடைந்து அங்கங்கு ஈசனது திவ்ய தரிசனஞ் செய்து கொண்டு திருப்பராத் துறை வந்து சிவபெருமானையும் தேவியாரை யும் தரிசித்துப் பிறகு குழித்தண்டலை வந்து சோர்தார். அங்கு காவேரிநதியில் ஸ்நாஞ் செய்து அருகேயுள்ள கடம்பித்துறைப் பெருபாளையும் தரிசித்துப் பின் அதற்குத் தென்பால விளங்கா நின்ற மாணிக்க டிலையைக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு அதனை யடை ந்து அம்மலையீதேறி முதலில் விநாயகரைத்தொழுது அங்குள்ள பொன்னிடம் திருப்பாறை கண்டு அதற்கு வணக்கஞ் செய்து பஞ்

சாட்சரஜபம் செய்து “என் அப்பனே! ஆலாலமுண்ட பரமனே! கருணாகரனே! என் கோரிக்கை நிறைவேறுமாயின் என் தலையைத் தருகிறேன்” எனப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார். அந்த மலையிலேயே ஒரு மண்டலமிருந்தார். அப்போது ஒருநாள் அவருடைய கணவில் எமதிறைவனாகிய இரத்தின சலேசுவரர் ஓர்வயோ; திகப் பிராமணனாகத் தோன்றி, “உனது சூறையை நீக்கினோம்; நீ உன் பட்டணம்போ; தெரியவரும்” என்று கூறி மறைந்தருளினார். பிறகு அவர் மூனக்கவலை தீர்ந்து “ஐயனே! பரம்பொருளே! அநாதி முதல்வனே! நினது கருணை பெற்றவர்க்குக் குறையேதேனு மூண்டோ” என்று கூறிக் கங்காதரினைத் துதித் தெழுந்து மலையை வலம்வந்து சிவபெருமானைப் பணிந்து மனக்களிப்புடன் அவிடம்விட்டு நீங்கித் தன்னகரம் நோக்கி வந்தார். வரும் வழியில் மீண்டும் ஈசனைப் போய்த் தரிசித்து வருவோமென்கிற எண்ணங்கொண்டு மலையை நோக்கித் திரும்பினார். பிறகு “செய்! நான் மீண்டும் மலைக்குச் செல்வேனாயின் ஈசனுடைய கட்டளையை மீறினவனாவேன். செல்வது கூடாது” என்று கினைத்து மலைக்குச் செல்லாமல் வழியே திரும்பி தன்னுடைய பட்டணம் வந்து சகோதரியின் கிருகத்திற்குள் நுழைந்து அவளுக்கு ஆண்டவனுடைய விபூதிப் பிரசாதமளித்து, ஈசன் தமது கனவிறோன்றித் திருவருள் புரிந்ததைக் கூறி மனமுவந்தார் அவரது சகோதரியும் ஈசனது கருணைக்குகந்து இடைவிடாமல் அவரைப்பே தியானித்து வந்தாள்.

பிறகு அவள் காப்பர் தரித்து ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். அவளை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தாள்.

இப்படியிருந்து வருகையில் அவளது சகோதரன்தான் பரமசிவனுக்குத் தன் தலையைத் தருவதாகக் கூறி பிரதிக்ஷை செய்துகொண்டதை மறந்துபோனார். அப்பொழுது அடியார்க்கடியவனாகிய பரசிவமூர்த்தி அவரது கணவில் தோன்றி “நீ யேன்

உன் பிரதிக்கைப்படி தலையைக் கொடுக்க வில்லை, மறந்தனை போலும்” என்று கூறி மறைந்தார். பிறகு அவர் விழித்துக் கொண்டு அநாதி முதல்வனாகிய சிவபெருமானைத் துதித்து, தியானஞ் செய்து பொழுது புலர்ந்ததும் நித்யகடனை முடித்துக் கொண்டு தன் சகோதரியிடம் சென்று “வாட்போக்கி மெய்னும் திவ்விய தலத்திற்குப் போயவர வேண்டு”மெனச் சொல்லி அவ் வுத்த மியோமீம் இன்னும் சில சுற்றத்தாரோடும் புறப்பட்டார். புறப்படுமுன்னர் கையில், ஓர் வாளைபு முடித்துக்கொண்டு மெய்யன்புடன் இரத்தினகிரியை, நோக்கி நடந்து குழித்தண்டலை வந்து சேர்ந்து அங்கு பொன்னி நதியில் ஸ்நானம் செய்து அங்கிருந்து தனது சகோதரி முதலானவர்களோடு புறப்பட்டார்.

அவர் மலையை நோக்கிப் போகும்போது தன்னுடைய சிசில் இருகரங்களையும் குவித்துக்கொண்டு துதி புரிந்துகொண்டே போனார். அவருடைய உறவினர்கள் சிவசிவ வெனச சொல்லிக்கொண்டே அவரைச் சூழ்ந்து சென்றார்கள். அந்த அன்பர் மாணிக்கமலையை நெருங்கினதும், சாசிபன் முதலாகிய இருபுகள் எம்பெருமானைத் துதி புரிவது செவியிற் பட்டதுகண்டு அகங்குளிர்ந்து ஆனந்தமடைந்து புனகாங்கித முற்றார். பிறகு மலையை யடைந்து அதன் மேலேறி அங்குள்ள திவ்யதீர்த்தத்தில் தன் சகோதரி முதலானவர்களை மூழ்குவித்து அவர்களை ஈசன் ஸந்நிதிக்குச் செலுத்திச் சொல்லித் தானும் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து பக்தியோடு பஞ்சாக்கர ஜபஞ் செய்து விபூதிருத்திராக்ஷமணிநது புஷ்பங்களாலும் தன்னை யலங்கரித்துக் கொண்டு தான் கையில் கொண்டுவந்த வாளையரையிற் சொருகிக் கொண்டு சந்நிதியை நோக்கிச் சென்று முதலில் விராயகரைப் பணிந்து, “இடர்கொலைத் தருளவேண்டு”மெனப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு பிறகு பொன்னிடம் பீடத்தைப்பணிந்தார். பின் கோயிலை வலம் வந்து சிவபெருமானை அநேகவிதமாகத் துதிபுரிந்து சந்நிதிக்கு மேற்குப் பக்கத்தில் நின்றாகொண்டு, “என்னை யாட்கொண்டருளவேண்டும். என் மீதுகோபம் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது.

[illegible][illegible][illegible]

அந்தத் தலையானது அங்குள்ள வேம்பின் கீழ் ஒரேவிடக்
மூடி நின்றுது. அப்பொழுது அந்தனர் திபாசாதனை செய்
தனர். அங்கணத்தின் அந்த விக்கத்திற்கு எப்போதுதான் திபா
சாதனை புரிக் என ஒரு ஆசாயனாக்குண்டாயிற்று. அவரது வலி
க்கியத்தின் காரணமாக அவருக்கு வலிப்பு பெருமாயினதும்
பேருண்டாயிற்று.

பொன்னிமீட்பாளரைச் சந்தக்கம்

திருவாரூர் என்னும் திவ்ய சேஷத்தினைத் ததில் வசித்து வந்தவர்
தரிமர்தி சுவாமிகள்; தமது தோழனாகிய சேரமான் என்னும்
அரசனைக் காண, அவன் வசித்துவந்த கொடுங்கோளார் என்னுந்
திருநகராக்கச் செல்லச் செய்து வழியார்களுடன் புறப்பட்டு கா

வேரி நதியின் தென்பாரசித்திலுள்ள தலங்களெல்லாவற்றையுந் தரிசித்துக் கொண்டுவந்து கிராப்பள்ளியடைந்து தாயாம் ஈசனைத் தரிசித்து வணங்கித் துதிபுரிந்து பிறகு திருப்பாரய்த்துறைக்கு எழுந்தருளி அங்கு இறைவனைத் தரித்துக்கொண்டு கட்டம்பர் கோயில் வந்து கடம்பவனநாதரைப் பணிந்து தமிழ்ப்பாமாலை புனைந்து அப்பரம்பொருளுக்குச் சாதகி ஆனந்தமடைந்து, அங்கிருந்து மாணிக்கமலை நோக்கிச் சென்றனர். அந்த மலையினருகே சென்றதும் அவருக்கு அது ஓர் ஜோதி லிங்கமாகக் காணப்பட்டமையால் “சுந்தரமூர்த்தியாய்” “ஆ! இதிலெங்கனையான் யேறுவ” தெனத் திகைத்து நின்று அங்கிருந்தே தமிழ்ப்பாப் புனைந்து ஈசனைத் துதித்துத் தீமக்குப் பொன் வேண்டுமென்ப பிரார்த்திக்க, அவருக்கு ஈசன் திருவருள் புரியக் கருதித் தமது பூதகணங்களை யழைத்து அம்மலைப் பாரையில் பொன்னைக் கொணர்ந்து சொரிய ஆக்ஞாபித்தார். பூதகணங்கள் அவ்வாறே பொன்கொணர்ந்து பறையிற் சொரிந்தன. அவைகளை நாயனார், எடுத்துக்கொண்டு பரமானந்த மடைந்து தன்னை மறந்து தமிழ்ப் பதிகம்பாடித் துதிபுரிந்தனர். ஈசன் அங்குள்ள ஒன்றுபாதி என்னுமிடத்தில் அவருக்குக் காட்சி தந்து “வேண்டும் வரங்களைக் கேட்க” வென நாயனார், “என் அப்பனே! இந்தத் தலத் திறகு வந்து திருநீலகண்ட தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்களும் இந்த மலையைத் தரிசித்தவர்களும் முத்தி பெறுதல் வேண்டும். உனது கீர்த்தி பொருந்திய லீலைகள் இந்த உலகத்தில் பிரசித்தியடை வேண்டும்” என வீரங்கேட்டனர். லீலகண்ட மூர்த்தி அவர் விரும்பியவாறே வரமளித்து லிங்கத்துட் மறைந்தனர். பிறகு நாயனார் எம்பெருமானை வணங்கி அவரது கருணையை நினைந்து நினைந்து உருகிப் பன்முறையும் துதிபுரிந்து அங்கிருந்து மலை நாடேகினர்.

வாட்போக்கிப் புராண வசனச் சுருக்கம்.

முற்றிற்று.

உ

சிவகணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாட்போக்கிப்புராணம்.

காப்பு

பெரும்புவன மெவற்றினையும் பெற்றவொரு சிற்றுதரக்
கரும்பினோடு லொருமுக்கட் கனியும்வீற் றிருந்தருளுந்
திருந்துமொளி மாணிக்கத் திருமலையிற் சிறந்தென்று
மிருந்தருளும் வேழமுக னினையடித்தா மரைபணிவாரம்.

—o—o—o—

பாயிரம்.

வாழ்த்து.

அறுதொழிலந் தணர்வாழ்க வானினங்க டழைகமழை
புறுமுறையிற் பொழிசூகவேந் தோங்குகவிண் ணவர்மலிக
முறைபயிலு மறைதழுவா முகர்நெறி தாழ்கபொறை
சிறைபெறுபூ தலம்பொலிக நீடுகசை வழுமன்றே [க]

நூற்பயன்

அறுசீடியாசிரிய விருத்தம்

மதிதவழும் வாட்போக்கி மாதேவன் மான்மியத்தை
மகிழ்ந்து கேட்போர்
சிதிலலவு நனியெய்தி நிலம்புரந்து மகவுயிர்த்து நீடு வாழ்ந்து
விதியுலகு முதலாய விண்ணுலக போகங்கள் வெறுக்கத் துய்த்து
நதியணியு நம்பெருமான் றிருக்கயிலை யெந்நாளு நண்ணி
வாழ்வார்[உ]

கடவுள் வாழ்த்து
சிவத்தைப் போற்றல்
கலிவிருத்தம்'

மன்னிய மணிமறை மீன்ற நீத்தொரு
இன்னரு ளுதவுவான் கனக மெய்திறந்
பன்னக வயவரி பலருங் காணுறக்
கொன்னடம் புரிகழன் முடியிற் கொள்ளுவாம் [க].
ஃத்தியைப் போற்றல்.

குஞ்சித் பதத்தொளி குறித்து நோக்கின்
றஞ்சன்மி னெனவுயிர்த் தொகுதியாவைக்கு
மஞ்சென வருண்மழை வழங்கு நாயகி
செஞ்சர ணிணைமலர் சென்னி சேர்த்துவாம் [ச].
இரத்தினகிரீசுவரர் துதி
அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

சீர்தந்த நான்மறையின் சிரத்தொளியைச் சித்தாந்தத்
தெளிவை யன்பாந்
பார்த்த விமயமலைப் பசுந்தேனைக் கலந்தவொரு
பாலை வேலைக்
கார்த்த வாலால முண்டுவிண்காத் தருள்கருணைக்
கடலை நாளு
மேர்த்தந்த வாட்டோக்கி மாணிக்க மலைக்கொழுந்தை
யிறைஞ்சி வாழ்வாம்[ரு]
சுரும்பார்குழலம்மை

அரும்பாருந் தனதடமு மங்கலநா ணணிந்தகண்டத்
தழகுந் தோடுங்
கரும்பாரும் பசுந்தோளு மதிமுகமும் கருணைபொழி
கமலக் கண்ணு
மிரும்பாரும் பொன்னுலகு மேத்தவடி யவர்வாழ்த்த
வெதிரின் றுளுஞ்
சுரும்பாருந் குழலுமையா டுணையடித்தா மரைமுடிமேற்
குடி வாழ்வாம்[சு]

அருள்பொழிவிநாயகர்

கொச்சகக்கலிப்பா

இருவினையும் விடமாபை ஸீடகல வாணவத்தின்
விரிவுதரு வலிசாய விரைந்துசுழல் கறங்கேபோல்
வருபிறவிக் கோடையினால் வாடாம லுயிர்தளிர்ப்பக்
கருணைதழை பொழியுமொரு கடாக்களிறறை வணங்குவாம்

குமார்க்கடவுள்.

பொன்னிருகை விரல்சேர்த்திப் புடைவீசி யிறுமாந்து
முன்னிருகை யானையொத்து மூர்க்கனாப்த் திரிந்துமலு
மென்னிருகைத் தொழும்பேற்கு மிருசாண முளரியுடன்
பன்னிருகை படைத்தருளும் பாலகனைப் பரவுவாம் [அ]

திருநந்திதேவர்.

மருவந்த தவரீழல் லாசவனு மாலயனும்
வெருவந்து புடைவிலங்க விலக்குதிருப் பிரம்பேந்தி
ஒருவன்பி னெமையாள்வோ னோலக்க நடாத்தியரு
ளருணந்தி யடிக்கமல மகக்கமலத் திருத்துவாம் [க]

திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார்.

பொங்குபுன விடுமேடு புனலோடு மோடாம
லிங்கெவரு மதிசயிப்ப வெதிரேறச் சமண்கையர்
துங்கமலி கழுதீவறத் தொடர்ந்தவரை வாதில்வென்ற
சிங்கமறைக் குருளையிரு சேவடிசென் னியில்வைப்பாம் [டு]

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

வெற்றிணைமா மடல்வேழம் வேகம்விடத் தடிதாழ்த்தி
யற்புதமா மெனுர்பாடீற் றறைமலர்ப்பூர் தடழாக்கிப்
பற்பலர்பார்த் தகங்குழைப்ப பல்பிணியார்த் திட்டவொரு
கற்புணைபாற் கடல்கடந்த கவிக்கரசைப் பரவுவாம் [டுக]

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

அப்புயப்போ தமர்ந்தோனும் அலைகடல்வாழ்த்துயின்றோனும்
மும்பர்கனியா யரும்பிறநு முணர்வரிய திருவடிக
ளிம்பரிற்பா ரீடந்தோய விருமுறைநள் ளிரவினிடை
நம்பனைத்து தெனநடத்து நம்பியையன் புடன்பணிவாம்
மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

கூடனெடுந் தெருவினிடைக் குறுநீரின் குலமனைத்து
மாடல்வயப் பரியாக்கியைங்கதியின் முறைநடப்பத்
தோடவிழ்பூங் கொன்றைபுனை தோன்றன்மறைப் பரியில்வரப்
பாடல்புரி வாதவூர்ப் பாவலனைப் பரவுவாம் [௮௩]

அறுபத்துமூவர்.

மறுவுற்ற புறச்சமய வழியனைத்தும் பிழையென்று
குறைவற்ற பேரன்பாற் குருவிங்க சங்கமத்தி
னுறுபத்தி நெறியெவர்க்கு முணர்ந்துதல்செய்தெனையாண்ட
வறுபத்து மூவர்கள்பொன் னடிக்கமல முடிக்கணிவாம் [௮௪]
ஆரியராஜன்.

சூரியா யிரங்கோடி தோன்றியபோற் சுடர்மணிக்காக்
காரியல்கண் டனைப்பொன்னிக் கடனீரா யிரமாட்டப்
பூரியெனப் பாத்திரத்திற் பொசிவாசி தாமுனிந்த
ஆரியமன் னனைநாளு மகக்கமலத் திருத்துவாம் [௮௫]

வைரப்பெருமாள்.

அற்றமில்லாஞ் சிவிற்பிறந்து வாயர்குலத் தவதரித்துக்
குற்றமில்லா வுடன்பிறந்தாள் (1); குழவிபெறத் தலைப்பலியா
யுற்றுதனி மாணிக்க வோங்கனற்பெம் மாணருளைப்
பெற்றெனையாண் டருள்வயிரப் பெருமானைப் பரவுவாரும்

* மல்லசதி, மயூரத்தி, வியாகரணசதி, வானசகதி, விடபகதி.

சிற்றயனார்.

அறுசேடியாசிரிய விருத்தம்

(2) ஆனஞ்சு பம்பானுக் காட்டுவான் பூரையில்வைத்

தகலக் காகந்
தானஞ்சுங் கவிழ்ப்படியிர் வெறுப்பனென வரைமுழுதுந்
தர்மே யென்னத்
நேனஞ்சு மொழிபாகர் தெளிவிப்பச் சாம்பராய்த்தீயக் காக
முனஞ்சு கிழவருளன் றுற்றசிற்ற யனைநாளு முளத்துள்
வைப்பாம்புகள்

மற்றைச் சிவ நேசர்கள்

கொச்சகப்பா

நூலவநீர் வாதியவிஞ் ஞாலத்திற் சீலத்தான்

முவகைய காலத்து முறைமையினிற் றிறம்பாது
மாவடுவை யனையவிழி பங்கையொரு பங்குடைய
தேவாபிரான் ரொழும்பேற்ற திருத்தொண்டத் தொனக
பணிவாம் [கஅ]

நூல் செய்ததற்குக் காரணம்

அறுசேடியாசிரிய விருத்தம்

முன்னம்வே தந்தோ குத்த முனிவர னருளாற் சூதன்
சொன்னவாட் போக்கி மேன்மை தூயசெந் தமிழி னாலே
தன்னிக் ராதி சைவத் தானீகர் தலத்தோ ரன்பாய்ப்
பன்னுவா டென்ன வன்னோர் பணிகொண்டு புகல்வன்
மாதோ [கக]

அலையடக்கம்.

சூதமா முனிவன் றேர்ந்து சொன்னமுன் னையபு ராண
மோது நீருதகி தன்னுண் முகந்திடுங் கலசம் போல
ஏதமில் சிலவே யான்கொண் டியம்புகேள் கலைகள் முற்று
மோதிய கல்லோ ரியாரு முவந்துரைத் துவென்றே [உ௦]

2 ஆனஞ்சு—பஞ்சுகொளவிடம்

கொச்சகப்பா

அக்கரவ மணிந்திரா னமர்ந்துறையும் வாட்போக்கி
மிக்கபுரா ணந்தமிழால் * விஞ்சைப் பர்மு ஸியான்மொழித
றக்கவனக் குழுவினெதிர் தகைசிறிது மறியாத
கொக்கினங்க ணல்காட்டிக் குறைகாட்டும் படித்தாமால்
ஆகத் திருவிருத்தம் 23

சிறப்புப் பாயிரம்

எழுசீடியாசிரிய விருத்தம்

அன்னமார் வயல்குழ் மாணிக்க யலைபி

னரிய மொழிப் புராணத்தைக்
கன்னலுர் தேனு மழுதழும் போலக்
கனிந்தசெந் தமிழினாற் செய்தான்
பன்னுசெந் தமிழுக் ககத்தியன் போலப்
பாரினில் வந்தவ தரித்து

மன்னுதென் கயலை மாநகர் மருவும்

வைத்திய நாத தேசிகனை

[க]

பதிகம்.

அறசீடியாசிரிய விருத்தம்

நலங்கொளா ரணிய மென்னு ரைமிச மாண வாறு

மிலங்குமா ணிக்கக் குன்ற மிருசிலத் தடைந்த வாறுந்
துலங்குமக் குன்ற மேவுந் தொல்புகழ்ச் சிறப்பி னோடுஞ்
சலங்கொளும் வாயு சேடன் ஈர்ந்தருச் சித்த வாறும் [க]

இந்திரன் பணிந்த வாறு மிடியருச் சித்த வாறுஞ்
செந்தமிழ் முனிவன் பூசைச் சிறப்பொடு ரோம சப்பே
ரந்தமின் முனிவன்பூசித் தரணருள் பெற்ற வாறுஞ்
சந்திர காசங் கொண்டு தடவரை பிளந்த வாறும் [உ]

ஆகத் திருவிருத்தம் 24.

புராண்வரலாறு

சலிவிரத்தம்

அருந்தவம் வடிவெடுத் தலைய ரியாவர்க்கு
மருந்தினு மினியவர் வாய்க்க மூண்டுளார்
கருங்கடல் விடதுகார் தருளுங் கண்ணுத
றிருந்தடித் தாமரை மிலைந்த சென்னியார் [க]

வார்சடை முடியினர் வயங்கு கண்டிகை
யேர்கெழு மாலைய ரிலங்கு நீற்றொளி
சேர்தரு மேனியர் சீரை யாடையர்
கார்முகி லெனப்பொழி கருணை பூத்துளார் [உ]

முப்புரி நூலணி மார்பர் முதுணர்ந்
தெப்புவ னமும்புக முய்த நின்றனா
ரொப்பருங் கலைகளு மோது மங்கமுந்
வதிப்பிய மறைகளுந் தெளிந்த சிந்தையார் [ங]

முண்டகப் போதென முகம லரந்துளார்
புண்டர மூன்றினுந் பொலிந்த நெற்றியார்
உண்டிகாய் கிழங்கயின் ரொடுங்கு மேனியார்
தண்டுநீர்க் குண்டிகை தாங்குங் கையினார் [ச]

*கருநிற மானுரி கதுவு மார்பினர்
புரிதரு மஞ்செழுத் துணரும் புந்தியார்
அருமறை விதிவழு வாத தன்மையார்
தெரிவரும் பேருமையார் சீல மாய்த்துளார் [ரு]

நைமிசைச் சருக்கம்.

உருப்பமார் கோடையி னுடற்று 1 மைவகை
நெருப்பினின் றருந்தவ நிகழ்த்து நீர்மையார்
வரிக்குபி லழுங்குரீண் மாரி நாள்வயிற்
பெருக்குரீ ரிடைத்தவம் புரியும் பெற்றியார்
எழுரீரடி யாசிரியவிருத்தம்.

[க]

அங்கிரன் வசிட்டன் பிருகுமர்க் கண்ட

னத்திரி கோதமன் கபிலன்

றுங்கமா தவங்கூர் கௌசிகன் மேன்மைச்

சுகன்சுதா னந்தன் வான்மீகி

மங்குல்குழி விர்தத் தகந்தையைத் தவிர்த்த

மாதவன் கண்ணுவன் மரீசி

சங்கமே நிகர்க்கும் விபாண்டகன் வாய்மைச்

சதுமறைப் பராசர முனிவன்

[எ]

துகளறு காட்சி முற்கலன் கருணைத்

தூபகா சிபன்றுரு வாச

னிகலறு வாம தேவமா முனிவ

னிசைபெறு சவுபரி யென்போன்

புகழ்பெறு மறைதேர் காவலன் மேலாம்

புலத்திய னதிதிமா தவத்தோன்

முனைபவிழ் சுமலப் பொகுட்டில்லீர் றிருக்கு

முதல்வனோர் தமனமா முனிவன்

[அ]

தள்ளரும் பெருமை யுரோமசன் குரசன்

சௌனகன் முதலிய வறவோ

மெள்ளருந் தவங்க ளியற்றுதற் கமைந்த

விடஞ்சகத் தியாதெனத் தெரிவான்

கொள்ளைவண் டினங்கள் கூட்டுணப் பசுந்தேன்

கொழுமட லுடைந்துகொப் பளிக்கு

முள்ளரை முளரித் தவிசில்லீர் றிருக்கு

முதலவ லுலகினை யடைந்தார்

[க]

1 ஐவகைநெருப்பு-நாற்புறமும் எரியவிடுத்த வக்கினியோடு பாணுவின் வெப்பம்.

அமைந்தமா முனிவர், நன்முகக் கடவு
 ளடித்தல முடித்தலம் புனைந்து
 படர்ந்தபே ரன்பாற் பீரவினர் நிற்ப்பு
 பங்கயத் தவிசின னோக்கி
 யுடங்குரீர் நம்பா லுற்றதென் னேயின்
 றுரைக்கலுந் தரைத்தலை நோற்க
 இடும்பெறற் கடைந்தோ மருளுதி யெந்தா
 யென்றலு நன்றுநன் றென்னு

[௮]

அன்னவன் குசையா னேமியொன் றியற்றி
 யவிரொளி நீத்தில மிறைக்கும்
 பின்னல்வெண் டாங்கக் கருங்கட லுடுத்த
 பெரும்புனி யதனிடைச் செலுத்தி
 பின்னதெவ் விடஞ்சேர்ந் துற்றதவ் விடமே
 யெய்தினீ ரிருந்தவ மிழைக்கத்
 துன்னுநற் றலமென் றதனுட னடுத்த
 தூயமா தவரையும் விடுத்தான்

[௮௧]

விடுத்தலும் பேரன் புவட்டெடுத் தொழுக
 வேதியன் விராச்செழுங் கமல
 வடித்தலம் போற்றி முனிவார் விடைகொண்
 டாழிமுன் செலவதன் பின்சென்
 றிடர்ப்பட வின்றிப் போந்தனர் போந்த
 விலங்கொரீரி யமையு மந்நேமி
 டுடைப்படா தென்றுந் தவப்பயிர் வளர்க்கத்
 தக்கதோர் தலத்தையுற் றதுவே

[௮௨]

காமமுந் துயர்செய் யறுவகைப் பழையுங்
 கடிந்தவ ரஃவனந் தமக்கந்
 நேமியும் போந்தங் கிருத்தலாற் படிமே
 னெறிபுரி கையிச மென்ன

நாமங் கியற்றிப் பற்பல வேள்வி
நற்றவ மவற்றுட னாற்றி
யோமவெங் கனலிற் சத்திர யாக்
முனற்றியே யுளம்கீழ்ந் துறைந்தார்
கலிவிருத்தம்

[௧௩]

மற்றவந் நைமிச வளனையா முளமுற
வற்றமின் றுசைசெயற் கருமையே யூயினுங்
கற்றவ ரிகழினுங் காதன்டிக் கூர்தலா
ஹற்றவா றெருவகை யோதுகின் றுமரோ
மேகமுங் கொடிவிடு வேள்வியும் புண்கயுமெப்
பாகமுந் தவழ்வது பாள்வாய் மரகதப்
பூகமுங் குருமுகைப் பொதியவிழ் நறியபுன்
ஓழுசஞ் செறிவது நைமிசா ரணியமே

[௧௪]

[௧௫]

தாவில்செண் பகமுநீள் சாலமுஞ் சந்தனப்
பூவியன் பொழில்களும் பொதியவிழ் வகுமுகங்
காவியம் பங்கயக் கானமுங் கானுலா
நாவியுங் கமழ்வது நைமிசா ரணியமே

[௧௬]

புனினமே வுதலினாற் பூவகத் திடுதலாற்
நெளிவுசேர் முத்தினாற் றிகழ்ந்தபா சொளியினாற்
றனிமுகிற் படிதலாற் சங்கமார்த் திடுதலா
னளிர்கடற் போல்வது நைமிசா ரணியமே

[௧௭]

அண்ணல்வெங் களிரல்யா னையுமடற் சீயமுங்
கண்ணலந் திகழ்மயிற் கணமுட்வா ளாவமுங்
பண்ணலந் தருகிளிப் பறவையுங் கலுழனு
நண்ணியங் குறைவது நைமிசா ரணியமே

[௧௮]

உற்றவ ஞ்ஞகினுக் குறுதிநா நெறிமுறை
சொற்றவர் நீரணி தூயவர் மேலைநாட்
பொற்றவர் வளைவுசெய் புங்கவர்க் கன்புற
நற்றவ ருறைவது நைமிசா ரணியமே

[௧௯]

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

நீற்றொளி பழுத்த நெற்றியன் முற்று
நிலவிய கண்டிகை மாப்பன்
சாற்றுமைந் தெழுத்தை மனித்திடை யழுத்துந்
தன்மையன் மெய்மைசால் குணத்தன்
ரோற்றமு மீறுந் தொலையநீத் துயர்ந்த
சோதிவா னவனடிக்கமலம்
போற்றுந் நவத்தோன் புராணமு வாறும்
புகரறத் தெளிந்தபுந் தியினோன்

[உ௦]

வேதநான் கிணையு மையமுந் திரிபும்
விதண்டையு மின்றியே தெரிந்த
வாதரா யணதே சிகன்சரோ ரூகமா
மலர்க்கழன் முடிமிசை புனைந்த
சூதமா முனிவன் றமிழ்முனி முதலாந்
தூயமா தவர்தமைக் காண்பான்
போதவிழ் நறையாற் காவதங் கமழும்
பொய்கைசூழ் றைமிசம் புதுவான்

[உ௧]

விண்டலைத் தவமுஞ் சீதமா மதியின்
விரிநிலா வெள்ளமு மிமைபோர்
பண்டிவந் தடைந்து கடைந்தவத் தீம்பாற்
பரவையு மெதிர்த்தெனப் பார்மேற்
கொண்டலுக் கிணையா யிணையிலாக் கருணை
கொழிந்தருள் சூதமா முனிவ
னெண் டசை வளாகம் பழிச்சுமா முனிவ
ரெதிர்கொள றைமிசம் புதுந்தான்

[உ௨]

கவிநிலைத்துறை.

புகுந்த சூதனுக் கமைவுறப் பொலன்றவி சுதவி
மிகுந்த காதலின் முகமனும் பலமுறை விளம்பி
அகந்தை வேரறு முனிவர ரளவளாய் வைகி
மகிழ்ந்து மற்றவன் மதிமுக நோக்கியே வகுப்பார்

[உ௩]

வான நாயகன் மர்ந்தருள் பொழியும்வாட் போக்கித்
தான மேன்மை சாற்றெனச் சவுனகன் முதலா
ஞான மாதவ ருரைத்தலு நன்றுநர் நெனவோர்
மோன மாதவச் சூதனுஞ்செப்புவான் முறையால் [உச]
பிரமம் பத்மமே ஸுணவம் பெருமைசால் சைவம்
பரவு நாரதம் பாகவ தம்பவு மகம்

உரைசெய் மார்ச்சுண்ட மாக்கினே யத்துட் னேத
விருமை யுந்தரும் பிரமகை வர்த்தமோ டிலிங்கம் [உரு]
வராகங் காந்தம்வா மனமுடன் கூர்மமே மற்சம்
விராக முற்றுழி விளங்குகா ருடம்பிர மாண்டம்
பராக நீறணி பராசர முனிவரன் பாலன்

தராத லத்தெனக் கிவைபகி னெட்டையுந் தந்தான் [உரு]
இலக்க மீரறு பத்தினெண் ணாயிர மிறைவற்
கலக்க னூறுமோ ரையிரு புராணமாங் கிரந்தம்
துலக்க நாரணற் கைப்பதை யாயிரந் துகளில்
ஒலிக்கு நான்குமோ திமமுயர்த் தோற்கினி யுரைப்பாம் உள
ஆறு பத்தொடை யாயிர மிருபுரா ணமுமாம்
பாறு பெற்றுடைப் பரிதியம் பகவற்கீ ராரும்
ஆறு மற்றிரண் டே 0 முத கவற்கென வறிவோர்
தேறு வித்தவா றுரைத்தன முணருமின் நெளிஞீர் [உரு]
சொற்ற மூவறு 1400 புராணத்திற் சுருதி
கற்ற நாயகன் மாயவ நடிமுடி காணு

நிற்ற வான்செழுங் கறைக்களற் குறுபதி னிறைந்த
கொற்ற சைவமும் மணிமலைத் தகைமையைக் குறிலும் [உரு]
வளமை தங்கிய வெள்ளிமால் வரையிடை முன்னு
ஞளம கிழந்தமு வுலகையு முதலிய வுமைக்கு
மிளகு மன்புறு தனக்குராப் பண்ணுப ரிளஞ்சே
யளவ ளாயுறைந் திடி வரு ளமலன்வீற் றிருந்தான் [உரு]

அநையமுவரு மளவளா யமர்ந்தருள் காலை
புனைகொள் வேலவன் முக்கணன் முகமலர் நோக்கிக்

கனைகூ டற்புவி யிடத்துநீ காதலித் துறையும்
 புனித மெய்த்தலத் துயர்ந்ததெத் தலம்புக லென்றான் [௩௧]
 குழவி மாமதி யாவணி யெம்பிரான் குமரன்
 மழலை வாய்மொழி கேட்டலு முளமிக மகிழ்ந்து
 தழுவி யன்பினுற் சாலமந் தணமிஃ தேனும்
 மொழிது மியாமெனப் புத்திர வாஞ்சையின் மொழிவான்
 சம்புத் தீவினிற் சையமால் வரைபயந் தீருளும்
 பம்பு நீர்மிகு காவிரி நாட்டிற் பல் வளங்கூர்
 செம்பொன் மாளிகை சூளிகை சேணைந் தொளிநு
 மம்பொன் மாநக ரோன்றுள தந்நதித் தென்பால் [௩௩]
 ஆங்கு மாணிக்க மலைமய மடியென்று மன்பா
 யோங்கி யாடியுர்க் குறுதிக ளியாவையு முதவி
 நீங்க நும்பெருங் காதலா லுறைகுவி நின்போற்
 பாங்கின் வைகிய பாவைபோன் மகிழ்ச்சிகூர் பண்பால் [௩௪]
 என்று கொன்றையந் தார்புனை மெளலியெம் பெருமான்
 'அன்று கட்டுரைத் தத்தலப் பெருமையை யறைய
 வென்றி வேலவ லுளங்கொடு விருப்ப மீதுர
 நன்று நன் றெனத் தாதைதான் பணிந்தன நயநதான் [௩௫]
 நயந்த வேலவ னந்திதே வருக்கது நவில
 வியந்து மற்றவன் சனற்குமா ரருக்கதன மேன்மை
 யியம்பி னானவன் வியாதமா முனிவரர்க் கிசைப்ப
 வயங்கொண் மாதவன் றமியனேற் கவைமுற்றும் வகுத்தான்
 அத்தி ருத்தலச் சிறப்பினை வியாதனே யல்லா
 வித்த லத்திடை யாவரே யியம்புவர் நீவிர்
 சித்த மின்புற வீனவலாற் சிந்துரைப் பேனென்
 றுத்த மோத்தம வருளுடைச் சூதனங் குரைப்பான் [௩௬]
 அறுசேடியாசரிய விருத்தம்
 இனையநற் காதை கேட்போ ரெழுதுவோ ரெழுது விப்போர்
 கனைகட லமுத மென்னக் கட்டுரை செய்யுந் தூயோர்
 முனைவன தருளினாலே முதல காண்ஞ் பின்னர்
 புனைபணித் தவிசின் வையும் புரந்தர னாகி வாழ்வார் [௩௭]
 நைமிசச் சருக்கம் முற்றிற்று.
 ஆகத் திருவிருத்தம் கூஉ

மர்ணிக்கமலைச் சருக்கம்.

எழு சீரடியாசிரிய விருத்தம்

செய்யதிங் கரும்பு மமுதிழும் பூர்குந்
தேறலும் பேராலுமென் குதலைத்
தைபலேஷர் பாகன் நிருவடிக் கமலந்
தாழ்ந்துமே தக்கவம் முனிவன்
பைபநா முடிமேற் கிடந்தபா ருலகம்
பழனினைச் சிமிழ்ப்பினையொருவி
யுய்யவே திருவாட் போக்கிமான் மியத்தி
னுண்மையை யோதுதற் கமைந்தான் (க)
ஈநிலாத் தவமோர் வடிவுகொண் டனைப
விசைபெறு மந்தனீருள்ளம்
வேறொரு விடையத் தெய்துற வண்ணம்
வேட்கைமேன் மேலு மீதூரத்
தேறுமா கேண்மி னென்றுபர் சைவச்
சீர்கெழு புராணத்துட் டேர்ந்து
கூறுமெய்த் தலமான் மியத்துண்மா ணிக்கக்
குலவரை வரவு சொற்றிடுவான் (உ)
அறு சீரடியாசிரிய விருத்தம்.

அழலெனச் சிவந்து நீண்ட வவிர்சடை மவுலி தாங்கி
விழைவுட னக்க மலை வெண்டிரு நீறு சாத்திக்
குழன்மொழி பாக னுமங் குறிக்குமைந் தெழுத்து மோதி
பழமறை பயின்ற நாவீர் பிரமகற் பத்தி னோர்நாள் (ங)
முத்தக முரிஞ்சங் கொம்மை முகிழ்முலை மயிலஞ் சாயற்
கத்திகைக் கருமென் கூந்தற் காம்பெனத் திரண்ட மென்றோட்
டத்தரி நெடுங்கட் செவ்வாய்த் தனிரிபற் பரவை யல்குற்
புத்தமு தனைய தீஞ்ஞாற் பூனையோர் பாகத் தெங்கோன் (ச)
சங்கொடு திகிரி தாங்கித் தண்டுழாய்த் தெரியல் வேய்ந்து
பொங்கொளி பசும்பொற் றாசு புனைந்துநீர்ப் புணரி யாடை
யங்கண்மா ஞால முற்று மரும்பிய நாபி பூத்த
பங்கயச் செங்க னாகப் பாம்பினை துயிலு மேலோன் (ஞ)

எண்ணுதற் கரிய வேத வேழிசைக் களிவண் டார்ப்பப்
பண்ணினு மினிய தீஞ்சொற் பாடக னாவின் வைகக்
கண்ணகன் ஞால முற்றிங் காதலாற் படைத்த வாசத்
தண்ணறுஞ் செழும்பொற் றேட்டித் தாமரைத் தவிசின்
வாழ்வோன்(க)

விண்ணவர் வணங்கிப் போற்ற மெல்லிய லம்பை மாதர்
தண்ணிலாக் கற்றை கா லுஞ் சாபரை யிருபால் வீச
வொண்ணுதற் சசிமென் கொங்கை யுகளமார் புழக்க நாத்
கோட்

டண்ணலங் களிற்று லாவு மாயிரங் கமலக் கண்ணன் (எ)

ஆங்கியங் கடவுள் வீச படல்கெழு பாசத் தண்ணல்
சிங்கவெள் ளெயிற்றுப் டேழ்வாய்ச் செருவிக னிருதி
வேந்தன்

பொங்கொலிப் புணரி மன்னன் பொரியழற் சகாயன் முக்கட்
சங்கரற் குவந்த நண்பன் றனிவிடைக் கொடியி சானன் (அ)

பாயிருட் படலங் கீறும் பன்னிரு தபனர் தெய்வ
மீயுயர் விமான லூர்தி மேல்வரு மிருவ ரெண்ம
ரோய்வறு விடைக டாவு முருத்திரர் பதிற்றென் றுற்றோர்
சேயுயர் விசம்பின் வைகுந் தேவார்புப் பத்து மூவர் (சு)

சித்தர் சாரண ரியக்கர் தேன்பிழி பகதி யாழ்நல்
வித்தகர் கருடர் விச்சா தாருட னுரக வேந்தன்
இத்தகை நாற்பத் தெண்ணு யிரமுனி வரர்கண் மற்றோ
ருத்தம மேருக்குன்றத் தொருங்குவீற் றிருந்தா ரன்றே (ய)

வீற்றிருந் தருளுங் காலை விரைகமழ் பொதிகைச் சார
னூற்றிசை கமழுஞ் சோலை நறுமலருகுத்த தாதி
னூற்றிருந் தொழுகு தெண்ணீ ருடைதிறைப் பொன்னி யாதி
யாற்றினி ளளவ ளாவி யழலுத்தண் ணெனவே நண்ணி (யசு)

பன்றலம் போது வேய்ந்து வந்திழி யருவி தோய்ந்து
குன்றுறு சனையின் முழங்கிக் குறுகுறு நடந்து லாவித்

தென்றலஞ் சிறுகான் மெல்லத் தினைத்தலுந் தேவ ரெல்லா
மொன்றலுபலவு மேத்தி யுவந்தன ரனிலந் தன்னை (கஉ)

உகந்துழி மகதி நல்பா முறுதவன் வாயுத் தன்னை
யிகழ்ந்தவன் போல நோக்கி யெறிகட லேழு மெட்டுத்
திகந்தமும் பரிஞ்ஞமோலிச் சேடனுண் டிடுவ னாகிற்
புகழ்ந்துரைத் திடுவ தெங்ஙன் புல்லிய வங்கு மென்றான் (கங)
என்றலும் வெஞ்ஞி பொங்கி யெரியெழ விழித்துச் சீறிக்
குன்றெனத் திரண்ட திண்டோட் குடங்கையாற் கொட்டி
யார்த்து

நன்றுந் நென்னச் செந்தி நறுநெய்பெய் தலுமெ முந்தான்
கொன்றிய வமார் முன்ன ருடன்நெழுந் தினைய சொல்வான்
பொறிமயிற் குணவா மிந்தப் புல்லிய வரவந் தன்னை
யறிவுடை யறவோன் சொற்ற திக்குமோ வடுப்ப தன்றான்
மறுவறு மெனது திண்டோள் வாகையும் வேக நாகத்
துறுவலி யதுவுங் காண்மி னுழுந்துருள் பொழுதி லென்றான்
அத்திற நிகழ்ந்த போழ்தி னமரர்கை யமைத்து நீயிவ்
வித்தக மேருத் தன்னை வேரொடும் பறிய வீழ்த்தித்
துத்தியம் பணத்தி நீயத் தொல்வரை விழா வண்ண
மெத்திற மத்தி றத்தா லிபல்புறக் காத்தி யென்றார் (கக)

உட்பரவ் வாறு கூறி யுயர்வரைச் சிகர நீங்கி
யிம்பரின் விலங்கி நின்றா ரிருவர்தம் வலியுங் காண்பா
னம்புவி முழுதுந் தாங்கு மனந்தனு முலகுந் கெல்லாந்
தம்பமாய் நின்றமேருச் சபிலத்தைப் பயிலச் சூழ்ந்தான் (கங)
ஆயிரம் பணத்தா லன்றோ னவ்வரைக் குவட்டை யெல்லா
மேயனு வளவிந் பொத்தி விழாவகை யிறுக்கிக் காப்ப
மாயிரு ஞாலமுற்று மசகமொத் தழுங்க வாயுச்
சேயுயர் விசம்புள் ளோருஞ் செந்நிபட் டொழிய வார்த்தான்
உலவையார்த் தடித்த லோடும் ஒன்றனோ டொன்று தாக்கிக்
குலவரை யேழு நொய்திற் குமைப்புண்டு துகளாய் ளீசி
யலைகட லேழுந் தூர்ப்ப வாழிமால் வரையு மந்தச்
சலதியின் வீழ்ந்த தென்றற் சதாகதி வலியார் சொல்வார்

விசைக்கரி யெட்டும் வானிற் செல்லெனச் செல்லச் செல்லுங்
குசைத்தலை விரிந்த பூவிற் குவலைப் தன்னைச் சார
விசைத்தெழுபரிதி வட்டம் வெண்மதி வட்டங் காற்று
லசைத்திடு மாலவட்டத் தவனிவட்டத்தில் வீழ (உ௦)

புன்னைமெல் லரும்பு போலப் பொங்கொளி யுதிக்க ளெல்லாந்
தந்திலை யழிந்து வேறு தலைத்தலை யுதிர்ந்து போத
விநில மருங்குற் றூரு மெவையுமேற் செல்லப் பொன்னுட்
டநிலத் தருக்க ளெல்லா மகவிடத் தடைய வீழ (உ௧)

பருப்பத மனைத்தும் வானிற் பறவையொத் திபங்க வானத்
துருத்தெழு கலுழனாகி பொருங்குசேர்ந் தவனி சேரத்
தருக்குமா மேருச் சையஞ்சலாகையே யாகக் கோத்திட்
டிருக்குமோர் கறங்கு போல விருத்தது புவன வட்டம் ௨௨

மதவலி வாயுச் சீறி மாறுமா றுகி யாவுஞ்
சிதைவுறத் தாக்க லோடுஞ் சின்னபின் னங்க ளாக
வுதையமத் தமன மொன்று முணர்வுறு தூழி கால
மிதுகொலென் றபிர்த்து நின்ற ரிமையவ ரெவநு மன்றே ௨௩

ஊற்றமிக் கெழுந்த வங்கு முறுவலி யினை யதாகத்
தோற்றமிக் குடைய மேருத் தொல்வரை யதனைச் சூழ்ந்து
போற்றுதல் புரியுஞ் சேடன்பொருப்பிடைத்துகளொன்றேனூ
மாற்றுத லுறமற் காத்தா னவன்வலி மதிக்கற் பாற்றே ௨௪

காண்டகு துறவின் மிக்க கடவுளர் கருத்து முற்றப்
பூண்டநல் விரதம் போலப் பொருப்பினை விடாது பற்றி
மூண்டெழுஞ் சண்ட லாயு முழுவதும் பருகிப் பின்னும்
வேண்டுவான் போலத் தன்வாய் வியன்பிலத் திறந்தாங்
[குற்றன்]

ஊழ்வினைப் பயனு நல்லோ ரொப்புர வும்பூங் கானத்
தாழ்வி யுடும்புந் தூயோ ரகமகிழ்ந் தளவ ளாவுந்

தோழமை யதுவும் போலத் துளக்க மொன் றேறு மின்றிச்
பாழியம் பொருப்பைப் பற்றிக் கிடந்தனன் பார்தள் வேந்தன்

ஒலித்துவெங் காற்றுச் சீற்றத் துருமெனத் தாக்குந் தோறு
மெலிப்பகை போல வெண்ணி யிடர்சிறி தேனு மின்றிச்
சலிப்பதை யறியா னாகிச் சதாகதி யிலனே யாக
விலக்குவா னுருத்து முற்றும் விழுங்கவாய்ப் பிளந்தான்

மன்னோ உஉ

ஆன்னவே லையின்கண் வானத் தலைவரு மலக்க ணெய்தி
முன்னையைப் பூதத் தொன்று முடியுமேன் முடியு மெல்லாங்
என்னமால் வரையைச் சூழ்ந்த வீடுடை யாக வேந்தன்
றன்னவேண் டினரா லற்பஞ் சதாகதி க்களித்தி யென்றே

வானவ ருரைத்த மாற்ற மறுப்பது மெவன்கொ லென்னு
மேனகங் கவியா நின்ற வியன்பணஞ் சிறிது சேடன்
றாறாறு புடையை நீக்கச் சதாகதி குவடோ ரைந்தும்
பேனவா ரிதிகுழ் பாரிற் பெயர்த்துவி் சினனா லன்றே உஉ

விசிய குவடு சோணுட் பெயமும் வியன்கொள் பாண்டி
மாசறு தொண்டை நன்னுட் டோரொரு சிகரம் வாய்ந்த
ஆசகம் பாய்ந்தாங் கொன்றங் கமிழ்ந்தன கொங்கிற் பூவிற்
பூசுதை பெறுமைந் திவ்வா றினையன புராரி கண்டான்

உலகினை நிறவு மேரு வுயர்கிரிச் சிகர மும்மாற்
கிலனுறப் படுத்திற் மேலேக் கேடுணர்ந் தில்லீ ரென்றான்
பலருமான் முதல்விண் ணோரும் பணிப்பொடும் பிதற்று

[வொல்கு

நலமிலேம் புரிந்த தீழை நம்பனீ ல்பாறுத்தி யென்றே உஉ

துதித்தன ரடியில்விழ்ந்தார் துணையிலே மென்ற ரைபன்
பதத்துணை பிடித்தார் நாவும் பற்களு முலர்ந்தார் நெஞ்சம்
பதைத்தனர் கலுழ்ந்தா ரோங்கிப் பதவித் திரந்தார் மண்மேல்
உதித்த பல்லுயிரும் பெற்றே நுறுசினந் தவிர்த்து நின்று

பிறைமுடிச் கடவு ணின்ற பெற்றிகண் டெவகை மேலாய்ச்
சிறைவீடுத் தனைய ராகித் திருவருள் சார்தா னென்றே
மறைமுடிப் பொருளே யெங்கண் மறுவறு ம்ணியே தூய
நறைமலர்ச் சாணம் போற்று நூயினேர்க் கருளல் வேண்டும்

சிற்றறி வுடையே மியாங்க டெரிகிலா தியற்றுந் தீமை
யிற்றையோ கண்டா பையா வென்செய்கைக் கடக்க கில்லேம்
பற்றிய வழுக்கை மேலே பற்றறத் துடைப்பான் வைகும்.
பொற்றையைஞ் சிகிரத் தோறும் பொலிந்தருள்புரிதியென்றே

வேண்டலுமுகுந்தன் போதன் விடையவ னரூட்கண் ணோக்கி
யிண்டுநா மிருத்தல் போன்றி தைந்தினுந் தேவி யோடு
மாண்டகு மிலிங்க ரூப மருவிகின் றிடுவே நீவி .
ராண்டுகண் டெவந்து பூசித் தகலுதும் பதிகட் கென்றான் நக

பெருந்தபைப் புணரி யண்ணல்விடைமிசைப் பிராட்டியோடுந்
திருந்தல ரிதழி தூங்கச் சென்றன ரபன்மால் காண
வருந்தல ரொழிப்ப வீண்டே வரமளித் தருளுஞ் சீல
மிருந்தவா றென்னேயென்றென் றிறைஞ்சினுரிதும்பூதெய்தா
பொன்னின் னதியின் முழ்கிப் புனிதமா ணிக்க வெற்றிபச்
சென்னியால் வணங்கிப் போற்றிச் சீதமா மதியஞ் சூடும்
முன்னவற் பணிந்திஞ் ஞால முழுதலைத் தரந்தை போக்கி
தின்னுடை நகரம் புக்கா யென்றனர் 1 நிழலி தன்னை (நஅ)

என்னும்வா னவர்கள் பின்னு மீடுசா லரவுக் கெல்லா
மன்னவ கேட்டி யேழு வளைகட லுலக மெல்லாஞ்
சின்னபின் னங்க ளாகச் சிதைவதற் கேது வாகத்
துன்னினை யதன லந்தத் தூசினே நீங்கி யுப்ப (நக)

இரவீகுரீப் பொன்னித் தென்பா லிரத்தின கிரியைச் சார்ந்து
நிரந்தர மனைய தீர்த்த நேயத்திற் றேயுந்து மேலாம்
பாழ்பரன் பா தம் போற்றிப் பத்தியாற் பூசையாற்றி
வரம்பல பெற்று மற்றுன் வான்பதி யடைதி யெனறார் (சு0)

என்றுவிண் ணவாக ளேவ விருவரு மிசைந்து வாடிக்
கொன்றையஞ் சடையோன்பாதங்குழைந்துபத்தியினற்புகித்
தொன்றிய மனத்த ராகி யுவகைமீ தூர்ந்து பெம்மா
னன்றாள் புரியத் தத்த ளலங்செழு நகரஞ் சேர்ந்தார் (சக)

மாதவ முனிவீர் சேண்மின் வாயுவால் வீச லந்த
வதமில் சிகரமெந்தி னியல்பினை யுரைத்து ஓமன்னாச்
சுதமா முனிவன் கங்கை சூடினோன் சுணம் போற்றி
யோதுவான் புனாரி சூழ்ந்த வுலகெலா முய்ய மாதோ (சக)

பாண்டிநன் னாட்டி லந்தண் பாய்புனர் பொருளைக் கூலத்
தீண்டிய வனங்கண் மக்கி யிலங்குநீ ன்ச லப்பேர்
பூண்டதோர் சிகரம் போந்து பொலிந்தது போதிற் கோமடி
னாண்டவந் தடிசுள் போற்ற வமெனு மாங்குற் றானல் (சக)

ஐயன்சந் நிதிக்கி சானத் தருப்பவிழ வில்வ மொன்று
மொய்தளிர் பொதுளி மீது மூன்றியோ சனை யுயர்ந்தே
யெய்துபு கண்டு ளோர்க்கு மீட்டிய பாவ மெல்லாம்
நொய்தினி னீங்கி நீங்கா நோன்கதி யுதவு மன்றே (சச)

பொன்னிநன் னதிக்கு மேல்பாற் புகழுமோர் சிகரம் போந்து
பின்னமில் புகழ்ச்சு வேதா சலமெனும் பெயரின் மேவு
மன்னதன் பெருமை யாரே யளப்பவ ரதன்பா லென்றும்
வன்னிநன் னீழல் செய்ய வயங்குமோர் தேவதீர்த்தம் (சக)

அத்திருத் தீர்த்தந் தன்னி லகமகிழ்ந் தினிது முழுகிக்
கொத்தலர் வன்னி நீழற் குறுகியஞ் செழுத்து மோதி
வித்தகன் றனைப்பூ சித்தார் வியன்புவி முழுதுங் காத்து
முத்திவீ டெங்கோ னல்க முறைமையி னடைவர் மாதோ சக

பூவிரி தாங்கம் வீடிப் பொதிகதிர் மணிகள் சிந்துங்
காவிரி உட்பா லொன்று ககனமண் டலம் ளாவ
மாவியன் பொதும்பர் சூழ்ந்த மாகதா சலமென் றோங்கித்
தேவரும் பணிந்து போற்றத் திசைதிசை விளங்கிற் றன்றே

தேம்பொதி புனியாங் கொன்று தெய்வத் வீடிவ மாகிப்
 பாம்பணி மௌலி யண்ணல் பணியினு லென்று மோங்கும்
 பூம்புனற் றொன்னி தோய்ந்து புனியையுற் றெழுத்தைந்
 தோதித்
 தாம்பரம் பொருளைப்போற்றுந் தன்மையோர்நன்மைசேர்வார்
 ஆண்டர்நாட் டவரு மெய்கி யாசையுற் றிருக்க வெண்ணும்
 தொண்டைநாட் டகத்தெல்லோருந் தொழுவதாய்த்துயதாகி
 மண்ணீர் பெருகுந் கந்த மாநதிக் கரையின் பாங்கர்
 விண்டுவிழ்ந் ததுவா லென்று விளங்கன லுருவ மாகி (சக)
 அதுவரு ணை லப்பே ரணிதந்த தொருகா லேனும்
 கதுமென வதனை யுள்வோர் கரிசெலாங் கடிது நீங்கி
 விதுமுடி யணிந்த மேலோன் மெய்யரு ளதனால், வாறோர்
 புதநலந் துய்த்தா நந்தப் புணரியிற் படிவ ரன்றே (ரு0)
 கரைபொரு ளிரங்குந் தெண்ணீர்க் காவிரித் தென்கூ லத்தின்
 றரையரைக் காவ தத்திற் றயங்குமோர் சிகரம் வீழ்வுற்
 றுரையா தணை லப்பே ருபர்வரை யென்ன வோங்கும்
 புரையிலா வளங்க ளென்றும் பொலியுடல் வரையின் மீது
 எம்மையா ளராள கேசிக் கீசான திசையி னிப்பஞ்
 செம்மையி னோங்குமொன்றுதேவதீர்த்தமுமொன்றுண்டான்
 மும்பலந் தவிர வாங்கு முழ்கிமுன் னவனைப் போற்றித்
 தம்முடை விருப்பா னிப்பந் தனைமுன்று வலஞ்செய்தன்றே
 பாசிலை பொதுளி மேற்போய்ப் பணிமதி யகடு தோய்ந்து
 தேசறு தெய்வ வேம்பின் சீர்கெழு நீழல் வைக
 வீசன தெழுத்தைந் தோதி னிப்புவி முழுதுங் காத்து
 மாசறு மின்ப கீட்டின் மருவிவீற் றிருப்பா ரன்றே [ரு௩]
 இயம்புமிக் காதை கேட்போ ரெழுதுவோ ரெழுது விப்போர்
 நயம்பெறப் படிப்போர் சேட்டு நன்றுநன் றெனவி யப்போர்
 வயங்கொலி வாரி சூழ்ந்த வையகு முழுதுங் காத்துப்
 புயங்கம தணிந்தோன் பாத புண்டரீ கத்து வாழ்வார்

உ வதுமாணிக்கடலைச் சருக்கம்

முற்றிற்று-ருச
 ஆகத் திருவிருத்தம் ஈடுச

**நவ து-மாணிக்கமலைச்
சிறப்புரைத்த சருக்கம்.**

துங்கமாணிக்க நெற்புத் தொல்புவி யடைந்த வண்ண
மங்கையி னெல்லி போல வறிவுறப் பகர்ந்தா யின்னுஞ்
சங்கையின் றுக வந்தச் சயிலத்தின் டெருமை சூத
விங்கைமக் குறாத்கி யென்ன விருந்தவர் வினவச் சொல்வான்
கவிசிலத்துறை

நாதன்மாணிக்க நல்வரைச் சிறப்பினை நவில்வான்
வாதரா யணன் பூம்பாதத் தாமரை முடிவணங்கி
வேத பாரகர் விருப்பமீ தூரமெய் யுணர்ந்த
சூத மாமுனி கனிவொடு சொல்லுவா னன்றே [உ]

தோன்று முன்னத மீரெட்டி யோசனை சுற்று
முன்றி யோசனை யுள்ளது புடையுண் முழ்கி
யூன்றி நின்றதா லதனுச்சி மெய்ச்சிவ ரூப
மேன்று கண்குளிர்ந் துலகெலா மிறைஞ்சவ தன்றே [ங]

கண்ணிற் காணினுங் கனிவொடு கேட்டினு நோக்கி
மண்ணிற் சென்னியால் வணங்கினும் பாகதி வழங்கு
நண்ணிற் செஞ்சடை முடிப்பா னுருவமே நல்கு
மெண்ணிற் பற்பல வற்புத முறுவதா வின்னுந் [ச]

திசைக ளெட்டினுந் தீர்த்தமோ ரெட்டு வன்றி
யிசைகொ ளங்கியந் திசையினிற் தீர்த்தமொன் றிலங்கு
மசைவி லத்தனீ ரதுபஞ்சாக் கரப்புன லாகும்
மிசையுந் தீர்த்தெப்வ தீர்த்தமொன் றெழிலு வளங்குங் [ஊ]

சொற்ற மாணிக்கத் தொல்வரை யதன்கணைர் பாங்கர்
முற்று மோதிய முனிவர்காண் முக்கண னருளார்
பெற்றி கூரும்பஞ் சாக்கரக் குகையொன்று பிறங்கு
மற்ற மின்றது முத்திசா கரக்கரை யாமால் [க]

சித்தர் சாரணர் தேவர்விச் சாதா ரொருபால்
பத்திகூர்தரு முனிவார் பனவர்மற் றொருபால்
சத்த சாகா மெனமறை தழங்குவ தொருபா
லுத்த மோத்தம வேள்விக ளுளுந் துவ தொருபால் [எ]

அரம்பை மாதர்க ளாடல்செய் யாவமும் புவியிற்
குரும்பை மென்முலை மடந்தையர் கீதமுங் கொழுங்கட்
கரும்பு மொன்றினுத் துப்புரு நாரதர் கனிவால்
விரும்பு பாடலு மடையவு மிடைவன மாடோ [அ]

கடலு டைந்தெனக் கவுட்புடைக் கடந்திறந் தொழுகு
மடலு றுங்களி யானையு மீசைநடைப் பிடியும்
விடையு யர்த்தருள் விடலனு மெல்லிய லுமையுந்
தடையி லன்பினு லுலாவரு தகமையிற் சரிக்கும் [சு]

இரும்பி னைத்திரித் துடைத்தென மருப்பினைக் கலைகள்
விரும்பு தம்முடைப் பிணையொடும் வெளியிடந் தோறு
மரும்பு மெல்லிய புல்லினை யகனமர்ந் தயின்று
வரம்பி லாதன குழாங்குழா மாயவண் வழங்கும் [ஐ]

தள்ள ருந்தருக் கதுகொடு விசும்பிடைத் தாவி
வெள்ளி நன்னிற மதியக றேரிஞ்ச மீதெழுந்து
துள்ளி யின்னமு தத்தளி துளித்தெனத் துளங்கும்
புள்ளி மணினம் பொழிறொறும் பற்பல பொலியும் [ஐ]

மரக தச்செழு மணியினைக் குழைத்துக்கை வல்லோ
னுருவு கண்டென வொளிசெயு மெருத்த மண்ணாக்கி
கருவி மாமழை யெனப்பொழின் மதுத்துளி கால
விசிக லாபமு டாடுவ மயினம் விசைந்தே [கஉ]

விசம்பு தோய்வன வெங்கதிர் வானவன் வியன்றேர்ப்
பசும்ப ரிக்குல மினிதினைப் பாறுவ பனித்தீத
னசும்பு கால்வன வெண்மதி தோயுமின் னமுதத்
தசும்பு தங்குவ தென்றல்லந் துலாவுவ தடங்கா [கங]

பைகொ ணாமும் பாய்புவி முதலிய விலங்குஞ்
செய்யுந் தீத்தொழி லவ்வரைச் சேய்மையுஞ் செய்யா
வெய்ய பாதக மொருவுநுத் திரர்விளங் குளபேர்
மைகொள்கா கங்க ளவ்வரை மருங்கினு மருவா [௧௪]

சிங்க லேற்றோடு களிற்றினஞ் சேர்ந்தினி தீலவும்
பொங்க ராமயி, லெருத்திடைப் போந்துகண் படுக்குங்
கங்க மோடுபைங் கிளியொரு குடும்பையிற் களிக்கு
மங்க ணீர்புவி யொடுபுல்வா யொருதுறை யருந்தும் [௧௫]

தருக்க ளிபாவையுங் கற்பகத் தருக்களே தருவிற்
கருக்கொள் வல்லிக ளிபாவையுங் காமவல் லிகளே
திருக்கொ ளவ்வரை விலங்கெலாந் தேனுவே சிறந்த
வுருக்கொள் கல்லெலா முதவுசிற் தாமணி யுருவே [௧௬]

மாந்த ரியாவரும் வானவ ரேயிடை நுடங்க
வேந்து பூண் முலை யெழிற்குல மடந்தைய ரெவருங்
காந்தண் மென்விற் கரும்பென மிழற்றுதிங் குதலைப்
பூந்தண் மாலிகை புனைபுரி குழலரம் பையரே [௧௭]

பொங்கு பூம்புன லியாவையும் புனிதரீர்க் கங்கை
யங்கண் மீதெழு மொலியெலா மருமறை முழக்க
மெங்கு மீண்டிய வட்டில்க டொறுமடுப் பிடுதீச்
சங்க வானவ ரவிநுகர் வேள்வியர் தழுவே [௧௮]

செய்ய வாய்க்கிளி, பாடுவ செழும்பொழி லெங்கு
மெய்ய வாவிய யோகிகள் வியன்குதை யெங்கும்
பெய்யு மாகுதி யாகங்கள் பெருகுவ வெங்கும்
மொய்கொள் வானவர், விமானநுள் மொய்ப்பன வெங்கும்

அண்ட வாணர்க் ளாணிமுடி விளக்கமு மமுதத்
தொண்டை வாயர மங்கைபர் மணிப்ப்ணிச் சுடரும்
பண்டை நான்மறை முனிவரர் படிவரீ டொளியு
மண்டலா லென்றும் வல்விரு ளில்லதவ் வரைக்கே [௨௦]

கோல மாமணிக் குவைகளுங் காழகிற் றீழி
மேல மோடில வங்கமுஞ் சந்தமு மெறிந்து
சூல பாணிதனை முடிமிசைச் சூடிய தும்பை
மலை யாமென வருவிகள் பற்பல வயங்குந்

[௨௬]

அளிக்கு லங்குடைந் தாட்பு முகையுநீர் தந்தீதன்
றுளிக்கும் பொங்கர்வா யகன்றிமி மந்திதுண் ணென்னப்
பளிக்குப் பாறையி னாமெனப் பாய்ந்துவீண் மதிபிற்
களித்தங் காடலுங் கீன்றிய தாமதன் களங்கம்

௨௭

வேங்கை நாண்மலர் வெறிகமழ் பூந்துணர் விரிந்த
கோங்க மாமல ரவற்றொடுங் குலவிய பாறை
யாங்கு நாயக னருந்தமிழ் நாவலர்க் களித்த
வோங்கு நீடொளிப் பொன்னிந் பாறையி னொளிரும்

௨௮

காவல் செய்திரு நீலகண் டச்சோ ழுனைப்போற்
காவல் கண்டவர் குளம்பல தொட்டவர் குளிர்ந்த
நாவ லம்பொழின் முழுவதும் நாட்பல புரந்து
தாவில் கொள்கையீர் தற்பாப் பொருளினைச் சார்வார்

௨௯

நறிய நாண்மலர் நந்தன வனம்பல தொகுத்தோர்
செறியும் வார்தளிர் தேன்பொழில் பற்பல செய்தோர்
மறைவ லோருறை மனைபல வளத்தொடும் வகுத்தோர்
ரறியு மந்தணீர் புவிபுரத் தம்பொரு டள்வார்

௩௦.

அன்ன தானமே யலகினற் றுனங்கோ தானஞ்
சொன்ன தானமோ டவ்வயிற் புரிந்தரு டேயார்
மன்ன ரகிமார்க் கண்டனைப் போலென்றும் வாழ்ந்து
பென்ன வாஞ்சடை மௌலியான் கபிலேபிற் பொலிவார்

௩௧

கோவி னுக்கிட ரிழைத்தவர் குாவரைப் பிழைத்தோர்
தாவி லந்தணர்த் தப்பியோர் தமனியக் களவு
மேவு புன்மையர் விளைவுறு கருவினைச் சிதைத்தோர்
ஐவ தோர்கில ரறிவிலர் மதுறுக ரவலர்

௩௨

முனைவ னூலினை நிர்தனை செய்துமுன் மூக
 ரணையெ யன்னத்தை யரும்பெற்ற றூரத்தை மகவைத்
 துனியி லாதநல் லறத்தினைத் தூயடீம் புனை
 யிணைய வாகிய பற்பல விற்றிடு மீனர் ௨௮

குறளை கூறுநர் பெய்மொழி மொழிந்திடுங் குணங்க
 ருறன ழித்தவர் நடுநிலை யுறுதவ ரயல்வாழ்
 பிறர்ம ணைக்குலம் விழைபவர் பிறர்பொருள் கவர்ந்தோர்
 தறுக ணுளர்செய் நன்றிகொன் றுமுலும்புன் றகையர் ௨௯

அறுசீரடி யாசிரிய வீருத்தம்

கொண்டவர்ப் பிழைத்த மாநர் குலவீய் கற்பி னானை
 விண்டிகழ்ந் திட்ட தீயோர் விரிகடற் கலத்தி னேறி
 யெண்டரு நிதிய மீட்டு மிருபிறப் பாள ரில்லின்
 மண்டழ விடுவோர் செய்யும் வஞ்சனை யதனால் வெவ்வோர்

கொலைத்தொழி லாள் ராசான் கோதையை விழைந்த தீம்பர்
 நிலைபடத் தந்தை தாயை நெறியினாற் புரந்தி டாதா
 ரிலர்க்கிரு நிதிய மீயா ரின்றிப்போய் நாளை வாவென்
 றீலைத்தலைத் தழிவு கூறி யாதுலர்க் கலக்கண் செய்வோர் நக

மாறுமா ருகிக் கூறி வாதுசெய் துமுலும் வஞ்சர்
 தேறுமா றின்றி மேலாந் தெய்வநிந் தனைகள் செய்வோர்
 வேறுவே ரெருங்கு செய்யும் வேள்விபைச் சிதைக்கும்

[வெய்யேசர்]

பேறுசா றவத்தி னோர்க்குப் பேதுற விவழக்கும் புல்லர் ௩௦

ஊன்சுவைத் துடல மோப்பு முணர்விலா முசுண்டர்பார்மேழ்
 றுன்பிறர்க் கடுக்கண் செய்யுந் தகவிலா தவரும் மேணர்
 மீன்கெழு வேலை சூழ்ந்த மேதினி வெருவ வெய்ய
 கான்கெழு புவிபேர்த் சீறுங் கடியசொற் கொடிய வேந்தர் ௩௧

மந்திரி யாகி வேந்தை வதைத்துளோர் நட்புற் றோர்க்குப்
 புந்தியின் மறைப்பு வைத்தோர் போகத்தாற் கன்னி தன்னைச்

சுந்தனை கலங்கப் பற்றுத் தீயவர் நம்பி னேனைச்
சந்ததம் புரவார் தூது தவிரவே யுரைக்கு மாந்தர் ௩௪

இன்ன பாவ மிபாவு மிழைத்தவ ரெனினு மிந்தத்
தன்னிகர் திருமா னிக்கச் சைலத்தைக் கண்ட போதே
பன்னிய னொய்ப பஞ்சிற் படர்சிகைக் கனலுற் றுற்போற்
றுன்னிய பாவ மெல்லார் துகள்படத் தூய ராவார் ௩௫

மாசிலாத் திருமா னிக்க மலைபினை வலஞ்செய் தோர்க
ளாசிலாப் பொன்னி நீரா மலலனுக் கபிடே கித்தோர்
நேசமா ரன்ன மாதி நிலைதனஞ் செய்வித் தோர்க
ளீசனுக் குவந்த தாம மெழிலுற் சாத்தி னோர்கள் ௩௬

திக்கெலாம் வணங்கிப்போற்றத் திருவிழா நடத்துஞ் செல்வர்
முக்கண னுல யங்கண் முறைமைபாற் புதுக்கு மேலோர்
மிக்கவா கனங்க டேர்கள் விமானங்கள் புனைவித் தோர்க
டக்கபூ சனைந டாத்துத் தகமைகூர் நிலையுற் றோர்கள் ௩௭

நாடுறு மலர்கள் பூத்த நந்தன வனம்பூம் பொய்கை
பிடுடைப் பழனந் தோட்டந் பிறங்குமா னினாக ளீயந்தோர்
தேடுறு மாவி னெய்பாற் றிருவிளக் கேற்றி னோர்கள்
பாடகத் துடக்குப் போன்ற பழவினை மாற்றி வாழ்வார் ௩௮

விலைவாம் பறிய லாகா வெண்கிகில் செழும்பட் டாடை
நிலவிய வீன்ன பேத நீடொளி பசும்பொன் னாடை
குலவிய குங்கு மாதி குழைத்தநல் வாசத் தெய்வக்
கலவைகற் பூரஞ் சார்தங் கடவுளுக் கணிவித் தோர்கள். ௩௯

குடைமணி யால வட்டங் குவவுதோ ரணங்கள் பாயும்
வீடைநெடுங்கொடி கள்வினைவிழையும்வாத்தியங்களாதி
நடைவயப் பரிக ளியானை நல்லன பிறவு மீயந்தோ
ரடைவுறப் புடவி காத்தே யமாருக் கமர ராவார் ௪௦

திருமடஞ் செய்வித் தோர்க டிருந்துநற் றவத்தோர் வைக
வீருதிதி யவர்கட் கீவோ ரிலகொளி யம்பொ னாதி

யருமணிக் குடங்கள் பொன்னி யாற்றுமஞ் சனமு கப்பத்
 தருபவர் தரணி யாண்டு சம்புவி னடியைச் சார்வார் (சக
 ஒருகுடங் கொடுத்து னோர்க ளும்பரே யாவ ரன்பா
 லிருகுடங் கொடுத்து னோர்க ளிந்திர ராவர் பொன்னித்
 திருநதித் தீர்த்தந் தங்கள் சென்னியி லேந்திக் கொண்டு
 வருபவர் கங்கை சூழம் வள்ளறன் கயிலை வாழ்வார் சஉ
 களவினை மேற்கொண் டேனுங் கணிநகயர் நிமித்த மேனும்
 வளநிதி பெறுவா னெண்ணி வாணிபப் பொருட்டா லேனு
 முளமகிழ்சிறப்புக் காண்பா னொருபகல் வைகி னோருந்
 தளவவா ணகையாள் பங்கன் றன்பதி யடைந்து வாழ்வார்சங்
 ஊழிபல் கோடி கால முரைப்பினுந் தவத்தான் மிக்கீர்
 வாழிமா ணிக்க வெற்பின் வளத்துக்கோர் வரப்பு முண்டோ
 வேழையே னுரைப்ப தெங்ங னிளமதி முகிழஞ் சூழம்
 பேழையஞ் சடையோ னல்லாற் பிறரெவர் பேச வல்லார்
 மாணிக்க மடையின் மேன்மை வகுத்தவிச் சருக்கந் தன்னைப்
 பேணித்தம் முள்ள மொன்றிப்பிழ்ந்திடாதன்பிற்கேட்போர்
 சேணிற்பொன் னுலகத் துப்பர் சேவடி வழுத்தக் கங்கை
 வேணிப்பிஞ் ஞகனைப் போல வெள்ளியங் கிரியில் வாழ்வார்
 வஞ்சிவ்ருத்தம்

என்று சூத னுரைத்தலு

நன்று நன்றென மாதவர்

துன்று மன்பொடு கைதொழு

தன்ற வன்கழல் வாழ்த்தியே

சக

அறுசீரடியா விருத்தம்

தீதிலாத் திருமா னிக்கச் செழுமலைச் சிறப்பை யெல்லா

மோதினை யாமு முள்ள முவந்தன முள்ள வாறு

சூதமா முனிவ விப்பாற் சார்விளம் பியவா நெய்தி

மேதகு வாயு பூசை விளைத்தவா றுரைத்தி யென்றார்

சஎ

மாணிக்கமலைச் சிறப்புரைத்த சருக்கம்

முற்றிற்று-

ஆகத்திருவிருத்தம்அகநா

ச-வது வாயு பூசுத்த சருக்கம்.

கலிநிலைத்துறை

என்று மாதவ ரியம்பலு மிருந்தவச் சூத
என்று நன்றென நாகினம் பிறைக்கொழுந் தணிந்த
குன்ற வில்லியைக் குழைவொடும் வணங்கிவங் கூழ்வந்
தொன்று பூசனை யுஞற்றியபரிசெடுத் துரைப்பான் க

உம்பர் கூறிய திறத்தினை யுலவைவேர் துட்கொண்
டிம்பர் மானிலத் தெய்திக்கா விரிப்புனன் முழுகிச்
சம்பு வாழ்திரு மானிக்கச் சைலத்தைத் தாழ்ந்து
நம்ப னாரநு ளாலந்த நல்வரைக் கீழ்பால் உ

பாறை யொன்றினிற் பற்றிய வயிரத்தண் டதனா
லூறி வண்புன லொண்சவை யமுதெனப் பெருக
வீறி லாதநற் றடாகமொன் றியல்புறக் கண்டே
யாறு குடியை யகத்துள்வைத் தப்புன லாடி கூ

செய்ய மாணிக்கத் திருமலை தனைவலஞ் செப்து
சைய மீதுற்றுப் பச்சிம துவாரத்தாற் சார்ந்தே
யையன் பாதபங் கயங்களை யன்பொடு வணங்கி
யுய்யு மாறுபற் பலதுதி யொருங்கெடுத் தோதி ச

இமய வல்லிதன் னிருபத முளரிக ளிறைஞ்சி
யமைவில் காதலி னைங்கூர னடிமண் போற்றிக்
குமான் சீரடி கும்பிட்டுக் குழகன்வீற் றிருக்குஞ்
சிமைய மால்வரைச் சிகரத்தை வலஞ்செய்து மகிழ்ந்தே னு

இனைய வாறுமா ருதம்பல பருவமங் கிருந்து
முனைவன் சேவடி முதிர்ந்தபே ரன்பினாற் போற்றித்

துனியி லாத்வம் பற்பல கிபற்றலுர் துளங்க
வனையும் வார்சடை மொலியான் வந்துதோன் தினனாக
காள கண்டமுங் காதல நான்கும்க் கண்ணுந்
தோனி னீணிலாச் சொரியுமுந் தூனும்வான் சுடிகை
வாள ராமணிப் பணியுமுத் தூளமும் வயங்க
மீனி மால்விடை மேல்வந்து தோன்றும்விண் ணவனை ன

உலவை வேந்தன்முன் கண்டன னுவகைமீ தூரத்
தொலைவி லாதபே ரன்பினுற் றுணைபடிக் கமலந்
தலைபிற் குடினான் றன்னையு மறந்தன, னாக
யலகி லாதன வருந்துதி பற்பல வறைந்தான் அ

எண்சீடியாசிரிய விருத்தம்

கங்கா தரணே சரணஞ் சரணங்
கருணா நிகியே சரணஞ் சரணம்
பொங்கா ழியினஞ் சுண்டாய் சரணம்
புரமுன் றெரிசெய் தருள்வாய் சரணம்
வெங்கா லீனபன் றடர்த்தாய் சரணம்
விற்கா மீனமுன் வென்றாய் சரண
மிங்கா தரவா ரெந்தாய் சரண
மிரத்தா சலனே சரணஞ் சரணம்

மருவா ரிதழித் தொடைபாய் சரணம்,
வானே ரணிமா மணியே சரண
முருவா யருவா யுறைவாய் சரண,
மொருநான் மறையின் பொருளே சரணங்
கருவா யுலகந் தருவாய் சரணங்
கண்முன் றுடைய கனியே சரண
மிருளா யொளிபா யியல்வாய் சரண
மிரத்தா சலனே சரணஞ் சரணம்

கல்லா லடிவாழ் கனியே சரணங்
கமலா சனனுக் கரியாய் சரணம்

நல்லார் பரவப் படுவாய் சரணம்

நானு கலையும் நவில்வாய் சரணம்

வில்லார் துதலாள் பாகா சரணம்

விடைமேல் வருவாய் சரணஞ் சீரண

மெல்லா வுலகு நிறைவாய் சரணம்

மீரதனு சலனே சரணஞ் சரணம்

கக

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

மெய்மயி ரரும்ப நாத்தழும் பேற

மேதகுமின்னன துதிக

னையன்முன் னியம்பிச் சதாகதி பணிய

வண்ணலு மவன்முகம் நோக்கி

யுய்யநீ மனத்தி லுன்னிய வரங்க

ளுரைத்தியென் றோதலு நாயேன்

வையமா றாட மேருவைப் பெயர்த்த

மாசொழித் தருளுகி யென்றால்

கஉ

என்றலு மிறைவ னவ்வா முதனி

யீடுசால் பிராணனோ டபான

னென்றிய வியான னுதானனே சமரன

னாக்கமார் நாகனே கூர்மன்

றன்றருக் ககலாக் கிருகரன் றேவ

தத்தனே தனஞ்சய னென்னும்

வென்றிகோ ளீரைந் துருவநீ யெய்தி

மேதினி புரந்துவாழ் கென்றான்

கங

புங்கவன் பின்னுந் துலாமதி யதன்கட்

பூரணைப் பக்கத்தி லுனது

பங்கமீ றீர்த்தம் படிந்தவர் படிது

பகருதல் பிறர்பொருள் கவர்த

விங்கிவை யாதி கரிசகன் றுய்ய

வின்னருள் புரிசுவ மென்ன
வங்கவற குரைத்தே வ்விங்கத்துட் கரந்தா
எளவிலா வருட்பெருங் கடலே

கச

அண்ணல்வான் கருணை யிருந்தீவா றியம்பி
யதிகைய் மென்றக மகிழ்ந்து
வண்ண மாணிக்க மலைபினைச் சூழ்ந்து
வந்தனை பலமுறை புரிந்து
கண்ணகங் குளிர நோக்கியே பின்னுங்
கைதொழு தனிலவன் சென்று
நண்ணினன் றனது பதிபினை யென்று
எற்றவ முனிவரு நயந்தார்

கடு

அனிலவ னன்பாற் பூசனை யியற்றி
யண்ணலி னருள்பெற்று மீண்ட
புனிதநற் காலை படித்தவர் படிக்கப்
பொருள்பல வழங்கிய தூயோ
ரினிகென மகிழ்ந்தோ ரெழுதியோர் கடல்கு
ழிப்புவி முழுவதும் புரந்து
பனிமதிக் கண்ணிக் குழகன தருளாற்
பரானந்த வாரியிற் படிவார்

கக

வாயு பூசனை புரிந்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ஈளக.

டு-வது ஆதி சேடன் பூசனை புரிந்த சருக்கம்.

—

ஆறு சீரடியாசிரிய விருத்தம்

மாருதம் பூசை செயது வரம்பெறு காதை முற்றுஞ்
சோருதல் சிறிது மின்றிச் சொற்றனை சூத விப்பாற்
றாணி சுமந்த சேடன் றற்பான் றனைப்பூ சித்த
சீருரைத் திடுதி யென்றா ரவ்னுமச் செய்தி சொல்வான் க.

மதவலி வாயு வீசன் மலாடி பணிந்து மாசு
கதுமெனப் பெயர்த்த மாற்றங் கதங்கெழுஞ் சேடன்கேட்ப
விதமுற மகதி நல்பா ழிருந்தவ னுரைத்த லோடுங்
திநுமுறு மிமையோர் முன்னந் தெரித்ததுங்கருதியன்னேன்

பார்ப்பன வேடங் கொண்டு பார்மிசை யெம்பி ரானைச்
சீர்த்தளி பலவுஞ் சென்று சேவிக்கு நசையான் மேல்பாற்
கார்க்கடற் கூலத் தோர்சார் கடிபவெம் பிறவி நீங்கக்
கூர்த்தமெய்த் தவத்தோர் போற்றுங் கோகன்னஞ்சென்று
வாழ்த்தி ந.

பிருகுகன் னத்தி னோடு பிரபாசம் பணிந்து போற்றி
மருமலர்ப் பொதுட்பர் மந்த ராசலம் வணங்கிப் போந்து
மருவி பாய் பிரம சைய மனந்தசை யழுஞ்சென் றேத்திக்
கருதுசோ மேச மோங்குங் கபிலேசம் வணங்கிப் பின்னர் ச

தூயகே ரளத்தி னுறற சுசீந்திர மயேந்தி ரத்தோ
டேயகூ விளவண் கான மிறைஞ்சிறற் கதங் சப்போ
ராயபார்ப் பதீசம் போற்றி யழகுறும் விபாத சாலை
நாயக னுறையும் வேத நகரங்கோ மேசம் போற்றி

டு

சந்தர நதிதீ ரத்திற் றுலங்கவி னாசி யோடவ்
வந்தமில் பதிக்குத் தூய வங்கியந் திசையின் மேவு
மந்தமா ருதமு லாவு மாகத வனஞ்சூழ் வந்து
கொந்தலர் பவானிக் கூட.ற் குலநகர் தொழுது மாதோ க

சேயிதழ்க் கமல் பீடத் திருமுகள் வனம்வ,ராகித்
தூயசங் கமவி சாலைத் தொல்புகழ்ப் பிரமம் வாழ்த்தி
யேயவண் சுவேத வெற்பை யிறைஞ்சியெம் பெருமான்மேவு
நேயமார் திருகூ டத்தோர் டானிடே நேசித் தேத்தி ன

கொல்லியம்பொருப்பிற் பஞ்சக் குளிர்நதித்தீர்த்தந்தோய்ந்து
நல்லறப் பள்ளி நாதர் நாண்மலர்ச் சரணம் போற்றி
யொல்லேவே தாச லத்தோ டோங்குமீங் கோயு மேத்தி
யல்லீர்த் தருள்க டம்பா டவிபுகுந் தடைவின் வாழ்த்தி ஃ

முத்தொடு வயிர முந்தி மூரிவெண் பருப்புப் பீலிக்
கொத்துடன் சந்தம் வாரிக் குங்குமக் குறடு வீசி
தத்துநீர்ப் பொன்னித் தென்பாற் றராதலமுழுதும்போற்றுங்
வித்தகத் திருமா னிக்க வியன்பொருப் பதனைக் கண்டான்கு

கண்டபின் னையை வெற்பைக் கண்ணினை குளிர நோக்கித்
தெண்டெனப் படியின் வீழ்ந்து சிந்தனை மகிழ்ந்து போற்றி
வெண்டிரைப் பொன்னி முழுகி விழைவு மீதூர வெய்தி
யண்டர்நா யகனைப் போற்று மாயையா லாங்கு செல்வான் டு

அத்திரி வியாதன் காத்தி யாயனன் பரத்து வாசன்
வித்தகத் ததீசி கீர்த்தி மேலிய பிருகு மேலோன்
புத்தமு தாச னிப்பேர்ப் புனிதன்மா தவங்கூர் கற்கி
யித்தகை முனிவ ரங்க ணிருந்தவ மியற்றக் கண்டார் க

அன்னவர் தம்பைப் போற்றி யனுமதி பெற்றுச் சேடன்
முன்னவன் சிகரத் தேறி முதல்விசந் திதிக்குத் தென்பாற்
றன்னுடைக் கரங்க டம்பாற் றடாகமோன் றமைத்து முழுகிப்
பின்னரும் முறைசூழ் வந்து பெருந்தகை கோயிற் புக்கான்

புகுந்தடி வணங்கிக் கண்ணீர் பொழிபயிமயீ புளகம் பூப்ப
மிசுந்தபே ரன்பாற் போற்றி வெய்வவன் றீர்த்தந் தன்னைத்
திகழ்ந்ததூறி நெட்டிஞ் சும்பந் திவ்வலிங் கத்துக் காட்டித்
தகும்புது மலர்கள் கொண்டு திற்பரன் றனைப்பூ சித்தான் கந்

பூசனை புரித் து லோடும் புண்ணியன் கருணை பூத்து
நேசமுற் றெதிரின் றேத்து நெடும்பணி வேந்தை நோக்கி
யாசையா யினியா மீது மறைதியென் றருள வன்னோ
னீசனே யெந்தாய் நின்றாட் கினியவன் பென்றும் வேண்டும்

ஆயினு மேருக் குன்றை யனிலவ னலைக்க யானு
நாயக நிமித்த மாநி நண்ணிய வனைய தீமை
போயகன் றிடுதல் வேண்டு மென்ன லும் புனித னல்லி
யேயுமெவள் விடைமே லுற்றோனிலிங்கத்துட்கரந்தானன்றே

சேடன்கூர் மகிழ்வினுற்றன் சிகாமணி யினத்து ளொன்றை
யாடகப் படிமே லீசர்க் கணிவிளக் காக வைத்துத்
தோடவிழ் கொன்றை யெம்மான் றுணையடிக்கமலம்போற்றிப்
பிடுடைத் தனது செம்பொற் பெருப்பதி புகுந்தான் மன்னோ

களளவிழ் மலர்ப்பூங் காவிற் கற்பகக் காவு மானி
னெள்ளருங் காம தேனு வென்பதும் புணரி தன்னுட்
டள்ளருங் தீம்பால் வெள்ளத் தடங்கட லதுவும் போல
வள்ளல்வாழ் திருமா ணிக்க மால்வரை சிறந்த தன்றே கா.

தீதின்மந் திரத்திற் காயத் திரியுத்தின் ணிபகுன் றத்துப்
போதவிழ்பொ தும்பர்குழந்த பொன்னெடுங் குவநி மாற்றுண்
மேதகு கங்கை யாறும் வேந்தருண் மனுவும் போல
மாதவர் புகழ்மா ணிக்க மால்வரை சிறந்த தன்றே கஅ

ஆரியதீஞ் சுவைக டம்மு ளமிர்தமு மாத ராருட்
பொருவிலா விழைய மீன்ற பூங்குழ லணங்கூம் வாச
விரியல ரவற்றுட் செம்பொன் மேதகு கமல முக்போல்
வாமிகு திருமா ணிக்க மால்வரை சிறந்த தன்றே கக

அருவிபாய் மேருக் குன்றத் தாயிரங் குவட்டி னுள்ளும்
 பொருவிலா வீங்கோ யாதிப் பொற்சிக ரங்க னேந்து
 மூரைசெயி னதிக மாகு மோதிய வவற்றி னுள்ளு
 பருவளர் திருமா ணிக்க லால்வரை சிறந்த தன்றே ௨௦

தொழத்தகு கன்னி மாதச் சுக்கில பக்கத் தூற்ற
 விழுத்தகு சதூர்த்தி தன்னின் மேதகு நாக தீர்த்தத்
 தொழுக்க முற்றடினோர் ஞமாபதி யன்பர்க் கினனா
 விழைத்தவத் திமை நீங்கி யிமையவக் கிறைவ ராவார் ௨௧

சூரிய குண்டந் தன்னிற் சூரிய னுயர்வா ரத்தி
 லார்வமிக் காடி னோர்ச ளரும்பினி யெவையும் நீங்கிப்
 பாரிடை நெடிது வாழ்ந்து பரம்பரன் கருணை தன்னாற்
 சிர்கெழு சவர்க்க மேவிச் செவ்வமுற் றிருப்ப ரன்றே ௨௨

பொறிப்பணப் பாந்தன் வேந்தன் பூசனைப் புரிந்து பெம்மாண்
 றிறத்தருள் பெற்ற காதை செப்பினர் தெனியக் கேட்போர்
 கறைக்களத் தூரகந் தன்னாற் கதுவுத லின்றிப் பார்மேன்
 மறுக்கமற் றிருந்து நாதன் மலாடி நீழல் சேர்வார் ௨௩

ஆதிசேடன் பூசனை புரிந்த அருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௨0௨

'சு-வது இந்திரன் சாப'
'விமோசனச்' சருக்கம்.

கலிலைத்துறை.

என்று சூதமா முனிவர னிசைப்பமா தீவத்தோர்
நன்று நீயினி யுயர்புகழ் நாகநாட் டிறைவன்
றுன்று பாவவி மோசனஞ் சொற்றிடு கெனீறு
ரோன்று மன்பினு லம்முனி வரனெடுத் துரைப்பான்

கலீருத்தம்.

அறைசடல் ஈனடந்து புத் தமிழ்தம் விண்ணவர்
பெறுவதற் கெண்ணிமுன் பிறங்கன் மந்தரஞ்
செறிவுறு மத்தெனச் சேர்த்தி வாசுகி
முறைதிரி நானென முற்றுஞ் சுற்றியே

உ

வானவ ரொருதலை மதுகை வாகைவிற்
றானவ ரொருதலை தமது செங்கையான்
மோனமெய்த் தவத்தினீர் முறுக வீர்த்தலும்
பேனமுன் னமுந்திரைப் பெற்றி கண்டுமால்

ஈ

தோடவிழ்ந் திளநறுத் துளிக்குந் தாமரைக்
காடுபூத் தனையவன் கையி ரண்டினால்
சுடுறப் பற்றிநின் றீர்த்திட் டானதிற்
பிடுறப் பிறந்தீதிப் பெற்றி முற்றுமே

ச

மருப்புநான் குடையமாக் களிறு வாய்பரி
தருக்குல மணிக்குவை சங்க மியாவரும்
விருப்புறு நிதிகள்வார் வீசி வீம்மிய
வருப்பிள வனமுலை யரம்பை மாதாரர்

ரு

அம்புயா சனத்தில்வீற் றிருக்கு மாயிழை
விப்பவா யகலிகை விளங்கு வான்மதி

யிம்பா ரேக்ருழ் மினிய புத்தமு

தும்பரு மகிழ்வுற வுதித்த வென்பவே

க

வண்டுழா யலங்கலான் வான வேந்தனுக்

கொண்டிற லதுபெற வுவந்து நல்கியே

தெண்டினாப் பிறந்ததென் ளமுதொ டைந்துழும்

புண்டரீ 'கைபையகம் பொலிய வைத்தனன்

எ

தெள்ளறல் பட்டுநெரி செறிந்த நீக்கரு

மள்ளிருள் குடிபுக வலங்கல் வேத்துதேன்

றுள்ளிகொள் காரினைத் துறந்து கரவெலா

மெள்ளிய கருங்குழ லெழிலெ றிப்பவே

அ

முற்றுறு விளமதி முகைழே பேசிவான்

விற்பிறம் பழித்துவில் வீசு பட்டமு

முற்றபொற் சுட்டியு மொருங்கு சேர்சிறு

நெற்றிகோக் கினருபிர் நிறையொ முண்ணவே

க

இருங்கடற் றிரையினை யிகழ்த்து காமவேள்

பொருங்கழைச் சிலையினைப் போன்று வேப்டிலைக்

கொருங்கினை போகிக்கத் திரிகைக் கொத்துறு

கருங்கொடிப் புருவமேர் கனிந்து காட்டவே

ம

சேலெனப் பிறழ்ந்தரி சிந்தி வெம்முனை

வேலென மிளிர்ந்துமான் வெள்க வெண்ணிலாக்

கோலினை யொத்திரு குவளை வென்றகண்

மால்புரிந் தனங்கற்கு வாகை குட்டவே

மக

எள்ளிளம் பூவினை பெள்ளி மென்குமி

மொள்ளிய போதைவென் றொழுகு பொற்கொடி

தள்ளிய நாசிபச் சோந்தி தன்னுருக்

கள்ளியல் புரிந்தொளி கனிந்து காட்டவே

மஉ

வண்ணமென் கபோலமோ ரிரண்டு மாவேள்

கண்ணடி யாமெனக் கவின வார்த்துலாய்த்

தண்ணெனும் வள்ளையர் தண்டு முசுலி

நண்ணிய காடுதன நலம்ப ஹடப்பவே

௮௩

தொண்டயங் கனியுங்கிஞ் சுகழந் தோழமை
கொண்டசெம் பவளவாய்க் குமுதம் வென்றிடத்

தண்டள வுத்திள முகையைத் தண்ணை
வெண்டா ளத்தொடும் வென்றி கொள்ளவே

௮௪

மறித்துடைத் திராணிதிகழ் மதியின் வட்டமு

நறைக்கம லத்தலர் நலனு நாணுற

நெறிப்பட நோக்கியோர் நெடுங்க னேனக்கலாஞ்

சிறைப்படுத் தியமுசஞ் செவ்வி காலவே

௮௫

நாகுடன் பழகுபு நானம் பூசிமென்

பூகமொத் தருபணி கடைந்த பொற்பின

தாருநன் கழுத்தணி யணிந்த ம்பைமா

ரோகைகொண் டேத்தநீ டொளிதழைக்கவே

௮௬

வேயினைப் பழித்ததோள் விலகி வில்லிட

வேயுமுன் கைகளயா மெழில்வ வற்றிடச்

சேயொளி யங்கைசெங் காந்தள் போன்மென

வாயுமெல் விரல்கெளிற் றழக ளிக்கவே

௮௭

பொருப்பொடுங் கச்சினைப் பொருது பூரித்து

மருப்பினைப் பழித்துவேள் மருட மாமெனக்

கருப்புரக் கலவைகை செய்த பூண்முலை

யுருப்பசி தன்னை யுமுளமு ருக்கவே

௮௮

ஆலிலை தனைவெறுத் தரிகை போன்றொரு

நீலரோ மாவரை நிலவ ரேகைமுன்

னேலுறு திரையென விலக நீர்ச்சுழி

மாஹுறு முந்தியேல் வயிறு பொற்பவே

௮௯

மின்னென துடங்குமென் கொடியின் வீறழித்

தின்னதிக் கெதுவென வெவர்க்குங் கண்ணுறு

தன்னதுண் ணிடைகளை யஞ்சும் வல்லவன்
றன்னையொத் தலர்முலை தாங்கி நையவே

உடு

வாளராப் பணமென வயங்கு தேரோனக்
கோளிலாப் ப்சம்பொனாற் குயின்ற தட்டென
வேளையா ளாகவே விற்கு மல்குல்வண்
காளையா டவர்களைக் கருத்து ருக்கவே

உக

வாழைத்தண் டெனத்திரண் டிற்ற வவ்ன்றுடை
வேழத்தின் றடக்கையை வென்று வீற்ற
வாழைத்தண் புனறிரி யலவ னொத்துல,
கேழுக்கு மான்முழந் தாளி ழைக்கவே

உஉ

சினவரால் வென்றுவேள் சின்னம் போன்றுமெய்
முனைவா னவர்களு முடிவ ணங்கவே
புனைகுலாந் தூணிபைப் பொருது பேரெழில்
கனியுமா றிருகளைக் கால்வி ளங்கவே

உங

பாடுபொற் றாசினப் பழித்து வீற்றுப்
புனாதவிர் புறவடி யாமைப் பொற்புற
கிரல்செழும் பவளத்தை வெல்ல மெல்லுகிற்
தாளமொத் தடிபஞ்சின் றகையை காட்டவே

உச

நின்றன ளகலிகை நின்ற காலையி
னன்றறி கோதம நயத்தை நோக்கியே
மன்றவந் துளவினான் கொடுப்ப வாசவ
னின்றெனக் களித்துயி ரெனக்கு நல்கென்றான்

உரு

வாசவ னத்திறம் வகுப்ப மாயனு
நேசமுற் றீர்ப்புன னெடிது மூழ்கினே
ராசையிற் கொண்மினென் றறைய வாங்கவ
ரோசைபெற் றுறுபுன லொருங்கு மூழ்கினார்

உ௬

வெள்ளைவா ரணப்பகட் பிழவன் வெள்ளநீ
ருள்புகுந் தொய்யென வும்பர் தோன்றினான்

பள்ளரீர்க் கிடந்தனன் பாசி கோரையுற்
 றள்ளல் பாய்ந் திடமுனி யநேக கற்பமே ௨௭
 மொய்குழ லகலிகை மோக வாரியோ
 டெய்யென வாரியி. னூழி முழிகளை
 பொய்தப வினியவள் போக வாரியிற்
 செய்தவ முழிகென்றான் நிகிரி தாங்கினான் ௨௮

இவ்வகை யிசைத்தலு மெழுந்து மாதவன்
 மௌவலம் குழலிபை மணந்து மற்றவள்
 செவ்விய புதுநலந் தினைத்துத் தேக்கெறிந்
 துவ்வகை யவ்வயி னுறைந்திட டானரோ ௨௯

அன்றுதொட் டகலிகை யாரம் பூண்டியர்
 குன்றென வருமுலை கொடுத்த காமநோய்
 தன்றலை மேற்கொளத் தளர்ந்து வாசவ
 னொன்றல பற்பல வுளத்தி லெண்ணுவான் ௩௦

பஞ்சஞ்ச மலாடிப் பாவை தன்னையோர்
 வஞ்சஞ்செய் தாயினு மணத்து மியாமென
 நஞ்சங்கொண் டிருக்குயி னேரு மாறுகொண்
 டஞ்சந்துஞ் சிருளிற்கூ யார்த்திட டானரோ ௩௧

வரிக்குயி லுருக்கொடு வந்து கூவலும்
 பொருக்கென வெழுந்துநற் புனித மாதவன்
 குருக்கிளர் நதிக்கரை குறுகித் தண்புனர்
 றருக்கொடு துயிலுமத் தன்மை கண்டனன் ௩௨

மெய்முனி எஞ்சமீ தென்று மீளலும்
 பொய்மையி லுவனுருப் புணர்ந்து வாசவன்
 கொய்மலர்க் குழலியைக் கூடும் வேட்டகைபாற்
 கைமலர் பற்றினன் கரிசு பற்றினான் ௩௩

காசறு முனிவனக் காலை யெய்தலும்
 பூசையாய்ப் போந்தனன் போத மாதவன்

கோசமாயிரம்பெறு கென்று கோபித்தான்
வாசவ னவ்வகை மாசுண் டானரோ

௩௪

பூம்புனற் றொய்கையுட் போந்து நாணிநாற்
றேம்பொதி தாமரைச் செவ்வி யரீரிதழ்
தாம்பொதி பொருட்டினிற் றறங்கி னுன்புந்
தோம்புத வின்றிவிண் னுலக நையவே

௩௫

பூங்கொடி தன்னையும் புனித மாதவ்
வீங்கருங் கலவியி னெறியி னாவீவன்
றிங்குசெ யிந்திர னென்று தேரியு ,
மாங்குடன் பட்டனை பேதை யாதலால்

௩௬

கல்லுருக் கொண்டுவன் கிடத்தி காகுத்தன்
மெல்லடித் துகளுறும் வேலை காறுமென்
றல்லலுற் றிடச்சபித் தறவ னீங்கினு
னெல்லையில் பருவ மெல் வியலும் வைகினான்

௩௭

இறைமக னின்மையீ னீண்டு தந்திருக்
குறைபட வானவர் குழாமுங் குன்றின
வுறுமழை யொழிதலா லுண்டி யின்மையா
லறைகட லுலகமு மழுங்கி நொந்ததே

௩௮

விண்ணவர் குரவனு மெலிவை நோக்கியப்
பண்ணவர்க் கிறையவன் பழியி னீங்குமா
றெண்ணினன் பொய்கையங் கரையை யெய்திவா
னண்ணலைக் கூவினா னன்பு கூரவே

௩௯

மந்திரி கூவலும் வான வேந்தனு
மந்தமி லுவகையா யருகு நண்ணுதற்
கெந்தைசா பத்தினீ லேத முற்றநா
னைந்தன னீக்கொணா நாண்ட டித்ததே

௪௦

வருவதன் முன்னமே மாசு ருவகை
பெரிதுகாத் தியல்வது பெருமை யவ்வகை

யொருவினை யினியஃ மதாழித்தற் கொர்வத்
கருமமென் றுரைத்தனன் ககன வேந்தனும்
நன்றென மனங்கொளரீ நாண நீங்குறச்
சென்றெதிர் வணங்கினன் வணங்கிச் செல்வரீ
யின்றெனக் கினியருள் புரிதி யென்னவே
ஒன்றல பற்பல வுரைத்திட டானரோ

சக

சஉ

உணர்த்தலுஞ் சூரர்குரு வுவந்து வீசுவெண்
டிரைக்கட லுடுத்தவித் தீவிற் றெய்வதப்
பருப்பதம் பற்பல பதிகள் பற்பல
மருக்கிளர் நதிபலவருந்த லென்கொலாம்

சங

வெள்ளியங் குவட்டொடு விளங்கு மந்தரம்
வள்ளல்வீற் றிருந்தருண் மல்லி கார்ச்சுனங்
களள்ளிழ் பொதும்பர்கற் குடிவிண் காளத்தி
யெள்ளருங் கழுக்குன்ற மிடப மால்வரை

சச

அருணையங் கிரிதிருத் தணிகை யார்மலர்த்
தருவளர் கொடுமுடி தாவி லாதநற்
றிருவளர் கொல்லிநற் றிருச்செங் கொட்டொடு
பொருவிலிங் கோய்மலை பொதிய மால்வரை

சரு

பழமலை சிராப்பளி பழனி மாமலை
விழைவுறுபரங்குன்று வியன்ம யேந்திரர்
தழைகெழு பொதும்பர்குழ் சைய வெற்பொடு
குழகன்மே விரிதிரி கூட மால்வரை

சசு

ஏடவிழ்த் தளியின மினிதி னேழிசை
பாடலும் புதுமதுப் பாயுஞ் சோலைசூழ்
கேடில்லே தாரம்வான் கிளருந் தீண்பொழிற்
பீடுறு மரதனப் பெரிய நீள்வரை

சஎ

கன்னலுந் தேறலுங் கனியு மாமெனச்
சொன்னலந் திகழ்வரைத் தோகை தன்னொடும்

பொன்னிலங் கவிச்சடைப் புனிதன் வாழ்வுறு
மிந்நில வரைகளு மினிதுண் டாமரோ

சஅ

வரந்தி காளிந்தி வாணி பற்குனி
சரபுவா னதிதிருப் பெண்ணை சங்கமர்
ருரைபெரு கண்டகி யோடு தண்புனற்
புரையில்கோ தாவிரி புனிதநீர்ப் பம்பை

சக

துங்கபத் திரைநவில் சோணை காவிரி
பங்கவா ரிதிபுனற் பாலி டுரந்தி
பொங்குதண் புனல்வகை பொருளை யேழுதற்
சங்கமார் நதிபல தாமுண் டாமரோ

ருடி

காசிவீ மேச்சரங் காஞ்சி மாநகர்
தேசலாஞ் சிதம்பரந் திருக்கு டந்தைநம்
மீசனா ருகந்தரு ளிலம்பிய மாணக்கா
வோசைகூர் மறைவன முற்ற வாஞ்சியம்

ருக

வயங்குவெண் காடிடை மருத மாந்துறை
நயங்கொள்சீர் காழிமா யூர நன்னிலம்
வியந்திடு நாகைநள் ளாறு வீறுசால்
பயன்புரி தேவையை யாறு பாம்பணி

ருஉ

ஆனிலை யுயரவி னாசி யன்பினாற்
கோனுறை மகோதைகீழ்க் கோட்டங் கூடல்பூர்
தேனுலாம் வேய்வனஞ் சேது வேழுதல்
வானவ னமர்பதி மற்று முண்டரோ

ருங

ஆதலாற் பருப்பத மனைத்துஞ் சூழ்வந்து
சிதநீர் நதியெலாஞ் சென்று மூழ்குபு
கதாலாற் பதிபல கண்டி கைதொழு
தேதநீ போக்குதி யிரங்க லென்கொலாம்

ருச

இருந்தலம் புரிந்துளோர்க் கெய்து றுகதெ
னருந்திறற் கொற்றமு மளவில் செல்வமுந்

திருந்திய ஞானமுந் தீதின் முத்தியுந்
தருமுயர் கற்பகந் தவமென் றோர்தியால் ௫௫
இன்னண மந்தண னியிம்ப வாணுளோர்
மன்னனும் வந்தடி வணங்கி வாய்மையான்
முன்னவன் பதமலர் முடியிற் சூடுவா
னன்னவ னுறைபதி யனைத்து நண்ணினான் ௫௬

எய்திவா னவர்க்கிறை யாண்டு பற்பல
செய்தவம் புரிந்தனை செல்லுந் காலையி
லுய்யுநா ளெய்தலு மோங்கு மாணிக்கச்
சையனோர் கண்டனன் றளர்ச்சி காண்கிலான் ௫௭
அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

காண்டலு மகவா னோக்கிக் கரகம லங்கள் கூப்பி
முண்டெழு மன்பாற் பொன்னி முழுகிமுன் றுலக மேத்துஞ்
சேண்டொடு திருமா னிக்கச் செழுமலைச் செம்பொற் கோயி
லீண்டொளிப் பிழம்பை யுற்று னிருமையுமபெற்று னோற்றான்
மும்முறை வலஞ்செய் தன்னோன் முடியினாற் படியிற்றழந்தே
யம்மலை தன்னி னேறி யண்ணல்சந் திதியிற் பின்னாற்
தெம்முனை கடந்த வேந்தன் சேவடி வணங்கிப் போற்றி
மெய்ப்பயிர் முகிழ்ப்ப நோக்கி விழிகணீர் பொழிய நின்றான்
நின்றவன் மீட்டு மீட்டு நித்தனை வணங்கிப் போற்றிக்
கொன்றையஞ்சடை யோனீண்டு குடிகொண்டு வாழ்வனென்றே
யொன்றிய வுளத்த னாகி யுறுதவன் சபித்த சாப
மின்றெமக் கொழிப் பதந்த விரத்தின கிரியென்றோர்ந்தேகூடு
வச்சிப்படையி னாலம் மாணிக்க வரையின் பாங்கர்
செச்சையங் கலவை மார்புன் தீர்த்தமொன் றமைத்தவ்வெற்பி
னுச்சியிற் றேவ தீர்த்த மொன்றுகண் டும்பர் வேலை
யச்சுதன் மதிக்க வந்த வமிர்த்தத்தா னிறைத்து மாதோ கூக
பைந்துழா யலங்கன் மாயன் பாற்கடல் கடைந்த வஞ்ஞா
றைந்தரு வுடன்வந் துற்ற வாயவேம் புமைக்கி சானச்

சுந்தரத் திசையி லூன்றிச் சதையினற் பூர்த் தன்பாற்
சிந்தையின் புறவி லிங்கஞ் சிறப்புடன் ருபித் தன்னோன் கூட

மறிதிறைப் பொன்னி யூழ்சி வச்சிர தீர்த்தந் தோய்ந்து
வெறிகமழ் தேவதீர்த்த விபன்றடம் படிந்து முக்க
ணிறைவனை வலஞ்செய் தேத்தி யிமையமா தினையும் போற்றி
நறைகமழ் சிம்ப நீழ னண்ணிபஞ் செழுத்து மோதி கூட

விண்ணவர்க் கிறைவன் வேத விதிமுறை வழுவா தன்போ
னெண்ணகிழ்ந் துவகை மேற்கொண் டியிர்க்குபி ராகு முக்கண்
பண்ணவற் றொழுது போற்றிப் படிமவே டத்தனாகிப்
புண்ணிப தேவ தீர்த்தப் புடைபி லோர் குகையின் வைகி கூட

இடையுந் பிங்கலையும் வாயு விபங்காத படிம டக்கி
யடியினு ளனலை மூட்டி யநாடி யிடையே போக்கி
முடிவிலா ரமுது தேக்கி முபற்சியொன் றுணு மின்றித்
தடையிலாப் பிரமா னந்தத் தன்மய மாகி யுற்றான் கூடு

பருவமொன் றினைப் வாறு பண்ணவற் கிறைவன் வைகத்
திருவிளம் பிறையுங் கங்கைச் செம்பொனின் முடியு மல்க
வருள்பொழி முகமு மாணு மடல்கெழு பாசு மேந்து
கரதல மலருங் காள கண்டமுங் கவின்கொண் டோங்க கூட

புலியத ளசைத்து வெய்ய பொறிப்பணப் பணிகள் பூண்டு
திலவொளி பரந்தா லென்ன நீறுமெப் விளங்கப் பூசி
பிலைபயி விதழி மென்பூ வேடவிழ் தெரியல் சூடி
மலைமக ளொருபால் வைக மால்விடை மீது வந்தான் கூட

வந்தெதிர் தோன்றி நின்ற வள்ளலை வான வேந்த
னந்தமி லுவகை கூட வடிமலர் முடிமேற் சூடிச்
சிந்தனை மகிழ்ந்து மீண்டு சேவடிக் கமலம் போற்றி
பெந்தையே யுப்தே நென்ன விண்ணம் வழத்து கின்றான்

புரிசடை முடிமேற் கங்கை புனைந்தருள் குழகா போற்றி
யுருவிவி யாக வேளை யுருத்தகண் ணுதலாய் போற்றி

பருதியு மதியு மாகும் படரொளி விழியாய் போற்றி
 யருமறை யனைத்துஞ் சாற்று மத்தனே போற்றி போற்றிகூக
 சங்கவார் குழையுந் தோடுந் தரித்தரு ளிறைவா போற்றி
 வங்கவா ரியினஞ் சுண்ட டணிமிடற் றமலா போற்றி
 சிங்கமா டெழுந்த மாலைச் சிம்புளா யடர்த்தாய் போற்றி
 வெங்கண்மா ள் மழுலோ டேந்தும் விமலனே போற்றி
 போற்றி ௭0

அருந்திற லேனக் கொம்போ டீமையோ டணிந்தாய்போற்றி
 திருந்துணை டணிக்கச் சாகச் சேரா வசைத்தாய் போற்றி
 பொருப்பகை மேற்கொண் டுற்ற புலியத னுடுத்தாய் போற்றி
 கருங்கயத் துரிவை போர்த்த கடவுளே போற்றி போற்றி எக
 தூயபல் கோடி வேதந் தொடுகழல் விசித்தாய் போற்றி
 மாயன்கண் ணிடந்து சாத்தும் வனசச்சே வடியாய் போற்றி
 காயழ லென்ன வந்த காலனைக் காய்ந்தாய் போற்றி
 தேய்வுற மதியந் தேய்த்த செல்வனே போற்றி போற்றி ௭௨

முப்புர மெரித்தாய் போற்றி மூலகா ணனே போற்றி *
 திப்பிய வடிவாய் போற்றி தேவர்தந் தேவே போற்றி
 யொப்புமை கடந்தாய் போற்றி யுறுதவப் பயனே போற்றிக்
 கப்புடைச் சூல வைவேற் கரத்தனே போற்றி போற்றி ௭௩

அக்கா வணிந்தாய் போற்றி யகிலமு மானாய் போற்றி
 செக்கர்வா னிறத்தாய் போற்றிக் செங்கண்மால் விடையாய்
 போற்றி

நக்கனே போற்றி யென்னை நயந்தருள் புரிவாய் போற்றி
 தக்கன்றி வேள்வி சாய்த்த சம்புலே போற்றி போற்றி ௭௪

வெள்ளியங் கிரியின் வையும் விண்ணவர் தலைவா போற்றி
 யுள்ளொளி யாகி' நின்ற வொருவனே போற்றி வாசக்
 கள்ளவிழ் கடுக்கை மாலை காதலித் தணிந்தாய் போற்றி
 தெள்ளிய சாம கீதச் செல்வனே போற்றி போற்றி ௭௫

வெண்பொடி யணிந்தாய் போற்றி வேதநா யகனே போற்றி
தண்பிறை முடித்தாய் போற்றி தற்பாப் பொருளே போற்றி
யெண்கண்வா னவன்க லால மேத்துபிஞ் ஞானே போற்றி
நண்பனே போற்றி யார்க்கு நாதனே போற்றி போற்றி என

திருமுடித் தழும்பா போற்றி செழுமலைக்கொழுந்தேபோற்றி
பொருதிரைப் பொன்னி நன்னீர் பொசிவாசி கொள்வாய்
போற்றி
வரையகம் பகிர்ந்துகாட்டி வாட்போக்கி மகிழ்தாய் போற்றி
துரிசறு மடியர் ருண்ணுந் தூயசெங்கணியே போற்றி என

இத்திறம் வான வேந்த னிருகணி ர்ருவி பாயக்
கைத்தல முகிழ்த்து மேனிக் கம்பிதஞ் செய்ப வன்பாற்
பத்திமை மேன்மே லோங்கிப் பணைத்தெழப் புளகம் பூப்ப
சித்தனைப் போற்றி நின்றா னிற்றலு நிமலன சொல்வான் என

நெஞ்சகத் தன்பினாலு ரீபுரி நியமத் தாலு
மஞ்செழுத் தோதி யோகத் தமர்ந்திடு நிலைமையாலுஞ்
செஞ்சொல் கூர் துதியி னாலுந் திருவுள மகிழ்த்தோம்
வேண்டு

செஞ்சலில் வரங்க ளெல்லா மியம்புதி யீய்து மென்றான் என

முன்னநின் கருணை யால்வான் முற்றாறு வரங்களி யாவை
யன்னவை யொழிக மேலா மருந்தவன் சாப் நீங்கப்
பன்னகா பரணா வின்னு பாஸித்தல் வேண்டு மென்னச்
சொன்னகா வலற்குப் பெம்மான் சுரந்தரூன் பொழிதல் செய்
வான் அஃ

அலர்கதிர்ப் பருதி வெம்மை யாற்றினு மாத வத்தி
னிலைகெழு வாலுக்கத்தி னிற்பதிங் கரிதா லவ்வா
றுலகினி லேமக்குத் தீமை யுஞ்ற்றினு முப்வ ருப்பார்
குலவுநந் தொழுப்பு பூண்டோர் கொள்கையிற் பிழைத்தா
ரன்றே அக

ஆதலா னம்பா லன்பா லருத்தவன் சபித்த சரீபம்
போதலீவா வரிதென் றுலும் புரிந்ததின் பத்தி தன்னாற்
காதலா லிகைக ளெல்லாங் கமலம்பூத் தனைய் கண்ணாப்
நீதியிற் காணத் தந்தோ நிற்பது யடைதி யென்றான் அஉ-

என்றலு மிமையோர் வேந்த னிறைவனை யுமைபா ளோடுஞ்
சென்றெதிர் வணங்கிப் போற்றிச் சிந்தனை களித்து மீட்டு
மொன்றல பல்வும் போற்றியுரைத்தவித்துதியைச்சொற்றோர்
நன்றுறப் புரிதி யென்றா னம்பன்னு மதற்கு நேர்ந்தான் அங்-

சோதிலிங் கத்தி ணாடே தோன்றல்புக் குறைய வேந்த
னீதியின் வணங்கி ஓடுஞ்ச நிருமல னிடத்து வைத்தே
மாதவர் விண்ணோர் சூழ மடங்கலந் தவிசி னேறி
வேதனை யெவையுந் தீர வீற்றினி திருந்தா னன்றே அச-

இந்திரன் சாபந் தீர்ந்த விப்பெருஞ் சரிதை தன்னைச்
சிந்தனை மகிழ்ந்து கற்றோர் தெரிவுற வெழுதுகின்றோர்
அந்தமி லாழி கால மகிலமும் புரந்து மேலாஞ்
சந்திர மௌலி பாதத் தாமரை நீழல் சேர்வார் அரு-

இந்திரன் சாப விமோசனச் சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௨௮௬.

எ- வ து இ டி யு சி த்த ச ரு க் க ம் .

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

சுர்பதி சாபந் தீர்ந்த தூயமாக் கூதை முற்றுந்
தெருளுறத் தெரித்தா யிப்பாற் செங்கதர்ப் பருதி தீர்த்தப்
பெருமைநீ யுரைத்தியென்னப் பெருந்தவ ருரைப்பப் பெம்மற
னிருபந் முளரி'யேத்தி யியுப்பினுன் குதன் மாதோ க

ஒழுகொளி வீசஞ் செய்ய வுதையமால் வரையின் பாங்கர்
வழுவினா வளங்க ளெய்து மந்தேகத் தீவி லங்கண்
முழுவலித் திரடோள் வெற்றி முரிவெற் பாக்கர்விண்ணோர்க்
கழிவுசெய்துழலுந் தீயோ ரழலெழ விழிக்குங் கண்ணுர் உ

கன்றிய மனத்தோ ரோழு கடலையுந் கடக்க வல்லார்
நன்றியொன் றறியார் பாரி னுப்பணுந் றெவையுந் தாங்கும்
பொன்றிகழ் சிகர கோடி பொலிந்துள வடபான் மேருக்
குன்றையுந் துகள்செய் கிற்பார் கூற்றுக்கோர் கூற்ற மன்னார்

அத்திறத் தாக்கர் தோன்று மலர்கதிர்ப் பருதி தன்னை
முத்தலைச் சூலத் தாலு முரிவேற் படையி னுலும்
பைத்தலை நாகம் போலும் பகழியி னாலும் போர்செய்
தித்தலைத் தோன்று வண்ண மிடுக்கண்ண்சய் திகழு நாளில்

பேரொளி விரிக்கும் வெய்யோன் பிறங்குதேரிறங்கியோர்நாட்
போர்செய வாற்று னாகிப் பொருவலி போக்கிப் பேர்க
வோர்வதை யுணர்ந்து வானோ ரொருங்குவந் தெய்தி வெய்ய
கார்நிற வடக்கர்க் கஞ்சங் கவலை யொருவி யின்றே ன

திங்களங் கண்ணிப் புத்தேள் சேவடிக் கமலம் போற்றி
சொங்கவிழ் மலர்க லேவிக் குடந்தப்பட்ட டிறைஞ்சி யேத்திற்

சங்கரனெதிரே தோன்றிச் சமரிடை வெல்லு மாற்ற
லிங்குனக் கருளு மென்னு விமையவ செவரும் போனார் க

ஈசனைப் பூசை செய்தார் லெத்திற மாமோ ழிவன்று
தேசடைப் பருதி வேந்தன் சிந்தனை கவலுவ் காலை
பாசவே ராரித்து மேலாம் புடிமவே டத்த னாகு
மோசைகூர் மகதி நல்பா முறுதவ னவண்வந் துற்றான் எ

உறுதலும் பதங்க ளோக்கி யுளத்திடை யுவகை பொங்க
மறுவறு முனிபா லெப்தி வாளுவ ருரைத்த மாற்ற
மறிவுறுத் திடலு மன்னோ னுங்கதற் குபாயந் தேர்ந்து
தெறுகதிரிச் சுடரை நோக்கிச்சிவார்ச்சனைமுறமைசொல்வான்

விதிமுறை சிவனைப் பூசை விக்கிர கங்க டம்மிற
கதிர்வலி லிங்கத் தாற்றல் கட்டுரைத் திடுதுவ் கால
மதிகமா மானு டத்தி லாரிட மதிக மாகுந்
துதிபெறு தேவ லிங்கந் தன்னினுந் தூய தாமால் க

தூயதில் வியலிங் கத்திற் சுயம்புவே சுயம்பு தன்னி
லேபமா விரத்த லிங்க மிரத்தின லிங்கந் தன்னின்
மேயமா ணிக்க மேலா மேருவில் வருமா ணிக்கப்
பாயொளி யிலிங்க மேயிப் பாரிடத் ததிக மாமால் 0

ஆதலாற் றிருமா ணிக்க வசலத்தை யடைந்து பூசை
காதலா லுன்பின் வந்த கடுங்குர லுருமு தன்னு
லேதமின் றுகச் செய்தே யிராக்கதர் தம்மை வென்று
வாதவ களைதி யென்றே யாழ்முனி போயி னானால் கக

வரமுனி போய பின்னர் வானுரு மேற்றை வானந்
திரிபவ னினைப்ப வெய்தித் திரைகட லேழும் வெம்பிக்
குரைபுனற் சுருக்குண் டோம குண்டமொத் தழல வோங்கும்
பருவரை யெவையுந் தீயப் பகிரண்ட முடையு மாதோ கட

வந்தரு மேறு முன்னோன் மலாடி வணங்க லேரிஞ்
சிந்தனை மகிழ்ந்து பெம்மான் சேவடி தொழுது பூசை

யந்தமி லன்பி 'னாற்றி யாக்கரை' வெல்வான் வேண்டிப்
புந்திசெய் தனரீ போந்து பூசனை புரிதி யென்றான் கக

என்றுகா விரியின் றெஃபா விரத்தின சிரிபைச் சார்ந்து
மன்றரீ யெமது பேரால் வாவினான் றமைத்து மூழ்கிக்
கொன்றையஞ்சடையோன்பாதங்குழைவினாற்போற்றுகென்ன
நன்றென்ப் போந்தவ் வாறே நானில மதன்க ணெய்தி கச

செய்ய மாணிக்க வெற்பைச் சேர்ந்தி நிருதி திக்கிற்
பையரா முடிமே லுற்ற பாவைகு மூலக மெல்லா
மூய்யவே பதங்கன் பேரா லுவந்தாரு தடாகங் கண்டு
நையுபா றின்றி மூழ்கி மூடி லயத்தை நண்ணி கரு

அருச்சனை புரித லோடு மடலனு மெதிரே தோன்றி
விருப்புடை நீசெய் பூசை வியாதனம் வேண்டிற் றெல்லா
முரைத்தருள் பெறுதி யென்ன வருமுசே வடிகள் போற்றி
விரிச்சிக னைக்கர் போரில் வெல்வது வேண்டு மென்றான் கக

என்றலு முருமை நோக்கி யிளமதிக் கண்ணி யெம்மான்
நன்றுநன் றென்னச் சோதி ஞாயிறு நிருதர் தம்மை
வென்றிடு மாற்ற றந்தோம் வெஞ்சமர் விளைத்தன் னோரைப்
பொன்றிடப் பொருதி யென்னப் புங்கவ னிலிங்கத் துற்றான்

வரப்பா னருளப் பெற்று வானுரு மேறு மீண்டு
திரங்கொள்பே ரன்பு தன்னாற் செங்கதிர் தனைவந் தித்தே
அரந்தைவே ரறுக்கும் பெம்மானருள்பெற்றுவந்தேனென்னக்
கரம்பல படைத்தோன் சாலக் கடங்கடர் தமைவென் றானால்

பசும்பரி யேழு பூண்ட படரொளித் தேர்க டாவி
விசும்பினி விரவிப் புத்தேள் விளங்கியங் கியங்கா நின்ற
னசைந்திடு மேட மாதத் தெய்துபூ ரணையி லத்த
மசைந்தஷ்ட னடையுங் காலை யருச்சனை புரிவ னன்றே கக

அண்ணல்பூ சனையு வந்த வருணன்ற னிளவ லுக்குக்
சண்ணகன் ஞாலத் துற்றுக் கெடவுண் மால் வரையை பெய்தி

பெண்ணொரு பாகன் பூசை பேணுதி யென்றவ் வாறே
யுண்ணயந் திட்யும் பூசை யும்பனுக்கியற்று மன்றே ௨௦

அன்று தொடர்மடன்றுஞ் சேருதியலர்கதிர்ப் பரிதி வேந்து
மொன்றிய வசனி தானு முமையொரு பாகன் பூசை
நன்றெனப் பூரியு மாயி னலங்கொளத் தலத்தின் மேன்மை
யின்றெவ ருரைப்ப தெங்கு னிணையதற் கில்லைமாதா ௨௧

விருப்புட னிரவி தீர்த்த மேதகு நாளில் பூழ்க்கக்
கருப்புரத் தீப மேற்றிக் கண்ணுத றனைவந் தித்தோர்
பொருக்கெனப் பிணிக ளெல்லாம் போக்குவர் போரில்
வெல்வார்
செருக்குட னுலகங் காத்துத் தேவர்தம் முலகுங் காப்பார்

பாரிடத் தினைய காதை படிப்பவர் படிக்கக் கேட்போர்
போரிடைப் பகையை வென்று புவனமோர் மூன்றும்
போற்றச்

சீர்பல பெற்று வாழ்ந்து தீப்பிணி முழுது நீங்கி
மாரன்பே ரழகு வாய்ந்து வானுல காள்வ ரன்றே ௨௩

இடி பூசித்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத்திரு விருத்தம் ௩௦௯

அ-வ து அ க த்தி ய.ந்.

‘பூ சி த்த ச ரு க்.க ம்’.

கலிநினைத்துறை

விர்த மால் வரையடக்கிப் விழுத்தவக் கிழவன்
வந்து பூசனை யுஞற்றிய மான்மிய மினிச்சீர்
முந்த மால்வரை முனிவீர்கள் கேண்மினென் றுரைப்பா
னிர்த வானில முய்வதற் கிருந்தவச் சூதன்

இயைய மால்வரைக் குத்தா திசையினி விசைகூர்
தமைய லானிக ரின்றிய தாபதர் குழுக்கொண்
டமைய வாழ்தரு புட்பகத் திடைக்கரையடைந்தே
வுமைம னுளான தருளின லகத்திய னுறைநாள்

ஆர்வ மீக்கொள வந்தமா முனிவான் றன்பா
‘னா தப்பெயர் மாமுனி நண்ணுதல் புரிந்தே
யீர நெஞ்சினு விருவரு மளவளாய் வைகிப்
பாரிடத்தினிற் பதிபல தொழுதுமென் றெழுந்தார்.

எழுந்து காசுமீ ததம்பிர பாசமு மிறைஞ்சித்
தொழுந்த கைத்தகே தாம்பில் வாடவி தொழுது
செழும்பு னற்கங்கைத் தீர்த்துக் காசிசென் றேத்தி
யழுந்து மன்பினுற் பிரபாகையோ டவந்தி கைதொழுதே

கும்ப யோனியு நாரத முனியுங்கோ மதியோ
டிம்பர் டேவிய தலங்களும் நதிகளு மேத்தி
யும்பர் நாடுபோ யுறுவிர்தா டவியுறுங் காலை
வெம்புதி ழிழிப் பிரேதமொன் றங்கண்மே வியதே

உற்ற போதினி லுளங்குழைந் தகத்திய முனிவன்
மற்ற விங்கிது முத்திவி டெய்துறு மாண்பா

ஹற் பில்லிவ தலம்பல வணங்கி வந்தடைவ
ஹற் வாஸுன நாரத னோர்திசை நடந்தான் க

தேன்று னித்தனம் நிப்பிய மஹியாழ் முனிவன்
ஹ்ந்நித்தனன் போதலுந் தண்டமிழ்ச் சலதி
யேன்று நெண்டுகைக் கடலினைப் பருகிய வெங்கோ
ஹ்ந்நித்தனன் காவிரி நதிக்கரை யடைந்தான் எ

அடைந்த மாமுனி திருக்கடம் பந்துறை யதனைத்
தொடர்ந்த வன்பினால் வணங்குபு சுருதிநான் முகத்தோன்
படர்ந்த யேரொளி வேள்விசெய் தத்திறம் படைத்த
தடங்கு லாயிய காவிரித் தன்புனல் முழுகி அ

நிறைந்த வப்புனல் கொண்டெண் குண்டுகை நிரப்பி
யறந்த வாதவ னைந்தெழுத் தருணைறி யோதி
ஹ்ந்நித்தனன் போய்ப்பிரே தத்தினிற் றெழித்தலும் வில்வேள்
சிறந்த பேரெழில் பெற்றனன் நிசையெலாம் வியப்ப க

சூறிய மாமுனி குண்டுகைப் புனறெளித் திடலும்
வெறிய பிரேதமான் கும்பனா குதலொரு வியப்போ
வறியிற் காரிருட் பிரேதமங் குறுதலு மம்பொன்
செறியு மாமணித் தீர்த்தமான் மியமெலாந் தெரிப்பார் உ

அத்தி ருத்தல பான்மிய மளப்பதற் கெளிதோ
முத்தி யாவீர்க்குங் கொடுத்தது முறமைபா லென்றுங்
கத்தி கைக்குழல் பாகன்வீற் றிருப்பனற் கடல்கு
ழித்த ராதலத் தேப்பதி யிப்பதிக் கிணையே கக

கும்ப யோனியு மவ்வுழிக் குழைந்தபே ரன்பா
ஹ்ந்நித்தனன் போற்றறு முத்தா திசைமுக னாகி
நம்பன் பூசனை செய்யுதை யத்தெதிர் நுண்ணி
ஹ்ந்நித்தனன் வேண்டிய வரமென மியன்முனிக் களித்தான் உ

உதைய காவிரி ஹ்ந்நித்தனன் ஹ்ந்நித்தனன் ஹ்ந்நித்தனன்
ஹ்ந்நித்தனன் ஹ்ந்நித்தனன் ஹ்ந்நித்தனன்

வுதைய காலையி லொருங்கவர் தாமரைவதனத்
துதைய பாஹுவாத் தொளிகுழந்தனீ ரன்றே மௌ

விடையின் பாகனை விழைகொடு மேதகு முனிவன்
சடையின் வானதி தரித்தகோன் மாணிக்கச் சயிலத்
தடைவி னெய்தின னண்ணற்கு மேற்றிசை யதன்கட்
டடையி லன்பொடு தண்டினுற் றடாகமொன் றமைத்தான்

கங்கை யாதிய தீர்த்தங்க ளனைத்தாமக் கணத்திற்
பொங்கு தீர்புனற் றடமேலாம் பொலிவுறத் தாபித்
தங்கை யால்விர்தத் தகந்தைபைக் கடிந்தரு ளறவோன்
சங்கை யின்றியே முழுகினன் சந்திதி யடைந்தான் மௌ

அடைந்த மாமுனி யருச்சனைக் காயின வெல்லாம்
படர்ந்த காதலா லொருவயிற் பாங்குறத் தொகுத்து
மடங்க ளோக்கிதன் பங்கனை மத்தியா னத்திற்
றொடர்ந்து பூசனை புரிந்தன்பா லெதிர்சின்று துதிப்பாள் மௌ

அறசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

தேயனே யன்பு தன்னு னெஞ்சிடை நினைபா தோர்க்குச்
சேயனே யளவி லாத செல்வனே திகிரி தாங்கு
மாயனே முதலாந் தேவர் வணங்குமா ணிக்க வெற்பிற்
றாயனே மத்தி யானச் சொக்கனே போற்றி போற்றி மௌ

ஆதியா யனாகி யாகி யகண்ட பூரணமாய் மேலாய்
நீதியாய் நினைவுக் கெட்டா நின்மலா னந்த மாசி
யோதியா வையுமு ணர்ந்தோ ருறையு மாணிக்க வெற்பிற்
சோதியாய் மத்தி யானச் சொக்கனே போற்றி போற்றி

ஞான்றுதேன் றுளிக்ஞங் கொன்றை நாண்மலர்த் தோடைய
நோடும்

வான்றளிக் கங்கை யாறு மணிமுடிக் கணிந்தாய் போற்றி
யேன்று பேரன்பு பூண்டார்க் கிடர்புகா வண்ணங் காக்குந்
தோன்றலே மத்தி யானச் சொக்கனே போற்றி போற்றி மௌ

முத்தனை யினைய வாறு முதறி முனிவன் போற்ற
வத்தனு மெநிரேதோன்றி யகத்திடை வேண்டிற் றெல்லாஞ்
சுத்தனை மெரிதி யென்னத் தூயமா தவனு மன்பா
வித்தகை வரங்க ளெல்லா மியல்பிறக் கேட்கி லுற்றான் ௨௦

அஞ்செழுத் துண்மை யின்ன மடியனுக் கருளல் வேண்டும்
நெஞ்சிடை யன்பா லென்று நின்னைமத் தியானத் தன்னிற்
செஞ்சுவே தொரித் தோர்கள் சிவகதி பெறுதல் வேண்டு
நஞ்சமு தாக வுண்ட நம்பனை யென்று பின்னும் ௨௧

துய்யனே மத்தி யநனச் சொக்கனை யென்று நாமம்
வையகம் வழங்கல் வேண்டும் வயங்குகார்த் திகைமா தத்திற்
செய்யசெவ் கதிரோ னுளிற் செய்தவென் றீர்த்த முழுகில்
வெய்யதீர்ப்பிணிக ளெல்லாம் விரைந்துடன் றீர்த்தல் வேண்டும்

அண்ணலே யனைய மாதத் தாரனாள் கோம யத்தை
வண்ணவான் சிரத்தில் வைத்து மற்றிதின் முழுகி னோர்கள்
எண்ணியின் றுதித்த பாட வியல்புற வழத்தி னோர்கள்
திண்ணிய பவங்க ளெல்லாந் தீர்ந்துசீர் பெறுதல் வேண்டும்

என்றலு மறுகால் பாட வேடவிழ்த் தினந்தேன் பில்கு
மன்றலங் குழவி பாகன் வகுத்தவல் வரங்க ளெல்லாம்
நன்றென மலையத் துற்ற நற்றவன் மகிழ நல்கி
பொன்றிகழ் புனித விங்கம் புக்குவீற் றிருந்தா னன்றே ௨௨

சாற்றுமிச் சரிதை தன்னைச் சந்ததம் படித்து னோர்க
னுற்றிசைப் புவன் மெல்லா நலம்பெறப் புரந்து பின்னர்
கோற்றொடி யரம்பை மாதர் குவிமுலைத் தடத்தின் முழுகி
வீற்றினி திருப்ப ரம்பொன் விண்ணுல கதனி லன்றே ௨௩

அகத்தியர் பூசித்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௩௩௪.

கூ-வது உரோமசர்

பூசித்த சருக்கம்.

குறுமுனிச் சரிதை முற்றுங் கூற்றை வேறு வேறு
வுறுதிகள் பலவுஞ் சொற்ற யுயர்தவச் சூத பின்னு
மறிவுறு நெறியி னாலே யத்தல மாண்மி யங்க
ணெறிபெறத் தமியேங் கேட்ப நேயமுற் றுரைத்தி யென்றான்

மாதவ ரினைய வாறு வகுத்தலும் புரண முற்று
மோதிநன் குணர்ந்த தூயேரி னுரோமசன் சரிதை தன்னைப்
பாதிவேண் மதியஞ் சூடும் பரப்பரன் பாதம் போற்றி
காதலாற் றுறவின் மிக்க கடவுளர்க் குரைக்க லுற்றான் உ

திக்கிரு நான்குங் காக்குந் திரமிசன் வரத்தால் வந்த
தக்கவி ராச னட்பேர் சமரவே லாசன் டேனா
ளிக்குவேள் வனப்புஞ் சேட னெனத்தகு மறிவு மெய்தி
ழைக்கடற் புடவி யெல்லா மனுவெனப் புக்கு நாளில் ன

நாலிரு கோடி செம்பான் ஞாயநா னெறியா லீட்டிக்
கோல்வளை யாம லோச்சிக் குவலயம் புக்கு நாளின்
மேலுயர் தருவைப் பற்றி வெறியபுல் லுருவி யுற்றார்
போலவோர் தூர்த்தன் வந்து புரவலன் றன்னைச் சார்ந்தான்

புதரிடை மறைந்த வேடன் புள்ளினைச் சிமிழ்த்தா லென்ன
விதமிவன் போல யாரே யியம்புவர் வல்லா னென்ன
சதமகன் குரவன் போலச் சற்குண மெவைக்கும் வித்தாய்
மதவலி வேந்த னுள்ள மகிழவுச் சரிக்கு நாளில் ன

மந்திரித் தலைவன் கூறு மாற்றங்க ளெவையுஞ் சாற்றச்
சிந்தரத் திலத மாதர் சேட்டைநூற் றிறமே செப்பிச்
சந்தனக் கலவை மார்பன் சற்குணம் பிறழ்ந்து சாய
வந்தமின் றுய லோகா யதன்மத மறைதல் செய்வான் க

அறுவகைப் பொறியி னாலு மறிதலே ப்ளவை யாகு
நெறிதரு மவற்றாற் காணு நேபங்க ளாவை யென்னுஞ்
செறிதரு வங்கி தீரீர் திகழுமற் பொன்னி னான்கும்
நெறிதெரிந் துறுபின் னான்கு நிச்சய மென்பர் மேலோர் ள

தாதகி யறுப்புஞ் செய்யு சாலியோ தனமுங் கண்ணன்
மேதகு மணியு நெல்லும் விரலிய சமட்டி தன்னாற்
காதகேர் கமழு ழின்பக் களிமதுப் பிறந்தாற் போல
வேதமில் பூத நான்கி னிசைவின லுணர்வு தோன்றம் அ

ஓதுமப் பூத நான்கு மொன்று ல்பான் றினுமப் போதே
மேதகு முணர்வு மாயும் வியந்தவப் பூத நான்குந்
தாதவிழ் தாம மார்பத் தமர்பூகர் தத்த முள்ள
நீதியி னோங்கு மிந்த நெறியினின் றுரோ யுப்தார் கூ

ஆதலாற் பலங்க ளில்லை யன்னவை தன்னைத் துப்க்கு
நீதிபான் மாசு மில்லை நெறியின லவற்றை யூட்டி
நாதனு மில்லை முத்த நகைவடந் திளைக்குங் கொங்கை
மாதா ரின்ப வாரி மடுத்தலே முத்தியாமால் 0

இன்னன் பலவும் பன்ன னெடுத்தெறித் தினைப கூறி
மன்னனைச் சாரு வாக மதமெனுங் கபத்துள் வீழ்த்தி
யன்னவன் றானுந் தீயோ னனைபா லறங்கண் மாறிக்
கன்னியர் போகந் துப்த்துக் காலனுக் குணவு மாணன் கக

அறநெறி திற்ப்பு வேந்த னாயுளுக் கெல்லை கண்டு
மறவிதன் னுலகத் தெய்த மற்றவன் மறவி தானு
முறுமுறை யிலோப னென்பா னெருவனைக் காண வஞ்சித்
தனுகனா ளரைபங் கேவித் தண்டஞ்செய் விக்க லுற்றான் கட

எரியமுன் முதலாந் தானத் திருத்தெனக் கொடிப வெப்ப
நாகடை யுப்த்தி டுக்கண் ணனிவிளைத் திட்டிப் பின்னர்
பருதியு மதியுந் தாழப் பணிவிசும்பகடு கிண்ட
பெருவரை யடவி தன்னுட் பிரேதமாய்த் திரிய நீத்தார் கட

அழிபசிக் காற்றா னாகி யடவிசு ளொடித்து மென்று
மழுவினும் பிளத்தல் கூடா வண்சிலைக் கரியுந் தீய
உழுவையே முதல்வி லங்கி னூர்ச்சுவைத் துண்டுந் தீரா
தெழுதரு முதரத் தீயந் லெரிப்புண்டு நிழலு மின்றி கச

உருத்தெழு மாத பத்தா லுலைப்புண்டுஞ் சண்ட வாயு
முரித்தடித் திடலும் பாரின் மொத்துண்டு நிகம மின்றிக்
குருத்துவிட் டெழுந்துகாட்டுங் கொளுங்கனல்கனிந் துமாறுத்
தரித்திரத் தழுங்கு வார்போற் றெருமந்துதயங்குங்காலை கரு

விர்தமால் வரையி னங்கண் மேலைநா ளறத்தி னாலே
சந்திரோ தயம்போல் வந்து தவத்தினுக் குறையுள் ளாகி
ஐந்துதிப் பொறியும் வென்ற வறிவுடை யுரோம சப்பே
ரெந்தைதோன றுதலுந் தீயோ னெரிபசிக் கிங்கென்றுற்றான்

மாமுனி தன்னைக் கண்டு மகிழ்ச்சியால் வந்தங் குற்று
வேமமா ஞான மெய்தி யீணையடி இறைஞ்சி நிற்பக்
காமமே முதல வாய கடுப்பகை யெவையும் வென்ற
கோமுனியன் னோன்செய்திருநிக்கொண்டங்குரைக்க லுற்றான்

முன்னைய பிறவி தன்னின்மூர்க்கனே யெண்ணில் பாவந்
துன்னினை யாகை யாலே சூழ்ந்தநின் னறங்க ளெல்லா
மின்னல்கூர் சூது வெஃகு மீனர்தம் மில்லம் போல
மன்னுத வின்றி முற்று மாய்ந்தன மாத ராடிலே டெ

கூறுதற் கரிதாய் நீசெய் கொடியவெம்பாவத் தாலே
வேறொரு வழியு மின்றால் விளைத்தவித் தீமைதீர
வாறெதிர்ப் படுத லாலே யண்ணறன் கருணைதன்னாற்
பேறுதந்திடுது மென்னுப் பெருந்தவ னுடன்கொண் டுற்றான்

அஞ்சிறை வண்டு கீண்டு வலர்கெழு மஞ்சி லோதிப்
பஞ்சிஞ்ஞெல் லடியாள் பாகன் ப்திபலு தொழுது போற்றி
மஞ்சிவர் னோலை சூழ்ந்த மாநதி பலவு மாடிக்
கஞ்சமா மலரோ னன்னான் காவிரி நதியைச் சார்ந்தான் உ

உடன்வரும் பிரேத ரூபத் தொருவனை வேளிரீர்ப் பொன்னி
படிவது செய்து தென்பாற் பாயொளி பரப்பி யோங்கிப்
புடைவளர் பொதும்பழ் மல்கிப் பூதலம் பொலிக வந்த
வடகயி லாய்மொத்த மாணிக மலையைச் சார்ந்தான் உக

காண்டலு புகிழ்ச்சி பொங்கிக் கரகம லங்கள் கூப்பி
யாண்டடை முனிவ னாகே யவனெடும் பணிந்து போற்றித்
தூண்டிய சுடரே போலத் தோன்றவீழ் றிருக்கு மந்தச்
சேண்டொடு திருமாணிக்கச் செழுமலைப் பாங்க ருற்றான் உஉ

மருப்பினைப் பழித்தண் ணாந்து மருங்குலுள வாங்க வேங்கு
மருப்பிள முலையாள் பாக னமர்த்தினி துறையு மந்தப்
பொருப்பின்கீழ் வரையின் மேலாம் புண்ணிய தீர்த்தமொன்று
விரும்புடன் வாயு திக்கில் மேவாக் கண்டு மாதோ உஉ

இளம்பிறை முதிய பாந்த லிகலறப் புனைந்த மோலிக்
களங்கனி யனைய கண்டன் கருணையாற் கங்கை யாதி
வளங்கெழு நதிக ளெல்லாம் வரப்புநீர் தவனை நோக்கி
யுளங்கனிந் தாடு கென்று னுரோமச முனிவ னன்றே உச

பெருந்தவ முனிவ னேவப் பிரேதரூ பத்தைப் பெற்றோ
னரும்பெருந் தீர்த்தந் தன்னி லாடினா னாட லோடும்
கரும்புகைச் சிலையாக் கொண்ட காமனே யிவனென் றோத
விரும்புநல் லுருவம் பெற்றான் விகடரூ பமுமொ ழிந்தான் உரு

காமனே யென்ன நின்ற காவலன் றன்னோ டன்னோ
னேமரீள் வரையி னேறி யிருஞ்சிறை வண்டு கிண்டுந்
தாமரைர் சூழலி பாசன் றுணையலர்ச் சரணம் போற்றி
கோமகற் கருளல் வேண்டுந் குழகவென் றேத்து கின்றான்.

புலியத னுடுத்தாய் போற்றி பூதநா யகனே போற்றி
கலியுக வரதா போற்றி கண்கண்மூன் றுடையாய் போற்றி
வெட்டினி மூன்றுந் காக்க ஈன்றான் புரிந்தாய் போற்றி
வொலிகடல் விடமுண்டெல்லா வுலகமும் புரந்தாய் போற்றி

முப்புர மெரித்தாய் போற்றி முவரைக் காத்தாய் போற்றி
துப்புடை மத்த யானைத் தோலுடை யசைத்தாய் போற்றி
மொப்புமை யில்லாய் போற்றி புணர்பவ் ருளத்து னுறும்
வைப்பெனப் பொதிர்த் வைகும் வுள்ளலே போற்றி போற்றி

கடுங்குரன் மானுர் தீப கணிச்சியுர் தரித்தாய் போற்றி
நெடுங்குவட் டினைத் துளக்கு திருதனை யடர்த்தாய் போற்றி
யடுக்கொடுங் கூற்றை பெற்று மம்புடிப் பத்தத்தாய் போற்றி
நடம்புரிந் தருளா திற்கு நம்பனை போற்றி போற்றி ௨௬

பூங்கணைதொடுக்கும்வில்லேள்புரம்பொடித்தருள்வாய்போற்றி
திங்கரும் பென்ன நானூர் தேனொடு பழங்கி கூவு
மாங்குபிற் குலத்தை மெள்ளி வடித்ததென் ளமுத மென்னப்
பாங்குறுங் குதலை நங்கை பங்கனை போற்றி போற்றி ௩௦

பின்னிப பணியு முவர்ப் பிறையும்வென் னெருக்கு மாறும்
வன்னியுங் கொன்றைப் போது மத்தமு மறுகு நன்னீர்
கன்னியுந் தும்பைத் தாருங் கமழங்கு விளமுஞ் சூடுஞ்
சென்னியிற் சென்னீர் பாயுந் திருமுடித் தழும்பா போற்றி

என்றின்ன பலவு மேகத்தி பிறைஞ்செப முனிபை நோக்கி
நன்றுநன் றென்ன விசன் னாவலர் தீவுக் கொல்லாம்
வென்றிலே லரசனாக வேதிய யூழி காறுந்
தன்றனிச் செங்கோ லோச்சித தா தலம் புர்த்து பின்னர் ௩௨

அலர்முலை மயிலஞ் சாய லரம்பையர் கவரி வீச
பொலனருந் தருவி னீழற் புரத்தா னை வைகி
வலர்தருஞ் சூல வேலு மழுவுங்கைக் கொண்டு நம்ப
னலம்பெறு கைலை வாழ நல்வரந் தத்தோ மென்றார் ௩௩

பொருவறுந்திருமாணிக்கப் பெருப்பினுக்கிறைபைப்போற்றி
யிருவரும் விடைகொண் டெற்று ரீசனு மிலங்கத் துற்று
னருவநூர் யனைப மார்ப் பனருந்தவ முனிவன் பாதம்
வினாகமழ் மலர்க டேயி மீண்டுமீண் டிறைஞ்சிப் போற்றி ௩௪

தீயனாய்ப் பீரோத ரூடஞ் செறிந்திடுஞ் சித்தியே னாகில்
பேயனாய்த் திரிந்தேன் றன்னைப் பெரிதுங்கை தூக்கியைய
நாயனா ராருள்பெற் றாய் நல்கினை யிதற்குக் கைம்மா
றாயின தென்கொல் யானான் னடிமைக்கு மடிமை யென்றான்

வேந்தனவ் வாறு கூறி வினடகொண்டு முனியைப் போற்றிப்
போந்தனன் முனியு மந்திப் புண்ணியப் பொருப்பின்வைகிச்
சாந்தணி குவயுக் கொங்கைத் தையலோர், பாகன் பாத
மேந்தினன் மலர்கீவி யினிதுட் னமர்ந்தா னன்றே நக

பேசுமிக் காதை சொற்றோர் பேரிதெனைக் கேட்கு நல்லோர்
நேசுக்கொண் டெழுது மேலோர் நீச்சருந் தீமை யோரும்
பாசங்க ளனைத்து நீங்கிப் பரீருல காண்டு பின்ன
நீசன்செம் முளரி போலு மிணையடி நீழல் சேர்வார் நள

உரோமசர் பூசித்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம். நளக

க?-வது திருவாட்போக்கிச்

சநூக்கம்.

கலிவிரூத்தம்

நல்லறம் புரிந்தருண் ஞான மாதவ
ரெல்லொளி நீண்முடி யிறைவன் வைகிய
மல்லலங் குவடுவாட் போக்கி யாயது
சொல்லுக வென்ன லுஞ் சூதன் சொல்லுவான்
திருந்திய கோலினுன் செய்ய வேலினுன்
பொருந்தலர்க் கடந்திடும் பொருளி லுற்றலான்
மருந்தினு மினியவன் மாக ஶார்தொட
ரருந்திறற் காமனை யனைப் பொற்பினுன்

அருளினுக் குறையுளே யாய தூயவன்
மருளறு காட்சியான் வரம்பில் சீர்த்தியான்
தேரிவரும் பெருமையான் சிவனை நாடொறு
முரிமையிற் பூசைசெய் துவந்த சிந்தையான்
கல்விபுங் பெருங்கடற் கனாகண் டுற்றவன்
செல்வமு நற்குணச் சிறப்பும் பெற்றவ
னெல்லையி னுலகைக்கண் ணிமையிற் காத்தரு
ணல்லவன் மனுபதி னுலின் மேலவன்

நகைசில வெறிக்கும்வெண் ணலினப் போதென்
முகமலர்ந் தருளிய முத்த வெண்கொடை
யகலிட நீழல்செய் யானை'போக்கினு
னிகலறுஞ் சூரிய வன்னி யென்பவன்
அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

பின்னல்வெண் டரங்க வேலைப் பெருங்கடல் வளாக மெல்லா
மண்ணை'பாற் புரக்கு நாளி லகிலமு நடுக்க மெய்த
மன்னிய சீவக வேற்றின் வலிபதி னுயி ரத்தோ
டின்னல்கூர் மயிட னென்றோ ரிகல்புரி யவுண னுற்றான்

உற்றகா ளவுணன் பன்னு னுந்திபூத் தவனை நோக்கி
நற்றவம் புரிந்தா னந்த நான்முகக் கடவு டோன்றிக்
குற்றமின் ருக் கீசெய் கோதிலாத் தவங்க ளோக்கி
யற்றமி லுவகை பூத்தா மார்வமெவ் வரத்தி லென்றான் எ

வேதிய னிணைய கூற வெஞ்சினத் தவுணன் கஞ்சப்
பாதங்கள் பணிந்து முக்கட் பண்ணவன் முகுந்த ளோடு
மேதவி லிந்தி ராதி யிமையவ ரிவா லென்று
மாதங்க மின்றி வாழ்தற் கரும்படை யெவையும்வேண்டும் அ

இங்கெனக் டுகன்று வேண்டி யிபம்பிப வங்க ளெல்லாம்
பங்கய னுதவிப் பேர்ந்தான் புாழித்தோ ளவுணர் கோவுஞ்
சங்கரன் றனக்கு மம்ம தடுப்பதற் கரிய தாகி
யங்கண்மா நிலத்தில் வெய்ய வாலகா லம்போற் புக்கான் கூ

நல்ல நெவையு மாற நலந்திக ழந்த னுள
ஓர்லையில் வேள்வி யெண்ணி லிமையவ ரால யங்கள்
பல்லவுஞ் சிதைய நூறிப் பரிமதஞ் செருக்கிப் பாருக்
கல்லல்செய் தழிக்க வன்னோ னழிவினுக் கிரங்கி வேந்தன் பி

பாலொளி கிரிக்குஞ் செய்ப பருப்பத மதனைச் சார்ந்து
மேலுறை யமர் சித்தர் விஞ்சைய ரியக்கர் மேன்மை
நாலிரு திக்குங் காக்கு நலங்கெழு மிமையோர் மல்குங்
கோலன் வரையி னந்தி குரைகழற் கமலம் போற்றி கே

வாகைவே லாசன் வெய்ய மயிடன லுலக மெல்லாம்
சோகமிக் கழிந்த வண்ணஞ் சொற்றனன் றொழுது நிற்ப
நாகிள மீதியஞ் சூழி நந்தியம் பெருமா னன்றென்
றேகந யகனுக் கிவ்வா றியம்புது மென்று போந்தான் மூ

நம்பனை வணங்கி நந்தி நாயக னணித்தாய் நின்றே
யும்புவி மயிடன் றன்ன லலக்கணுற் றழிந்த வண்ணந்
தும்பையர் தொடையா யீங்கு சொல்லுவான் மனுவந் துற்ற
னெம்பிரான் றிருவு ளத்துக் கேற்றவா றென்னை னென்றான்

நந்தியில் வாழ் கூற நாதனு நயந்து நோக்கிப்
பைந்தொடை மனுவை யிங்கு வரப்பகர்ந் திடுவா யென்னைச்
சிந்தனை மகிழ்ந்தன் னோனுந் திண்டிறன் மீனுவஞ் கோதச்
கந்தடு களிற்று வேந்துங் கழல்பணிந் தாங்கு புக்கான் செ

புக்கவ னன்பு கூர்ந்தே புளகடமய் யரும்பச் கண்ணீ
ரொக்கமார் பகந னைப்ப வொளிமுடி வணங்கிப் போற்றி
மைக்கட லுலக் மெல்லா மயிடன லுலேந்த வாறு
செக்கர்வா னிறத்தி னார்க்குத் திருவுளந் தேறச் சொற்றான்
சொற்றலுங் கருணை மூர்த்தி தோடவிழ் கமலப் போதி
னுற்றவன் றன்ன லன்னோ னுறுவா னனைத்து நோக்கி
மற்றவன் றன்னைப் பார்த்து மயிடனை யிடப்பான் மேவுஞ்
சிற்றிடை யிவளை யேவிச் செகுத்துநீ சேர்தி பென்றான் செ

பாம்பா னினைய கூறப் பார்த்திபர் திலகன் றுனுங்
காந்தலை முகிழ்த்துப் பாத கமலங்கள் முடிமேற் சூடி
நிரந்தரன் றன்னைப் போற்றி நெடிதக மகிழ்ந்து சால
வரந்தைதீர்ந் தகிலத் தெய்தி யணிநகர் புருந்தான் மன்னோ

மாதுமை தன்னை நோக்கி மயிடனைக் கொல்லு மாற்றல்
ஒதினமற் றன்ன லன்றி யொருவர்க்கு முறுவ தன்ற
லாதலாற் சிங்க மூர்ந்து வடல்கெழு தூர்க்கை யாகிப்
பூதலம் புகுதி யென்றான் பூவையு மனைய வாறே செ

கன்னிய ரெழுவ ரோடுங் காசினி புருந்து சோதி
மின்னியற் படைக ளெல்லாம் வியன்கா மெட்டுந் தாங்கித்
துன்னருஞ் சிங்க மூர்ந்து தூர்க்கைதன் வடிவ மெய்திப்
பன்னிய வட்ட காசம் பலமுறை புரிந்து மாதோ செ

பற்பல வகை ளெல்லா ம பராக்மாத் தழுங்க வெற்றி
மற்றொழில் கிளர்ந்த திண்டோண் மயிடனைத் தேடிச்சாணன்
சிற்பனர சிற்றத் தோடு சேண்டொடு மருணை வெற்பிற்
பிற்படத் தூண்டு மம்பிற் பெருருவே கத்தோ டிற்றான் செ

காண்டகு சிறப்பி னோடு கவலையான் ழூனு மின்றித்
தூண்டிய சுடர்போ லாங்கு சராசரர் தொழுது போற்ற
வாண்டகைமடங்கற் பீடத் தமர்ந்தன னிருந்த காலை
மூண்டெழுஞ்சண்டவாயு முழக்கம்போன்முழங்கி நேர்ந்தாள்

கொழுங்கனல் விழிகள்சிந்தக்குவவுத் தோள்கொட்டியார்த்து
முழங்கிய விசையை வைகு ழூர்க்களை நோக்கி ஞாலத்
தொழுங்கல பலவுஞ் செய்தா யொழிதிற்பா யொழியா தாவி
விழுங்குமிக் கொடியு வாளால் வீழ்தியோ விளம்பு கென்றாள்

விர்தையவ் வாறு கூற வெகுண்டெரி சிதறீ நோக்கிப்
பைந்தொடி யாத லானம் பக்கல்வந் தினைப கூறி
யுபந்தனை பெண்மை யாண்மை யுறுவதெவ்வகையோ வென்று
சிந்தனை பலவுங் கூறி நின்றிடா யென்று சொன்னான் உந்

ஊக்கமிக் கெழுந்த தூர்க்கை யுடன்றுபந் பலவா சிந்தை
நாக்கவ னடுங்க வீசி நாந்தகஞ் சுழற்றி யோச்சக்
கோக்களிற் றுழவன் வல்லே கொதித்தெழுந் தணங்கின் மீது
நோக்கரும் படைகள் வீசி கொடிவரை செகுப்ப னென்றே

பெண்ணுரு வெடுத்துக் கூற்றம் பிறங்கிய தெனவே சின்ற
திண்ணிய வணங்கி னாகத் திறந்துசெங் குருதி பாய
வெண்ணில் பக்கணைக் கேண்டி யிகல்சொய வவளு மன்றோன்
வண்ணமார் பகத்துச் சூல வாகைசீவல் வீசி யார்த்தாள் உரு

இருவரு மினைப வாழே யிமையவர் படைகள் வீசி
பொருவருக் கொருவ ராற்ற லொழிவில ராகி மண்டி
வருடமாயிரம்போர்செய்தார்மண்ணும்விண்ணகமுமெல்லாம்
மரிதரி தென்ன வம்ம வவர்வலிக் களவு முண்டோ உசு

வடவையு முருமுஞ் சீறி மாறுகொண் டமர்செய் தென்னத்
தடவரைத் தோள்கள் கொட்டிச் சமர்க்களத் தடருங் காலை
யுடல்சினங் கதுவி விர்தை யுறுவலி மயிடன் னென்னை
யடர்மருப் பிரண்டும் பற்றி யவனிபிற் சுழற்றி வீழ்த்தாள்

ஆற்றல்சான் மயிடன் சென்னி யழுந்தத்த னடியா லுன்றிக்
கூற்றுவா யன்ன வாளாற் கொடியவன் சிரத்தை யீர்ந்து
வீற்றுவீற் றாக வேளை யங்கமும் வீசி யாந்தா
ஞற்றமாம் பிரமகத்தி யுடன்வீர கத்தி மன்னோ ௨௮

இகல்புரி மயிடன் மீண்டு மீருரு வெடுத்தா னென்ன
வகலிட முழுது மஞ்ச வணங்கெதி ரடுத்த லோடும்
பகலெனக் கிரகம் வீசும் படைபுடைச் சமரி வேறு
புகலிடமொன்றுங்காணுள் பொன்னின் னதிறைச் சார்தன் ௨௯

அத்தியோ ரீரண்டும் வல்லே யாறுகலு மாளி யூர்தி
வித்தகன் வணங்குந் தென்பால் விளங்குமா ணிக்க வெற்பை
முத்தக முரிஞ்சுங் கொம்மை முகண்முலை பொழுவ ரோடுஞ்
சித்தமின் புறவந் துற்றான் சென்றவப் பிரம கத்தி ௩௦

அடிவரை யிடுதற் கஞ்சி ரத்தியோ ரிரண்டு மாங்கே
தடைபட்டுத் திபங்கி நிற்பச் சமரியும் வரையீ தேறி
முடிமிசை மதியஞ் சூடு முதல்வனை வணங்கிப் போற்ற
வெடிபடுஞ் சிங்க ஆர்தி விழைவுற வெதிர்வந் துற்றான் ௩௧

கொண்டல்போ லிருண்டகண்டன்குமரிபைக்குறிப்பினோக்கிக்
கண்டித்த லரிப சந்திர காசமீயந் தவையீ ரண்டுந்
துண்டித்தல் புரிதி பென்னத் துர்க்கையு மிதுகொ டேபோ
வெண்டிக்கு மிடிக்கு மாற்ற விடியினை யிடிப்பு தென்றே ௩௨

மனத்திடைக் குறித்த லோடு மற்றல் தறிந்து பெம்மான்
கனத்திடை யுருவி போங்குங் கதிர்மணிச் சிகரத் தொன்றை
சினத்திது கொண்டுபோழ்ச் செய்தியென் றருளத் தாழ்ந்து
புனக்களி மயிலன் னாளும் போழ்ந்தன ளதுகொண் டன்றே ௩௩

ஐயம் தின்றிப் பின்ன ரத்தியோ ரிரண்டு மாளத்
தையல்சந் திரகா சப்பேர்த் தாரைவா னோச்சிப்போழ்ந்தான்
பெய்கழல்மா ரெல்லாம் பெரிதரி தென்ன வேலை
வையகஞ் சிவாய மென்ன மனத்திலந் புதமுற் றுரால் ௩௪

அருந்தவ முனிவீர் கேண்மி 'என்றுதொட்டனையவெற்பைத்
திருந்திய சிவாய மென்வத் திசையெட்டும் பகரா நிற்கும்
கருங்கட ஹிலகந் தேன கட்கையென் றுவந்து வாழ்த்தப்
பொருந்திய வேழுவ ரோடும் பூவையு மங்கு வாழ்வாள் நகு

கம்பொடு திகிரி தாங்கும் கன்னிதன் பேரி னாலே
பம்புநீர்த் தீர்த்த மொன்று பாங்குநிற்கண்டா னாங்கு
நம்புன்ற னருளி னாலே நவமிநாள் படிந்து னேர்தன்
வெம்புநீ யத்தி தீர்த்து விசயமும் பெற்று வாழ்வார் நகு

பேதையே னறிந்த வாறப் பிரான்மலைப் பெருமை சொற்றேன்
திதிலாத் திருமா ணிக்கச் செழுமலைச் சிறப்பை யாரே
யோதுவ ரின்னுங் கேண்மி னுலகமுண் டவனை யாதி
மேதகு தேவ ரேனோர் விழைந்துபூ சித்த தாமால் நகு

முன்னநாள் வராக ரூப முகுந்தன்கொண் டெலகை யெல்லாந்
, தன்னுடை மருப்பி னேந்தித் தரையெலாந் துளக்க வந்த
வின்னல்தீர்த் திடுவான் தீர்த்த மேற்றிசை யதன்கட் கண்டா
னன்னதி முழ்கி யன்ன மளித்துனோ மமர ராவார் நகு

ஈறிலாப் பரத்து வாச னீசான திசையி லன்னாட்
டேறுநீர்த் தீர்த்த மொன்று சிவபிரா னருளாற் கண்டான்
கூறினா லீனைய தீர்த்தங் குளித்தவர் பாத முத்திப்
பேறுதந் சூறுவா ரந்தப் பெருமையார் பேச வல்லார் நகு

விண்ணவ ரெவரு முண்மை மேதகு முனிவ ரியாரு
மண்ணக முழுதிங் காக்கு மனுகுல வேந்தர் முற்றும்
நண்ணமா ணிக்க வெற்பி னம்பனைத் தொழுது போற்றி
யெண்ணிய வெண்ணி பாங்கே யெய்தின ரென்பர் மேலோர்

சொல்லரு மன்பி னாலே சுவாயம்பு மனுமே னுளில்
நல்லதோர் மேட மாத நலங்கொள்கக் கிபைக் கத்தி
'லெல்லொளி மிருக சீரத் திருட்பிழம் பெடுத்து தங்கும்
பல்கதி ரால வட்டம் பரித்திடுந் துவச மேத்தி

அத்தநா ளத்தனி லாழி யம்பொற்றேர் நடாத்திப் பின்னர்
சித்திரை நாளிற் தீர்த்தம் தேவனுக் கியற்று மிந்த
வுத்தமத் திருநாட் சேவை யொருதினஞ் சேவித் தோர்கள்
முத்தன்வாழ் கியிலை மேயி முதல்வனைப் போல வாழ்வார் சஉ

எண்ணில்பே ருள்ள மேறு மிரத்தின கிரீசுமேலாம்
புண்ணியம் போலு மார பூஷணர் கடக நாதர்
திண்ணிய மத்தி யானச் சொக்கர் திக் கெங்கும் போற்ற
நண்ணு ம்வாட் போக்கி நாத ரென்பவர் நம்ப ராவார் சங

ஊழிபல் கால் முள்ள முவந்துவாட் போக்கி மேன்மை
பேழையஞ் சடையீர் சேடன் பேசினும் பேச வற்றே
வாழியம் புடவி மேல்பா னற்றித்தவா ரறியச் சொற்றே
னேழைபங் காளன் றாப வின்னரு ளதனு லன்றே சச

சொற்றவிப் புராணம் வாழி சோதிவாட் போக்கி வாழி
வற்றமில் திருமா ணிக்க வணிகள ரசலம் வாழி
நற்றவர் வாழி பூசை நான்மறை முதல்வர் வாழி
வுற்றபே ரன்பர் வாழி யுலகெலாம் வாழி வாழி சரு

திருவாட் போக்கிச் சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம். சகக.

கக-வது ஆரியராசச்

சருக்கம்.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

காரியல் கண்டத் தண்ணில் கவுரியொ நிறைவாட் போக்கிச்
சீரியல் பனைத்துஞ் சொற்றேன் செய்தவக் கிழமை பூண்ட
ராரிய ராஜன் காதை யறைஞுவன் கேண்மி நென்னா
நேரியன் மனத்துச் சூத னிடலனைப் பரவிச் சொல்வான் க
சீர்கொண்ட மாமணியில் வைத்தநசை யான்மணிக
டிகழ்பல் சூட்டு
வார்கொண்ட மாசுணஞ்சீர்ச் சென்னிமுத லங்கமெலாம்
வனைந்துங் கூட
லேர்கொண்ட வீதியிற்பன் மணிசமந்து மேன்மேலு
மிச்சை யோங்கப்
பார்கொண்ட மாணிக்க மலையமரும் பெருமாளைப்
பாவி வாழ்வாம் உ

எழுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

மணிமறு மார்பி னுறைதிரு மடந்தை
மனமழுக் காறுகொண் டேத்
தனிவரு மகிழ்வா விளநகை புரிந்து
தழுவமண் மகடிரு முகத்திற்
பணியனை மீது கண்படை கொள்ளும்
பச்சைமா லெழுந்துதன் கையா
லணிபேற வணிந்த திலகமே நிகர்க்கு
மியாம்புக ழாரிய நாடு னு

நலமவி யறத்துட் நிறவறம் போலு
நதியினிற் கங்கையே போலும்
புலமவி மலருட் பங்கயம் போலும்
புருடருண் மாயனே போலுங்

குலமலி தருவுட் கற்பகம் போலும்
 குவட்டி னுண் மேருவே போலும்
 அலமலி வயல்குழ் பற்பல நாட்டு,
 ஸியாம்புக் ழாரிய நாடு

ச

வேலேமீன் சமந்து மெய்ப்பல குறிகண்
 மேலியுஞ் சர்ப்பமா யுழன்றுங்
 காலேநே ரசுர ராலடி பட்டுங்
 கலங்குமிந் திரனுறை நாடோ
 சாலவே பெருமையுற்றொரு குறையுஞ்
 சார்பிலா ரிபர்பிரா னாசாள்
 ஸீமார் நமக்கொப் பாவதென் றனைகச்
 சிரிப்பதில் வாரிய நாடு

ரு

மறைவளந் தொலைந்த சிறுமையான் மூன்று
 மன்னரும் வலாரிபாற் சென்று
 விழைவொடு மிரந்த மூன்றுநாட் டினுக்கு
 மிகச்சிறப் புடைநாதே யன்றோ
 தழைமழை வளப்ப மெற்றைக்கு மோங்குந்
 தன்மையா லாரிபர் கோமான்
 பிழையுறப் பிறர்பாற் சென்றிர வாமற்
 பெருமைபோ டாண்டவந் நாடு

சு

சிவபிரா னென்று மமர்த்தருள் சிறப்பாற்
 றிகழ்சிவ லோகமாங் கடல்குழ்
 புலனமுண் டருண்மா லென்றுமவை குதலாற்
 புகழ்மிகு வைகுந்த வைப்பாற்
 தவமறைக் கிழவ னென்றுமவாழ் தவினாற்
 சத்திய லோகமா மமர
 ரவமிலா பகவா னுறைதலாற் பொன்னு
 டாமூய ராரிய நாடு

எ

சீரினிற் றிகழுஞ் சிவார்ச்சனை செய்தி
 சிவனடி யார்பணி.செய்தி
 யேரினிற் றிகீழு மகம்பல செய்தி
 யாவர்க்கு நன்மையே செய்தி
 நாரினிற் றருமம் பலசெய்தி பென்றெந்
 நாட்டிற் றீகுஞ் செவியறி வுறுக்கு
 மாரியத் தன்மை பூணலா விர்நா
 டாரிய நாடெனும் பெயர்த்தால்

அ

தினமுமிந் நாட்டை வணங்கிவாழ்த் துதலாற்
 சென்னிநா டாயதொன் றிதன்சீர்
 நனிதெரிந் தழுக்கா றடைதலாற் குன்று
 நாடென்று மாயதொன் றிந்நா
 டினமலி யெந்நாட் டினுக்குமே லாய
 தெனவுண்மை நடுமொழி யியம்பி
 வுனமலி நடுநா டாயதொன் றென்றான்
 மற்றிதன் பெருமையார் வகுப்பார்

ஊ

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

ஒங்குதமிழ் முதற்பலவாம் பாடையினு மாரியமிக்
 குபர்வா மென்று
 தேங்குபல கலையுணர்ந்து தெளிந்ததெய்வப் புலவர்களுஞ்
 செப்பு வாரேல்
 வீங்குதமிழ் முதற்பலபா டைகள் வயங்கேந் நாட்டினுக்கு
 மேலா மென்று
 தாங்குபுத ழாரியஞ்சே ரிந்நாட்டை யுரைப்பதற்குத்
 தடையாதுண்டே

ஊ

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

எங்குமேவேள்வி பெங்குமே மணங்க
 ளெங்குமே யெம்பிரான் விழாக்க
 ளெங்குமே யறங்க ளெங்குமே செல்வ

ரெங்குமே யினியப்ர் வலர்க
 னெங்குமே கீத மெங்குமே யியங்க
 னெங்குமே கணிகையர் நடன
 மெங்குமே யுவகை யெனிலிந்த நாட்டி
 னெழில்வள மியம்புதற் கெளிதோ

௮௧

பெருந்தட மொன்றிற் பலரு நீரெடுத்துப்
 பெருகிய தத்தமா, ளிகைசேர்த்
 தருந்தியேற் பவர்க்கு மளிப்பது போலிவ்
 வாரிய நாடொன்றின் மகவான்
 பொருந்தள கேசன் பிரமன்மா லெவரும்
 பொற்குவை கைக்கொண்டு தத்தம்
 இருந்தலந் திளைத்தி யாவர்க்கு மளிப்பா
 ரெனிலிதை யென்சொல்லிப் புகழ்வாம்

௧௨

திருவினா லழகார் கல்வியாற் போகச்
 சிறப்பினாற் கொடையினாற் பொறையான்
 மருவிய பிறநாட் டினர்களை யுயர்த்த
 வலியள கேசன்வேள் சேட
 னுருவளர் மகவான் றருமண்மா திவரை
 யுவமிப்ப ரினையமை யுயர்த்த
 வருளினிந் நாட்டு மைந்தரை யுவமை
 யாக்குவ ரிவர்க்குயர்ந் தவரியார்

௧௩

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்
 வாங்கலெனு மொழியிரப்போர் புகல்வார்த்தையெனவஃதை
 வரைந்து மற்ற
 சீங்கலிலா வளைத்தலின்பே ரியாவையுஞ்சொல் லாரியார்
 நிகழ்த்து மாற்றந்
 தீங்கமையு மில்லெனுஞ்சொல் லெனவஃதை வரைந்துமற்றத்
 திகழ்விட் டின்பே
 சீங்கமையா வையுப்புகல்வா ரிந்நாட்டோ ரிவர்கொடையை
 யென்சொல் வாமால் ௧௪

எழுசீரடியாசிரிய் விருத்தம்
 விரும்பிய சிறுமா னேந்திய பெருமான்
 விராயகநீ கனித்தமான் கனியு
 மரும்புகழ்க் காரைக் காலம்மை யாருக்
 கன்னவ னனித்த மாங்கனியும்
 விரும்புமிந் நீட்டின் மாம்பொழிற் பழுத்து
 விழுந்ததெந் தீங்கனி யென்ற
 லரும்புக முடைய விப்பொழிற் கனிமி னமைசுவை
 யளப்பவ ரெவரே

கரு

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்
 பாய வேரினிற் பழுத்ததீங் கனியினைப்
 பாதலத் தவருண்ண
 வாய நாப்பணிற் பழுத்ததீங் கனியினை
 யகலிடத் தவருண்ண
 மேய வுச்சியிற் பழுத்ததீங் கனியினை
 விண்டலத் தவருண்ண
 தூய வண்பலாத் தினந்தொறும் வழங்குமித்
 தொல்புகழ் நன்னாட்டில்

கக

அந்த ரத்தொரு சிறுகடு கெறியினு
 மவனியில் விழுமானு
 லந்த ரத்துறு பெரும்பொறை சுவர்க்கநா
 டவனியில் வீழாம
 லந்த ரத்திடை நிற்கின்ற திந்தநாட்
 டணிபொழின்முடிநீட்டி
 அந்நாத்தெழுந் தென்றுமே கவலை
 ளறச்சுடப் பதினன்றோ

கௌ

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்
 கோதில்பல் விளமை பெருந்திலாங் கலிவண்
 குருத்தின்மே விவந்துகா நீட்டி
 நீதியிற் பலகார் மந்திகளுறைத
 னிகரிலாக் கௌணியூர் கோன்செய்

வாதினிற் றேல்வி யடைந்தகா ரமண

வஞ்சகர் பலர்மது யையினி

லாதி யினாட்டுங் கழுக்கண்மே லேறி

யவைதுனி யமருதல் போலும்

கஞ்

அறசீரடியாசிரிய விருத்தம்

இலையென் பதுபூஞ் சோலையிலே யியென் பதுதே மாலையிலே
யலையென் பதுநீர் வாவியிலே யடியென் பதுதீஞ் செய்யுளிலே
சலமென்பதுவான் பண்ணையிலே நாமென் பதுநீள் வாசலிலே
நலமென் பதுவே நிறையளகை நாணுஞ் செல்வ விரநாட்டில்

காவென் பதுபூங் காவினையே காடுதன் பதுவார் காதினையே
தாவென்பதுவோர் தாவினையே சாடுணன்பதுசெல்சரணினையே
யேவென்பதுகூரேவினையேயெள்ளென்பதுநெய்யெள்ளினையே
மாவென்றுரைக்கு மடவார்கள் மருவுமிந்த வளநாட்டில் ௨௦

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

விலகிலாப் புவிமா மடந்தையந் தரத்தின்

மேலுல கெவையுமோர் கானந்

தலையின்மேல் விழினும் விழுமென வஞ்சித்

தக்கவவ் வுலகெவந் றினையு

மிலகுமெண் ணில்லாக் கைகண்மே னீட்டி

யெற்றைக்குந் தாங்குதல் போலு

மலகிலாத் தென்னந் தருக்குழாம் விண்ணை

யளர்விமே லோங்கிய தோற்றம்

௨௧

தாங்குசெங் கமல விருமலர் வளியாற்

சாய்ந்தொன்றோ டொன்றுதாக் குறநீர்

வீங்குபா சடைமேன் முத்தெனத் துளிகள்

விளங்கல்செங் குமுதநண் பகலி

னோங்குவெள் வளையை மதியெனத் தழீஇப்பின்

னுண்மைதேர்ந் தானனம் வாடிப்

பாங்குநின் றிடலைக் கண்டுகை கொட்டிப்

பழிப்பறச் சிரித்திடல் போலும்

௨௨

நண்ணிய கொடிமேற் புனைந்தபூந் தொடைகண்

ஞான்றிடப் புரிசைமே னிற்ற

லண்ணியவீர ரிருசுடர் நம்மா

னருள்விழி யாயசீ ரறிந்து

மெண்ணிய வவற்றை விழுங்குவ தென்னென்

றெதிர்த்துவிண் ணையங்குரு பணியைத் .

திண்ணிய வீட்டி யாற்குத்தி யஃதைத் .

திசைவியப் புழவைத்தல் போலும்

உரு

மருதமாஞ்சோலை கூந்தன்மற் றதன்பால்

வருமதி முகங்கண் டங்கழுது

குருகுவேய் தோள்கண் மணற்குன்று கொங்கை

கொடியிடை நிதம்பம்வான் றடாகம்

பெருகிய வாழை துடைகைகாற் செவ்வாய்

பிறங்குவண் கமலநீள் விழிகள்

வருமலர்க் குவளை யாகவீற் றிருந்து

வளந்தர மகிழ்வதிந் நாடு

உச

மடந்தையர் மேல்வீட் டெள்ளிடு மகிவின்

வண்புகை வாயிலின் புறமே

படர்ந்துசெல் பான்மை யன்னவர்குழலை

யாய்முதி லினமென வகத்துப்

படர்ந்துசென் றருகே பார்த்தலு நமக்குப்

பகையிவை யினியென்செய் வோமென்

றுடங்குபே ரச்சம் புறந்தள்ள நடுங்கி

யோட்டஞ்செய் தோற்றமொப் பாமால்

உரு

அறசீரடியாடரிய விருத்தம்

உருவேய்த்தோ ளிருநிதம்ப நலமுன்று விழிமுக்கி

னெளிநுழுத்த

யிருளோட நான்முக மின் னஞ்சிடையொப் பறுபதமே

லெழுபொற் கொங்கை

மருவார்செங் கம்லமென்னை யுடையாரிந் நாட்டினில்வாழ்
மயிலன் னாக
எருகாத விவ்விதும்பூ திவ்வளவன்றெடுத்தாப்ப
வடங்குங் கொல்லே

உக

எழுசீரடியாசிரிய, விருத்தம்
விரிமலர் மேயோன் மினிர்துழாய் மாபோன்
விண்ணவர் விபக்குமிந் நாட்டி
னரிவைய ரிடத்துஞ் சோலைபி னிடீத்து
மகன்றபூங் கடிதடங் கவினுங்
கரியபூங் குழலார் மார்புமா ளிகையுங் *
கைக்கடங் காத்தன நிமிரு
முரியமின் னனையார்கொங்கையு மேலோ
ருள்ளமுஞ் சாந்தமே மணக்கும்

உஎ

கருதிய தெய்வப் புலவர்பாக் களுக்கும்
கணக்குறு வளமையிந் நாட்டிற்
கருதுமை பரிசேர்ந் திலங்குமின் னனையார்
கண்ணும்வான் சோலைபின் கண்ணுங்
கருதிய வன்னச் சிலம்புறு நல்லார்
காலுரீர்ப் பண்ணையின் காலுங்
கருதுமால் வனாகள் விளங்குறு மடவார்
கையும்பூ வாவியுங் கையும்

உச

திருமகள் கணவன் மார்பினை வெறுத்துத்
தினமும்வா ழிணையபொன் னாட்டி
னிருமைசேர் மணிமே கலையுறு மாளு
ரிடையும்பொன் ழாளிகை யிடுடையு
மருவுமா லாம்ப லேயும்பொன் னனையார்
வாயுப்பே ரகழியின் வாயுந்
தருமலர்மஞ்ச துஞ்சும்பூ வையர்தந்
தலையும்வான் புரிசையின் றலையும்

உக

கொடிநடு நிறுத்திச் சூழவெண் முத்தங்
 சூயிற்றுசெம் மணிமுற்றஞ் சூழ்ந்த
 வடிவுறு பீளாக் கைழிடிச் சுவர்மேல்
 வயங்கடா ளிகையுயர் தோற்றம்
 படிசுவை யுணவு நதிமத வேழம்
 பசுமணி யொவ்வொன்றால் வின்னை
 நெடியநா லெண்பற் செய்யவாய் திறந்து
 நிமிர்ந்துநேர் சிரிப்பது போலும்

௩௦

இருவகை முளரி மலருமேன் மலா
 வெண்ணிலா நாளாரீர் வயங்க
 லுருவின்வான் கதிர்க ளிரண்டையுண் மிமிழு
 முரங்குட் கெளியமோ வென்று
 பெருகிய வரவின் குழுவெலா மொருங்கு
 பிலத்தினின் றெழுந்துமேல் வந்து
 வெருவவெண் ணில்லாப் பாணுவு மதியும்
 விழுங்குவாய் கக்குதல் போலும்

௩௧

ஓங்குநம் முருவ மெடுத்தமா லந்நா
 ளுபேந்திர னாகவீற் றிருந்த
 வீங்குசீர்த் துறக்கங் காண்டுமென் றெழுதல்
 விழையமீன் வானதி பாய
 ஆங்கவைத் தடத்தி வின்மைகண் டெருமை
 யடுத்தலுங் கழுகுளம் பாளை
 தேங்குநீர் தோன்றச் சேலென வருந்துந்
 .தெளிவிலார் சுகமென்று மடையார்

௩௨

நகைமணி சூயிற்றி வீண்ணுயர் மூட
 நகுமுடிபுனைந்துதாழ் தொடையின்
 பிகைமலர் தொடுத்த நுனிசிறு வளியான்
 மேன்மனை வாயினின் சைவ
 தகையினுட் யெிலுந் தையலார் முகத்தைத்

தண்மதி யென்றுவாய் விழுங்கப்
பகையின்வான் பணிகள் சினந்துநீர் வந்து
படம் விரித் தாடுதல் போலும்
கொச்சகம்

௩௩

எழுதுபுகழ் மறையொலியு மெழுதாத மறைழியாலியு
மெழுசுவையா கமவொலியு மினியபுரா ணத்தொலியு
மெழுதரும னூலொலியு மியம்புபிற படுவொலியு
மெழுகலியினெழுகலியி னிறுமாப்பை படக்குவன.

௩௪

முரசொலிய முழுவொலிய மொய்தாள வலம்புரியின்
விரவொலியும் பொற்சின்ன மேவொலியும் கஞ்சனத்திற்
பரவொலிய மியாழொலியும் பல்வகைய துளைக்கருவி
வரவொலியு மிந்நாட்டின் மல்குவன பலர்விப்ப

௩௫

எழுசீரடியாசிரிய வீருத்தம்

ஒதிமங் கரையிற் குழச்செங் கமல
மொளிர்தட நீறணி மறையோர்
நீதியிற்சூழ்ந்து செய்யும்வேள் வித்தி
நிறைகுண்ட நிகர்த்திடு மதன்பாற்
நீதின்மா முழுதுந் தளிர்ந்தொன்று நின்றல்
சிவனவி பெறநிற்றன் மாணங்
கோதிலல் வாவி நாப்பணிற் றுயில்கார்க்
குழாமெழல் புகையெழல் போலும்

௩௬

கடிமணி குயிற்றி மேலுல கெல்லங்
கடந்தபொன் மாடங்கார் மேக
மடியுற வருகு வெண்முகின் முடியி
லமரமேற் செலநிழ்குந் தோற்றம்
பொடியணி பெருமான் முன்புபோ வின்மை
பொடிக்கழ லாயடி முடியு
நெடியனாமயனுங் கேழலா யனமாய்
நேடநிற் பதுகிக ராமால்

௩௭

நிலைபூறு பொழில்கள் கிளைதோறு மிகுமீசர்
 நிறத்தளிர் பொதுளிய தோற்ற
 மிலைகனி காய்பூ முதற் பலகைமா
 நெண்ணூறு தளிப்பது மன்றிப்
 புலமுறு பவற்றைக் கவர்வதற் கடைந்தோர்
 பொங்கிரு ளாலவை தெரியா
 தலமரு வாடுன் நெண்ணிலாத் தீப
 மளவில்கை யேந்துதல் போ லும்

க.அ

மன்னிய தடமும் பொழிலும்பான் பணைடி
 மாடமும் புரிசையு மகமுந்
 துன்னிய பிறவு மறைபமேன் முகிலின்
 நெருகிவந் துறைந்திடன் மகவான்
 நன்னில வளமை யலர்களுநோக்கிற்
 சாருங்கண் ணேறெனக் கையான்
 முன்னிய கரிய படாம்பல வெடுத்து
 மூடிய பரிசுனை நிகர்க்கும்

க.க

நலமுறு தம்மை யீன்றுதாங் குதல்செய்
 நன்றியாற் கனிதரப் பாங்கர்
 நிலவுபற் கதவி முயல்கள்போற் குனிந்து
 நிற்பமற் றதுகண்டு புவிமான்
 குலவுவாய் திறத்தல் போ லுமா சினிவேர்க்
 குழாத்தினிற் பழுத்ததீவ் கனியாற்
 பலமுறு மவனி குளிர்ந்தபூஞ் சோலைப்
 பரப்பெலாம்வெடித்திடுந் தோற்றம்

ச.டி

மந்திகள் கரையிற் சூழ்ந்திடச் செந்தா
 மரைமலர் வாவியி னடுவோர்
 முந்திய மயிட மூழ்கிமே லெழுதன்
 மொய்புகழ் வழுதிமே லேவ
 நந்திய வமணர் சூழ்ந்துசெய் வேள்வி
 நகுமழற் குண்டத்தி னுப்பண்

வெந்திறல் லேழ் மொன்றுமே லெழுந்த
வியப்பினை நிகர்த்திடு மன்றே.

சக

உழுபவ ரொலியு நென்முளை வீசு
லுறுபவ ரொலியுநீர் பாய்ச்சி
யெழுபவ ரொலியுங் களையெலாங் களேவுற்
றெடுப்பவ ரொலியுந்தந் தெய்வந்
தொழுபவ ரொலியும் விளைகதி ரறுத்துத்
தொகுப்பவ ரொலியுநெற் குறித்துக்
கெழுபவ ரொலியு மிடந்தொறு மேங்குங்
கிளர்புக ழாரிய நாட்டில்

சஉ

மனுவினு மதிக நீதியோ னாகி
வானவ ருய்யநஞ் சுண்ட
கணைகடற் பிறவாத் தெள்ளமு தினுக்குக்
கண்ணப்பர் போலன்ப னாகி
தினையுமெவ் வுயிர்க்கும் பெற்றதாயாகி
நிகரிலா வாரியர் கோமான்
வணைதடந் தோளாற் புரந்தவின் னாட்டின்
வளமெலாம் வகுக்கவல் லவர்பார்
கலிவிருத்தம்

சங

இனைய பல்வள மெய்திய நாட்டிடை
சிலவின் மாயன் மணத்திற்பூ தேவியா
மனைக முத்தணி மங்கல நானென
வனைய வோங்குமோர் மங்கல நன்னகர்.

சச

இலங்கு மின்னக ரெண்ணருஞ் செல்வமுந்
துலங்கு போகமுந் தொக்க சிறப்பினு
லலங்கு விண்பொன் னகரு மளனையுங்
கலந்தி ருக்கின்ற பான்மை கடுக்குமால்

சஊ

நாம கடிசய னுவினுஞ் சான்றது
மாம கட்கரி மார்பினு மேலாய

தேம முன்றல கின்றதாய்க் கேம்பிரான்*

வாம மெய்யினும் வண்மைய திந்நகர்

சக

அன்னம் வேண்டினு மீடைகள் வேண்டினுஞ்
சொன்னம் வேண்டினுஞ் சொற்கலன் வேண்டினு
மென்ன வேண்டினு மியார்க்கு மளித்தலா
விந்ந கர்க்கிணை யாநக ரிலீலையே

சஎ

கவினு மாறு முகநின்றிக் கந்தனு
மவிர்க றும்புவில் வினீறி யனங்கனும்
புவனி வந்தவிப் பொன்னகர் நண்ணினு
விவரை யாவரி னைபுரென் றோர்வரால்

சஅ

எங்கும் வேள்விக ளெங்கு மறையவ
ரெங்கு மாதவ ரெங்கு மறவொலி
யெங்கு மீகைய ரெங்குந் தருமங்க
ளெங்கு மாமண மெங்கு மியங்களை

சக

மாசி லாத மகிழ்நோ டேய
நேச மங்கையர் செங்கை யினீக்கிய
காச மல்கு கலன்களு மாமணம்
விசு மாலையும் விதியிற் குப்பையே

ரு0

எல்லை யிந்நகர்க் கெல்லா முளவென்பா
சில்லை பென்பன வெத்தனை யோவுண்டு
செல்ல வில்லை திருட்டில்லை பொய்யில்லைக்
கொல்ல வில்லை குறையில்லை நோயில்லை

ருக

பருகு நீர்த்தட மேபங்க முள்ளன
மருவு செய்யே மலிக்கம் பலையன
திருவின சந்தனச் சேறே கடியன
கருது மின்னார் சிலம்பே கவியன

உ

*செய்ய வாரியே தீர்வில் பயத்தன
துய்பு காவே யலான தோகைய

ரைய ரிக்கணை மையன வரங்கவர்
வெய்ய கொங்கையே ரேவிய வம்பன

ஞசு

ஆனந்த னந்த வலாரி யயன் மொப்பார்
ஆனந்த னந்த வனப்பூ வலர்வன
ஆனந்த னந்தவ மிப்பணை யார்வன
ஆனந்த னந்தவ மேவு மகங்கனோ

ஞசு

கண்ட னங்கருங் காமுற மங்கையர்
கண்ட னங்கரும் பிவிசை காட்டுவீ
வண்ட னங்குந் தில்ல மலீவன
வண்ட னங்கரு மேதிநீர் மல்குவ

ஞசு

நலங்க லந்த வுளத்தினர் நற்றவர்
பொலங் கலந்தவறு நல்லார் பொற்றனம்
ளிலங்க லந்தம் வீரவுவ மாடங்கண்
மலங்க லந்த கரப்பாய் வவண்பணை

ஞசு

ஆம்ப ரத்தை யளவுப் பொழிற்சிறுர்
பம்ப ரத்தை யலர்க்கையிற் பற்றுவார்
ஆம்ப ரத்தை யறிவரமே லோர்சணுர்
பம்ப ரத்தை யரிவையர் பாற்றுவார்

ஞசு

வளைகண் மீது வளைகண் பயில்வன
களைகண் மீது களைக ஞ்ரைவன
விளையும் பண்ணைமேற் பண்ணை மிளிர்வன
ளையு மாலமே லால நிறைவன

ஞசு

பறக்கு மன்னம் பசும்பொழி லெங்குமே
பறந்தி டாவன்னம் பன்மனை யெங்குமே
பறக்குந் தும்பிபனிமலை ரெங்குமே
பறந்தி டாத்தும்பி பற்கூடமெங்குமே

ஞசு

கமல மீது கமலங்க ஞல்வன
கமழு மாம்பன்மே லாம்பல் கமழ்வன

மமலும் பானன்மேற் பான ஓமர்வன

வமருங் கானமேற் கான மமைவன

கூடு

நடக்கு மாம்ப னகுத்தெரு வெங்குமே

நடப்பி லாம்ப'ன றுங்குள மெங்குமே

நடக்கும் பாடல நண்ணிட மெங்குமே

நடப்பில் பாடல நந்தன மெங்குமே

கூக

வாய்ந்த பூக மூறிந்திட வண்பலாச்

சாய்ந்து சிந்தத் ததையுந்தே மாவீழ

மாய்ந்து கன்னலும் வாழையுந் போழ்ந்திட

பாய்ந்து தென்னம் பழங்க ஞாதிருமால்

கூஉ

தோய்ந்த மேதி சொரிபால் பெருந்தடம்

வேய்ந்த நல்லார் பலர் முழுகி மேலெழ

லாய்ந்த பாற்கட லம்புபச் செல்விமார்

வாய்ந்த பற்பலர் வந்தெழல் போலுமால்

கூஉ

புகரி னான்மறை யாளரெப் போதுஞ்செ

யிகன்ம கத்தீ யிரவைப் பகல்செயு

மிகழ கத்தீ யெழுப்புகை விண்படர்

பகன்ம கிறததுப் பகலி வாக்குமால்

கூச

மள்ளர் நல்ல குணமும் வணக்கமு

முள்ள சீலரென் றோதுதற் கென்றடை

களள் மில்லவர் கையிற் கொலைவிலுங்

கொள்ளு நல்ல குணமும் வணக்கமும்

கூரு

இணையி லாத விளந்தென்றல் வீசமேன்

மணிநிலா முற்ற மாமலர்ப் பள்ளியி

லணையுங் கானையர் நல்லா ரணிமுலைத்

துணையின் மேன்முகம் வைத்துத் துயில்செய்வார்

கூக

இட்ட மைந்த ரிணைக்கை பகனல்லார்

கட்டும் வண்ணக் கலைக ளவிழ்ப்பன

விட்ட மேன்மே லிசைய நிசிலல்லார்
கட்டும் வண்ணக் கலை ளவிழ்ப்பன ௧௭

நருவி மானம்வி மானத்தை நண்ணுவ
தகுபொன் வேதியோர் வேதிகை சார்வன்
மிகுத ரும்பு கரும்பினை மேவுவ
தொகுபல் கொக்கொரு கொக்கினைத் தோய்வன ௧௮

செருக்கு மைந்தர் பிணக்கறச் சிற்றினு
வருக்கு நல்லார்வா யூட்டலைக் கண்டிகாப்
பெருத்த நாகும் பிணக்கழத் தேன்றொட்டி
வருக்கை யின்சுனை மந்திவா யூட்டுமால் ௧௯

செய்கை நல்ல தெரிவையர் பாவரு
மைக லப்பின் மகிழ்சர்க் கடங்குவார்
வைக லும்மிறு மாந்துமே னோக்குங்கொங்
கைக ளந்நவர் கைகட் கடங்கிடா ௨௦

உயருந் தங்க ளுரைக்குப் பகையென்று
மயிலன் னாற்பலர் வன்சிறை வைத்தல்போற்
குபிலுங் கிள்ளையும் பூவையுங் கூட்டினிற்
பயிலச் செய்து பழக்குவர் தேமொழி ௨௧

தொடுத்த பாகச் சுவைசொட்டு பாக்களை
மடுத்த காதலிற் கேட்டு மகிழ்ந்துநே
ரடுத்த நாவலர்க் கம்பொன்னு மாடையு
மெடுத்தெ ட்த்துப் பெருஞ்செல்வ ரீவரால் ௨௨

வேழ மென்னும் விழுமநம் பேரினை
வேழ நீகொண்ட தென்னென விட்டல்போல்
வேழ மீர்த்து மிதித்தொடித் தெண்ணிலா
வேழம் பல்லிற் கறித்து விழுங்குவ ௨௩

கொச்சகம்

வாங்குவன வாரசிலையே மயங்குவன னிலப்பொருளே
யேங்குவன பொற்சிலம்பே யிழிவசெழு மலர்த்தேனே

தாங்குவன மாலைகளே துகளூறுவ விதிக்கேள்
தாங்குவன நிதிப்பெருக்கே தத்தைமேவுவ பொழிலே எசு
வாடுவமின் னரிடையே வணங்குவமின் னூர் துதலே
சாடுவநல் லார்விழியே தாழ்வவவர் பூங்குழலே
விடுவவெந் தீமைகளே வெறுப்பவொரு முப்பிழையே
வொடுவநீர் நதித்திராளே யொடுங்குவகற் றவருளமே எரு

கலிலைத்துறை

தேக்கு பூமுதற் பற்பல தானஞ்செய் செல்வர்
வாக்கு நீர்ப்பெருக் காற்பயிர் நாட்குநாள் வளர்த
னோக்கு மப்பெரு வியம்பினை நோவறத் தம்மைக்
காக்கும் விண்முகிற் குரைப்பமேலெழுவனக் கடுக்கும் எசு

புனைமற் போர்செயப் பகன்முற்றுங் கடிதடப் பொற்றே
ரினிய காளைய ரேறுத லன்றி வின்மதவே
, னினையு மாகமக் கலவிப்போர் செய்கிசி முற்றுங்
கனிவி னேறுவர் மங்கையர் கடிதடப் பொற்றேர் எள.

நீடு சாபமு நிறைவலிப் பகழியு மாக்கி
நாடு முவுல கீன்றரு ணங்கைதான் படைத்த
கோடி மாரர்கைக் கொடுத்திட வளர்ப்பன போல
வாடிச் செய்யெலாங் கன்னலு மலர்களும் வளர்வ எஅ

நிதமு நீசிலை யாகக்கொள் கழையெலா நெரிய
வதிரு மாலையிட் டரைப்பர் புன்மள்ளர்க ளந்தோ
விதைமுன் வந்துபா ரெனத்தமை நாணியாக் கொண்ட
மதனை யோலமிட் டழைத்தல்போ லொலியிடும் வண்டர் எசு

அறுசேரடியாசிரியவிருத்தம்

பாவலர் செய்யு ளெங்கும் பாவலர் செய்யு ளெங்கும்
பூவலம் படரு மெங்கும் பூவலம் படரு மெங்கும்
காவியக் கண்ணு மெங்கும் காவிய கண்ணு மெங்கு
மாவினம் பலங்க ளெங்கு மாவினம் பலங்க ளெங்கும் அயி

ஓதுசங் கலைக் ளெங்கு முநீசங் கலைக் ளெங்கும்

போதுசெய் மணத்தா ரெங்கும் பொங்கெழின் அக

மணத்தா ரெங்குந்

தீதறு மகத்தா'ரெங்குஞ் செந்தழன் மகத்தா ரெங்கு

மேதமே வைய்யா ரெங்கு மியாரையும் வைய்யாரெங்கும்

கவிநிலத்துறை

இனிய சொல்லன் பூவைவா யேகுயில் வாபே

கனிவின் கள்ளாவர் யேயுல கழனியின் வாயும்

புனித நன்மணஞ் செய்துமா தரையனை பொற்பு

முனிவின் மைந்தர்பா லேயுல மொய்பொழிற் கண்ணும் அஉ

அறுசீரடியாசிரிய வீருத்தம்

கொங்கை யேத்துதன் மின்னனா ரேயல

கொய்வன் நறும் போதும்

சங்கை யோட்டுதல் கலைவலோ ரேயல

தையலர் மிடரோட்டுந்

துங்க வண்டொலி காவின்பா லேயல

தோகையார்கைப்பாலும்

அங்கமோ' துதன் மறையவ ரேயல

வலர்த்தடம் பயில்சேலும்

அஉ

கொச்சகம்

அரியமறை முழக்கொருபா லாகமத்தின் முழக்கொருபாற்

புரிமிருகி முழக்கொருபாற் புராணத்தின் முழக்கொருபாற்

றரியிசைநான்முழக்கொருபாற்றமிழ்மறைமாமுழக்கொருபாற்

விரியியனான் முழக்கொருபான்மிளிர்நிறபா முழக்கொருபாற்

மண்ணவர்த் நெருக்கொருசார் மாதிரத்தர் நெருக்கொருசார்

பண்ணவர்த் நெருக்கொருசார் பாதலத்தர்நெருக்கொருசார்

விண்ணவர்த் நெருக்கொருசார் மலைவனத்தர்நெருக்கொருசார்

ரெண்ணயனர் நெருக்கொருசார் நிந்திர்த் நெருக்கொருசார்

முழுவொலி யொருபான் மிக்க
முரசொலி யொருபாற் கஞ்ச
மெழுமொலி யொருபர் வியாழி
னியம்பொலி யொருபாற் சின்னந்
தழுவுவாவி யொருபாற் செல்வர்
தருமொலி யொருபால் வாழ்த்திக்
கெழுமொலி யொருபாற் கீர்த்தி
கிடைத்தமங் கலீழ தூரில்

அக

கலிநிலைத்துறை

ஒங்கு மாதவ ருறைதிரு மடங்களும் பல்ல
தாங்கு மன்னமா தானஞ்செய் மடங்களும் பல்ல
தேங்கு திஞ்சுவை திகழநீர்ப் பந்தரும் பல்ல
பாங்கு சேர்பலர் கலைபயில் சாலையும் பல்ல

அள

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

யோனி வாய்ப் பட்டுப் பிறந்திடா வீசனே
யுயர்ப்பதி பன்னாளும்
யோனி வாய்ப்பட்டுப் பிறக்குமா லயன்முத
லும்பரு மண்ணோரு
மேனையோ ரும்புன் பசுக்களே யென்பதை
யிழுதையோர் தெளிபாத
தேனை யோவெனக் கிள்ளைக ளுரைத்தல்கேட்

டிசங்குவ பலபூவை

அஅ

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

[பூண்டு]

சுசன்மெய் யெழுத்தைந் தெண்ணி யிணைபில்கண் மணிகள்
வாசவெண் ணீறு மேனி முழுமையும் வயங்கப் பூசி
மாசிலா நான்குஞ் செய்து நான்கைடி மருவ வைகு
மாசைமே லாசையிலலா வடியவார் கூட்ட மெங்கும்

அஅ

கலிநிலைத்துறை

காசு நாண்டலர் பறப்புநற் காய்கனி தேமா
வாசி லீதசீ ரின்னிசை யணிபொருள் விபப்பும்

பேச வான்றோ கோவெலாம் பிறங்குத லன்றி,

மாசி லாதநன் னாவலர் பாவெலாம் வயங்கும்

கூடி

தய்ய கொங்கையுந் தோள்களு நிதம்ப்புந் துடையுஞ்

செய்ய தாள்களும் புறஞ்சற்றே தெரியறுண் கேச

மையின் மெய்புனைந் திளங்கை யுலகெலர் மயக்க

வைய மன்றெலா மங்கைய ரணிநடஞ் செய்வார்

கூக

தளர்று சுப்பின்மே கலைபொன்முன் றுனைவெண் டரள

மொளிர்தன் மங்கையீ ருறுப்பெலா முற்றபல் கலனை

யிளமை யல்குலெப் போதுந்தோய் சுகமீமக் கல்லா

லுளது கொல்லுமக் கென்றுமுன் சிரித்தலை யொக்கும்

கூஉ

தங்க னாயகர் மணிநிறந் தலைபுய மெல்லா

மங்கை மார்பிற மாதர்கள் கவர்ந்திடா வண்ண

மங்க மார்குறி யிட்டென விளங்குமன் போடு

தங்க லுடலா லுதைத்ததாட் செம்பஞ்சிச் சுவடு

கூங்

கொச்சகம்

காலெல்லாந் தகட்டுவாரற் கரையெல்லா மடவன்னம்

பாலெல்லா மலர்ச்சோலை பனையெல்லாம் விளைசாவி

சாலெல்லாஞ் சூற்பணிலந் தடமெலாஞ் செழுங்கமலம்

மேலெல்லா முகற்றொகுதி வீடெல்லாந் தனக்குவிபல்

கூச

அறசீரடி ஆசிரியவிருத்தம்

சேறு மணக்குஞ் செய்யுளெலாந் தெய்வ மணக்குஞ் செய்யு

ளெலா

நீறு மணக்கு மங்கமெலா நிறைபூ மணக்கு மங்கமெலாஞ்

சாறு மணக்கு நியமமெலாஞ் சாந்தமணக்கு நியமமெலாஞ்

சேறு மணக்கு மகங்கெளலாஞ் சொரிநெய் மணக்கு மகங்க

ளெலாம் கூரு

அறுசாடியாசிரியீ விருத்தம்

முன்னமொரு சூர்ப்பகையான் மனைகியொழி வலாரிபய

முதிர்ந்து நீக்கத்

தன்னமொடு சயீந்தனும்வண் சிறைமேவப் பலவளமுந்

தவிர வேங்கு

மந்நகரை மனைபுகல்வர் வளத்தோடு மாரியர்கோனகலா தாளு

நன்னகர்வேண் சடைதமாடம் வரிசையாம் உற்காட்டி.

நகைக்கு மன்னோ

கலிலத்தமற

இன்ன சீர்ப்பல வெய்திய மங்கல மென்னும்

பொன்ன கர்க்கா சாயினான் பூதல முழுது

முன்னு மாரிய ராசனென் றுரையிறப் பெயரான்

மன்னர் மன்னரும் வணங்குதான் மணிமுடி வேந்தன் கூ

கெற்ற வெண்கொடை குவலைய மெங்கணு நிழற்றச்

சுசற்ற நேமிவெண் டிசையெலார் தடையறச் செல்ல

சொற்ற வாருதி சூழ்புவி முழுமையு மொருதார்ப்

பொற்ற டம்புய மேருவாற் பொதுக்கடிந் தாண்டான் கூ

அடவின் மீற்றலர்க் கந்தகன் போன்றுபல் லுபிர்க்கு

முடலு மாவியு மொப்பவ னோங்குபே ருளாற்

படரு மைந்தரு நிகர்ப்பவன் பற்றலர் நிணம்வா

யிடமொய் திக்கெலாம் பார்க்கின்ற வெரிதவழ் வேலான் கூ

வாய்ந்த பூதல மெங்கணு மழைவளஞ் சுரப்ப

வாய்ந்த தானமுந் தவங்களு மறமும்வண் பொருளுந்

தோய்ந்த விற்பமு நிலைபறச் சுரர்மகிழ் வெய்த

வேய்ந்த நான்மறை வேள்விக ளெண்ணில செய்தான் ஈ

கோதி லாதமற் போரினால் வீமனைக் கொடையாற்

நீதி லாதசீர்க் கன்னனைத் திகழும்விற் போரா

லோதி நேர்புய விசையனை யொத்தவ னேனு

நீதி யோட ரசாள்கையாற் றன்னையே நிகர்த்தோன் ஈக

முற்று நீத்தமா தவத்தினர் முன்மிகு பயமும்
பொற்ற நான்மறை யாவர்பாற் பொருவினாப் பணியுங்
கற்ற நாவல் ரவையின்மேற் கணக்கிலா மதிப்பு
முற்ற நல்குர வேளியர்பா விரக்கமு முள்ளான் ௩௨

சொன்ன தானமுந் தூயகோ தானமும் பூமி
மன்னு தானமும் பற்பல தானமும் வழங்கிப்
பொன்ன வாமலர்ப் பொழில்வைத்து வளர்த்திடன்முன்னு
தன்ன நீங்கிய தருமமென் னுன்கையும் புரிந்தான் ௩௩

விழையு மால்மேயைந் தாலமுண்டாலம்வாழ் விமலன்
பழைய வாலயம் பற்பல புதுக்குபு புதிதாத்
தழையு மாலயம் பற்பல சமைத்தவன் விழாக்கள்
குழையு மன்பொடு பற்பல குறைவறச் செய்தான் ௩௪

எங்க ணுபக னினிதுறை யாலய மெல்லார்
துங்க வாகமஞ் சொல்லிதிப் படிசெயும் பூசைக்
கங்கண் வேண்டு வயாவையுந் தினந்தின மகிழ்விற்
றங்கு முண்மையாற் காலங் டொறுமிகத் தந்தான் ௩௫

மின்னு கண்மணி நீறணி மெய்யினர் வந்தான்
மன்னு மாதனத் தெழுந்துமுன் வரவெதிர் காண்
வென்ன பாக்கியஞ் செய்தன னடியனே னென்று
சென்னி மேற்கரங் குவித்தவ ரடியில்வீழ் சீலன் ௩௬

அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

படைகுடி கூழ மைச்சு பற்றுநட் பரணென்றாறு
முடையவ னாகி மன்னர்க் கொருசிற்கம் பொன்றான் மிக்க
வடவினஞ் சாமை யீகை யறிவூக்கந் துணிவு கல்வி
முடிவி லின்பந்தாங்காமை முதற்பல நலமு முள்ளான் ௩௭

அளவிலா நீதி நூலு மறநனி வகுக்கு நூலும்
பளகிலா விரதம் வேழம் பரிபடைத் தொழினு லாதி.
வளமுறு கலைக் ளெல்லா மாசறத் தெளிந்தல் வாறே.
யுள நுழை தரப்பல் லோர்க்கு முணர்த்துறு முரவு மிக்கான்

தனவொடு மிரந்து நின்று தங்குறை செல்வோர் காட்சிக்
கெளிபீவனஞ்செ செய்ய முகமலர்ந் தின்சொற் கூறி
யனியினஞ் சீரஞ் சீரென் றவாவ ரெண்ண மெல்லா
முளமகிழ் தாமு டித்தே யுயிர்ப்பினிற் பிறவுஞ் செய்வான்ரக

பகைவ ராற் கள்வர் தம்மாற் பரிசனம் விலங்கு புள்ளாற்
றகையுறு தன்னு லென்றிஞ் சார்பய மொழித்துப் பூவின்
மிகையுறு முபிசையெல்லாம் விழியினை யிமைகாக் கின்ற
வன்கயென வோம்பி யாதி மறைநெறி புதுக்கி வைத்தான்

வேறு

அன்பு பொறுமை நடுநிலைமை யடக்கமொழுக்கமருள்வாய்மை
யின்ப நட்புப் புகழ்கை யின்சொல் கல்வி கேள்வி குணம்
வன்பி னூக்கக் கண்ணோட்ட மாட்சி யறிவு செங்கோன்மை
முன்பொப் புரவு சான்றாண்மை முற்றும்பிறக்குமிடமானுன்

வனிமை கால மிடனறிந்து வலிய கொடுங்கோன் மன்னர்களை
மெலிய வமர்செய் தோர்கணத்தில் வென்று வாகை மிகச்சூடி
கவிசெய் வீரக் கழற்சரணங் கவின வணிந்தன் னோர்பொருளை
யலையக் கவர்வன் குடிதவாரந்தா லாறி லொன்றும்வாங்காதான்

வேறு

கூறுதிசை யெட்டினுமெய்த் தருமமகிழ்த் தெழுந்தெழுந்து
குதிகொண் டாடப்
பாறுதலில் விண்ணோரு மண்ணோரும் பல்லாண்டு
பல்லாண் டென்னத்
தேறுநெறி மறையறவோர் செயுமகத்தில்வலஞ்சுழித்துச்
செந்தி யோங்க
நாற்கொடைப் படையேந்தி யிந்தமா நிலம்புரக்கு
நாளி லோர்நாள் நாகந

கலிநிலைத்துறை

நரும லர்க்கொடி நாமக ணண்ணு பொற் றுவி
யறுப டாவகை நஞ்சமுண் டருளிய பெருமா

ஹரி நட்புறுத் தோழன்வா 'மொருநக ரென்ன
மறுவி லாதபல் வாழுஞ்சால் மங்கல நகரில்

நாகச

எழுசீரடியா ஆசிரிப்பீருத்தம்

ஒங்குபீபான் மடந்தை கடலமுங் கணவ
னாமுதீத் தகன்றிடா துறையத்
தேங்குபல் பாணை பந்தொடு தூங்கத் திரையெனாஞ்
செவிகரங் கவிழ்ப்ப

வீங்குபே ரெழில்செய் சுடர்மணி நால
விளங்குபல் கொடிகள்விண் ணசையத்
தாங்குபல் படையின் வீரர்க ணிற்பத்
தகுமுர செண்ணில முழங்க

நாகன

வாய்ந்தபல் வளஞ்சேர் சுடர்மணி முகப்பு
வானளா யோக்கநன் மணியா
லாய்ந்துசெய் சிலம்புங் கொலுவின் மண்டபமு
மரங்கமுந் தெற்றியுஞ் சால
வேய்ந்தவத் தாணி மண்டப முதலா
விளம்பிய பிறவுநன் கொளிர
வேய்ந்தபொன் வாயிற் பற்பல கவின செ
யெழுநிலை மல்குகோ யிவின்கண்

நாகக

அறுசீரடியாசிரிய யிருத்தம்

திகரில்செழும் பொற்றமைமேற் சுடர்விநிசெம் பவனக்கா
னிறுவி யும்பர்
திகமுமா கதப்போதி சேர்த்தவைமேல் வச்சிரவுத்
திரங்கி டத்திப்
பகருநவ மணிபரப்பி யோவியங்கை புனைந்தசெம்பொற்
பலனக மீது
நகவிணங்கி நவமணிச்சா ளரப்பளிங்கின் சுவர்த்தலமு
நன்கு செய்து.

ககன

மேனிலைமா ளிகைவேதி சூனிகைபன் மணிச்சிகரம்

விழைய வாக்கி

மானிலைகோ மேதகத்தி னமைகொடுங்கை சூழமுத்து

வடங்க னூற்றிக்

கானிலைபன் மணியொளிர் பொன் விதானமேல் யாத்தபல

கையினின் ரோங்கும்

வானிலைபொற் சோபானச் சுடர்பரப்புமுத்தாணிமண்டபத்தில்

எழுசீரடியாசிரிய வீருத்தம்

தூங்குபே ரீருளை யெடுத்துவாய் விழுங்குஞ்

சுடர்விடு டெம்மணி குயிற்றி

விங்குசெம் பொன்னு லழகுறப் புனைந்து

விளங்குசிங் காதன மீது

தாங்குபா துகைமேற் சரணம்வைத் திருபாற்

றக்கவர் மருங்குறச் சென்று

வாங்குவிற் றடக்கை யாரிய ராச

மன்னவர் சிங்கம் வீற்றிருந்து

கடுசு

முயங்குமெய் நடுமொய் கறையொடு சூழ

முதிர்சுவைத் தெள்ளமு தொழுக

இயங்குவின் மதிபார் வந்து நின்றென்ன

வெழின்மணிக் காம்பொடு பச்சை

வயங்குந் சிகரங் கவினவெண் டாள

மணிவடஞ் சுற்றெலாந் தூங்க

தயங்குவெண் கவிகை திசையெலா நிழற்றித்

தண்ணிய விளநிலா வெறிப்ப

கஉ0

அறுசீரடியாசிரிய வீருத்தம்

பூமேவு தாஞ்சமக்கும் புவிப்போறையை யொருதோளாற்

பொறுத்து நீக்கு

மாமேவு நன்றியினான் மகிழ்சேட னுந்திசையில்

வதிபல் பாம்புங்

கோமேவு த்மதுபல்குட் டிணுமெடுத்துச் சொரிந்தமணிக்
 குவியல் போலத்
 தூமேவு முடிமீது விலைக்கடங்கா மணிமகுடஞ்
 சுடர்விட் டோங்க ஈடக

திருமுகத்தி விருவிழியும் பெருங்கருணை மடைதிறந்த
 செயல்போன் மின்ன
 வொருமதியி னிருபாலு மிருபருதியு தித்தொளிர்த
 னொப்ப நாளுங்
 குருமலர்மா துறைவதனத் திருபாலு மணிமுகாக்
 குழைவில் வீச
 கிரைதுதற்புண் டரந்திலக நிலவுறவாய் முறுவலினை
 நிலவெ றிப்ப ஈடக

தகைமுகமா முழுமதிய மீன்றவொரு குழவிமதி
 தவழ்தல் போல
 மிகையொளிரெவண் முத்தாரந் தவழொருபாற் கிறந்தமறு
 விளங்க மேவிப்
 புகழமைநா வலர்பலரு மகலதிற முரமென்று
 புகழ்தற்கேற்ப
 வகலதிற முரம்வாய்த்து முல்லைத்தா ரணிமரும
 மழகு செய்ய ஈடக

கொங்குறுதார்ப் படைசுழற்றிச் சயமாகி வாழ்செம்பொற்
 கோயி லாகி
 மங்குமுறை யிகல்வேந்த ரெவரையும்போ ரிடைவென்று
 வாகை சூடித்
 தங்குசுடர் மணிவலயம் புனைந்தொன்னுர் முகம்வாடத்
 தழைந்து செம்பொன்
 பொங்குமுக மேருவெனப் புடைபார்த்து வீங்கியிரு
 புபங்க னோங்க ஈடக

பங்கயமூ நிதிசங்க நிதியிரண்டும் வள்ளன்மை
 பழஞ் சூ மாறு
 தங்கியசீர்க் கமலமொடு சங்கவிரே கையழைந்து
 கவின்ற தும்பப்
 பொங்குபுகழ்ப் பாவலரும் வறியோரு மிவைபோதும்
 போது மென்னச்
 செங்கனக முத்தீர்ப்புவு மெடுத்தெடுத்து கிசியிரு
 செங்கை சேப்ப கஉரு

வெயின்மணிப்பூ னெடுமானே ரிவ்வரசு நிலகுதிரு
 மெய்ம றைப்ப
 வயன்மறைத்த துந்தியொளிர் கொளவுத்துவநன்மணிமறைத்த
 தகலங் குல்லை
 வயமலிபொற் றோண்மறைத்த வவைபோலவியான்மறையேன்
 மறைக்குங் குற்ற
 கியிலெனது நடுவெனும்பேர்க் கடாதெனப்பி தாம்பரத்தை
 யிடைசேர்த் தோங்க கஉசு

முந்தமுந்தீப் பணியேவந்தர் முடிமகுட மொன்றொடொன்று
 மோதி மீது
 சிந்துருவ மணித்திரளும் பொற்றுகளும் போர்ப்பமறை
 செம்பொற் றுள்க
 விர்த்திலப் பகைவர்தலைத் தொகையெல்லாஞ் சிதறவுதைத்
 தெட்டுத் திக்கி
 னந்தவிழூர் துருளவெற்றிச் சயவீரப் பொற்கழல்க
 ளணிந்து மல்க கஉள

பெருகுபுகை பொறிதும்மி விழுஞ்செந்தீ யெதிரெடுத்துப்
 பிறழொன் னார்மெய்
 தருமிறைச்சி ஸூனையெலா மெடுத்தெடுத்து வாய்ப்பீபய்தூர்
 தணியா தோங்குங்

கருதுகமே பசியின்மிகு நிணம்பிழுங்க நாவளைத்துக்
கடைவாய் நக்கி
மருவலர்முன்வரவையெட்டுத்திசையினும்பார்த்துறுசினவேல்
வலப்பா நிற்ப கஉஅ

வணங்காத மணிமகுட மன்னரும்பொன் முடிசாய்த்து
வணங்கியேத்த
வணங்கார்மே னதையணையாரிருபாலும் பொற்கவரி
யசைத்தல் செய்ய
மணங்கால்பூங் குழலரம்பை போல்வார்வெள் ளடைசுருட்டி
வணங்கி வாழ்த்தப்
பணங்கா லு நிதம்பவுருப் பசியன்றார் செம்பொன்மணிப்
படிக மேந்த கஉக

செய்யதிலேத் தடையணையார் முன்னடஞ்செய்
தின்னிசைத்தேன் செவிவா யூற்றத்
துய்யசெழும் பனிதீருங் கலவையும் பூ மகள்போல்வார்
துளிப்ப வீச
பையமர்பூம் பொழின்மலர்த்தேன் றுளிசிதற வினந்தென்றல்
வந்து லாவ
வெய்யமலர்த் தொடைச்செழுந்தேன் சொரிந்துமிகு
மணமெங்கும் வீழி நால கஉ௦

அருந்தவமா முனிவர் குழாம் பல்லாண்டு வாழ்கவென
வாசி கூற
வரும்புகழ் நாவலர்கீர்த்தி மலரெடுத்து நால்வகைப்பா
மலை சூட்ட
வீருந்தலமா முடிமன்ன னிருகடைக்க ணருளின்வழி
பேவல் செய்ய
பொருந்தியமா கதர்குதர் பிரதாபச் சீர்த்தியினைப்
புகழ்ந்து நிற்ப ாகக

நுண்ணறிவி னமைச்சர்பலர் குறிப்பின்வழியெப்பணியு
 ரொடியிற் செய்ய
 விண்ணவர்போல் விழியிமையா வீரர்பலர் சீடர்வடிவாள்
 விதித்துச் சூழ
 வெண்ணருமின் னிசைவீணை முதற்பலமா முழுதவொலி
 யெங்கும் விம்மத்
 தண்ணுமைபே ரிகை முதற்பல் வியங்களுமா ம்ணிமுற்றஞ்
 சால வார்ப்ப ஈநூ

ஆய்ந்தமனு தீதிநெறி தழைத்தோங்க வரூபுரி
 யமையந் தன்னில்
 வாய்ந்தகவுத் துவமணியும் விண்மணியுஞ் சீவற்ச
 மணியு நாணப்
 பாய்ந்த மிகு சுடர்கான்று விலைக்குலகம் பதினென்கும்
 பற்றா மேன்மை
 யேய்ந்தமணி யாரியர்கோன் செம்பொன்முடிச் சிகரமா
 யிருந்த தொன்றை ஈநூ

கலித்துறை

புரந்து டெல்வவாட் போக்கிவா மெம்பிரான் கரத்தான்
 கரந்த காரண மென்னையோ தினமுங்கா விரிநீர்
 நிரம்ப மூழ்கவோ மணியின்மே லாசையோ நீதி
 சுரந்த மன்னவ னன்புபார்க் கறிவிப்பத் துணிந்தோ ஈநூ
 விழைவிற் றன்னையே நம்பிய மெய்யன்ப ரிடத்திற்
 பழைய வோடுகோ வணமறை பழைமையாங் கள்வன்
 மழைபா ரூஉங்கொடை மன்னவன் முடிமணி மகுடந்
 தழையு மாமணி தனைத்திரு மெல்லொரு வியப்போ ஈநூ
 வல்லை பொன்முடிச் சிகரமா மணியின்மை நோக்கி
 நல்ல ஐமச்சர்க ளஞ்சிமெய் நடுங்கிவேந் தன்பா
 லெல்லை வந்துகை வாய்புதைத் துயர்முடி சாய்த்து
 மெல்ல வேதிருச் செவியிடை விளம்பினர் தின்றார். ஈநூ

ஆனைய வாச்சகன் கேட்டலு மாரிய மன்ன
 னினைய நெஞ்சொடு முகம்மலர்ந் திருகையா லெடுத்த
 வனைய வோங்கொளி மாமணிச் சிகரமின் மையினுற்
 புனைய மாமுடி பொலிவிழந் திருத்தலைக் கண்டான். ஈகூக

ஆவிரீங்கிய வங்கமு மையமை தோட்டி
 தேவி ரீங்கிய கமலமுந் திகழ்சீடர் பரப்பும்
 பாவை ரீங்குகண் மணியும்ப் பருடமணிச் சிகர
 மோவி மேன்மையின் முடியுமொப் பாமென வுரைத்த ஈகூக

காவ லாளரைக் காவல னழைத்தெதிர் நிறுத்தி
 ரீவிர் கையிலவாட் படையொடு சூழ்ந்து முன்னின்று
 மாவின் மாமுடி மாணிக்கக் கவர்ந்தவ ரியாரென்
 னுவிநேருநங் காவலே யழகென நகைத்தான் ஈகூக

மன்ன நிம்மொழி வகுத்தலுங் காவலர் வணங்கி
 யன்னை போலுவா யார்க்குரீ நின்மணி கவர்லோ
 ரிந்தி லத்திலே பிறவுல கினுமிலே யாங்க
 ளென்ன வான்பணி யேவினு மியற்றுது மென்றார் ஈகூக

என்ற காவலர் முகத்தினை யிறையவ னோக்கி
 யின்று நம்மரு குற்றவ ரிந்நக ருள்ளார்
 துன்று மற்றைய நகருளா ரியாரையுந் தொகுத்து
 நன்று நம்மெதிர் கொணர்மினின் னேயென நவின்ருன் ஈகூக

தலைவ னேவிய பணியினைத் தலையின்மேற்றாங்கி
 மலைவின் மன்னவ னருகுற்றோர் மங்கல நகரார்
 குலைவின் மற்றைய நகரின் யாரையுங் கொணர்ந்து
 நிலைவில் லேந்திய காவலர் நிருபன்முன் விடுத்தார். ஈகூக

விடுத்த யாரையும் வேந்தெதிர் பொதுப்படநோக்கி
 மடுத்த காதலி னென்முடி மாமணிச் சிகர
 மெடுத்து ளோரளித் தாலவர்க் கெண்ணிலாக் கனகங்
 கொடுப்பன் வேண்டுவ யாவையுங் கூறினு மளிப்பேன் ஈகூக

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

வெருவுறத்துண்டஞ் சிறிதுநான் செய்யேன்
மெய்மை யீதென்றன நியாநு
மிருசரண் வணங்கி நிற்பொருள் கவரு
மெண்ணமும் வருங்காலோ வெமக்குப்
பெருகிய தையயா லெங்களுக் கெல்லாம்
பெற்றதாய் போன்றனை யன்றோ
கருணையங் கடலே நின்முடி மணிநயக்
கவர்ந்திலேங் கவர்ந்திலே மென்றா

ராசச

வந்தவர் ப்லரு மிவ்வகை மொழிய
மன்னவ நதற்குடன் பட்டு
துந்தம திடத்திற் செல்லுமென் றவரை
நொடியினி லனுப்பி மெய்யன்பு
நந்திய வமைச்சர் பலரையு நோக்கி
நண்ணரு துண்ணறி வுடையீர்
கந்தமார் மலர்த்தார் முடியின் மாணிக்கங்
கணத்தினிற் போயவா நென்னே
முந்திய துணியிற் கவர்ந்தவ ரியாவர்
மொழிந்திடு முண்மைதேர்ந் தென்றான்

ராசரு

ஐயநின் சபையி லியாவரு முறைந்தா
ரியாங்களு நின்னரு கமர்ந்தோம்
வெய்யவா னேந்தி வீரர்க ணின்பொன்
மேனிகாப் பாளராய் நின்றார்

மையுறு மனத்துக் கள்வர்கள் வந்து
மறைந்திடுஞ் சமயமு மில்லை
துய்ய மாணிக்கந் தெழுலைந்த வாறென்றோ
சூழ்ச்சியாற் நெளிந்திலே மென்றா.

ராசசு

அமைச்ச' ரிவ்வாறு மொழிந்திடக் கேட்ட
வாரிய மன்னவ நவரை

யிமைப்பிலா விழிதீச் செந்நீர்திட நோக்கி
 யெரியுயிர்த் திருகையுங் கொட்டி
 நுமைப்பொரு வமைச்ச ரிலையென நகைத்து
 நுவல்சின வடவைத்தி பொங்கச்
 சமைப்பரு முங்கண் மாளிகைக் கின்னே
 சாருநீர் சாருதி ரென்றூன்.

நசௌ

ஆங்கவர் வேந்தன் சினமுறுஞ் சமய
 மியாநிற்றல் பிழையென வகன்ற
 ரோங்கிய மன்ன ணவரையும் போக்கி
 யொருதனி வேற்றறை புகுத்தி
 வீங்கிய கதவ மடைத்துத் தாழ் கொழுவி
 மென்மலர் மெத்தையிற் றோய்ந்த
 தேங்குபொன் மேனி புழுதியிற் றோயச்
 செழுந்தரை விழுந்தெங்கும் புரண்டு.

நசௌ

எண்ணிலா வேள்வி புரிந்தெனான் கறமு
 மியற்றியும் மாநிலத் தவரைக்
 கண்ணினை யிமைகாக் கின்றவா நென்னக்
 கருணையாற் புரந்து மாமனுப்போ
 னண்ணிய செங்கோ லெங்கணுஞ் செலுத்தி
 நன்கா சளித்தவர் தம்மு
 ளண்ணிய வென்போ லிப்பெரும் பயனை
 யாவர்தாம் பெற்றன ரந்தோ

நசௌ

சிகாயின் மகுட நாளோநான் சிரமேற்
 சேர்த்தினு லியாவர்தாஞ் சிரியார்
 நகையுறு மஃது புகுந்தொன்று செய்ப
 நன்குமுன் கிடைத்த மாமணிபோற்
 நகையுறு மணிமு வுலகினு மிலைய
 'தக்கபொன் முடியெனற் சிதைந்த

பகைவரிச் செய்தி கேட்டுமுனீ னகைத்தீர்

பாவியே னுயிர்தரிப் பேனே

ராடு

படைபல விருந்து மாண்பல விழுந்தும்

பற்பல வமைச்சர்க ளிருந்துங்

குடிபல விருந்தும் பொருள்பல விருந்துங்

குறைவில்பல் லுறவின ரிருந்துந்

தடையற நேமி திசையெலாஞ் சென்றுந்

'தண்ணிழல் வேண்குடைபுரிந்து

மிடைவிடா தோங்கு முடிமணி யிழந்தேந்

கென்பய னென்பய னந்தோ

ராடுக

திருடரா லெனக்கு வருமிடை யூற்றைச்

சிதைப்பநான் வலியிலே னென்றான்

மருவிய வெணையேதுணையென நம்பி

வாழுமா நிலத்தவ ரெல்லாம்

பெருகும்ந் தவராற் சாரும் விக்கினத்தைப்

பேதையே னகற்றலெவ்வாறு

தருமமாங் கடவுட் கொருசிறி தேனுந்

தண்ணளி யில்லையென் செய்வேன்

ராடுடி

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

ஈசனே பெருங்கருணைக் கடலேசிற் தாமணியே

யெந்தா யன்பர்

நேசனே யிமையவர்தங் குலக்கொழுந்தே தெள்ளமுதே

நிமலவாழ்வே

நாசிரீங் கியமுகமும் விரலிழந்த பாணியும்வெண்

ணகையில் வாயு

மாசின்மணிச் சிகரமிலா முடியுமொப்பா மிக்குறையை

மாற்று வாயே

ராடுக

தனக்குநிகர் செழுஞ்சுடரே தந்தையுமா யெவ்வுயிர்க்குந்

தாயுமான

வுனக்குவழி வழியடிமை யாய்ச்சைவ சமயத்தி

லுதித் தேன்று

மெனக்கினிய கண்மணியு மணிவேனின் மெய்யடிபா
 ரேவல் செய்வேன்
 மனக்கினிய நின்னாமமஞ் செழுத்துமொழி வேனியான்
 வருந்த லாமோ ஈடுசு

மறந்துநினை யல்லாது வேறுபல் சிறுதெய்வம்
 வணங்கிக் னன்பிற்
 சிறந்தநின் தடியவர்பா லல்லாதீங் டகவர்பா லுஞ்
 சேரேனின்றா
 ணிறைந்தபுகழ்ப் பிரதாப மல்லாது வேறென்று
 நிகழ்த்தீதன் மெய்மை
 துறந்தபல பரசமயக் குழிவீழ்ந்தோ ரடைதுயர்யான்
 சமக்க லாமோ ஈடுநீ

தாயணைய பெருங்கருணைக் கடலேசின் தாமணியே
 தருவே யிந்த
 நாயணையேன் றனையுமொரு பொருட்படுத்திபரசாள்சை
 நன்கு தந்தாய்
 பெயணையேன் செம்பொன்முடிச் சிகரமிழ் திருகண்ணீர்
 பெருந் யோடப்
 பாயதரை வீழ்த்தழுதா லஞ்சலெழந் திருவென்னுப்
 பான்மை பென்னே கருந்

ஆலமெழு நடுங்கியழு தலறிவிழி நீர்சொரிய
 வையா வேல
 மோலநினக் கெனச்சாண்மேன் மாலபனு முப்பர்களு
 மோடி வீழ்ச்
 சாலவவர் கண்ணீரைத் துடைத்தருச் சொற்பயந்
 தந்து காரின்
 கோலவிட நுகர்ந்தபெருங் கருணைபிலோர் சிறிதளித்தாற்
 குழைவ தென்னே ஈடுநீ

அடியேனு மடியேன்றன் குடிமுழுது நின்கீவழி
 யடிமை யென்று
 படியேழு மறியுநின் தஞ்செழுத்துங் கண்மணியும்
 பரவு நீறு
 மடியாமெய்ப்பு பொருளாக்கொண் டவகைமறை நெறிபுரக்கும்
 வகையாற் றேரார்
 நமஸாம் னுறைவாயென் னுபர்கேட்டேநர் நின்னைபன்றோ
 நகைப்பா யைபா ஈருக

அதுசீரடியாசிரிய லிருத்தம்

இன்புறுநின் னடியார்குட் டத்தொருவர் முதலேபுண்ணே
 யினையுந் தந்தார்
 வன்புறுநீ முடிச்சிகர மறைத்தவர்பாற் கவர்ந்தெனக்கு
 வழங்கென் றேன்மெய்
 யன்பர்களுக் கெனியே னியா னவர்வலிமை யெனக்கிலையென்
 றறைவா யானாற்
 னுன்புறுமென் னுவிபையா னினிச்சமக்கீக னிப்போதே
 துறப்பே னையா ஈருக

புரம்பொடித்த நகையாவோ கூற்றுதைத்த தாளாவோ
 பூவின் மேபான்
 சிரந்தடிந்த நகையாவோ மதெனரித்த கண்ணாவோ
 செழியன் மேனிச்
 சுரந்தணித்த நீற்றாவோ நஞ்சடக்கு மிடற்றாவோ
 தூய கங்கை
 கரந்தடக்குஞ் சடையாவோ வென்செய்வே னென்செய்வேன்
 கடைபே னையா ஈருக

நின்னடியார் நினைக்குமுனம் வந்தவர்பா லிடையூற்றை
 நீக்கு கின்ற
 யுன்னடியேன் மகுடபங்க மடைந்துபரி பவமேவி
 யொழுகக் கண்ணீர்

தன்னமுற் றெய்வோர்த்து நெடுநோ நின்றமுது
தவிக்க லாமோ
வென்னமுதே யென்னமுதே யென்றழைத்தால் வாராத
தென்னே யையா னாகுத

என்றனைய பலவுமொழிந் தீசனுக்கென் னரசாட்சி
யாவர் செய்ய
நன்றுதிரு வுளப்பாங்கோ வவரேசெய் தீடுகவினி
நான்செய் யேன்காண்
சென்றுதவயி புரிவேனென் றொருவாறு மனக்கவலை
தீர்ந்தெ ழூந்தே
யன்றினருக் கேறனையான் போற்கதவந் திறக்கமுய
லமையந் தன்னில் னாகுத

கனவிலுமா லயன்காணு வாட்போக்கி யமர்ந்தபெருங்
கருணை வாரி
நனவினிடைத் திருவுள்ள மிரங்கியொரு நரைதிரைக
னண்ணி மூத்த
பனவரெனக் கோலுன்றி வந்துதின்றா ரவரை மன்னன்
பார்த்துப் பேசா
தினையவரியார் காப்பறையில் வந்ததெவ னென்று பயந்
தெதிரே நின்றான் னாகுத

எஞ்சலிலா மணிக்கதவந் திறவாம லஞ்சிதின்ற
விறையை நோக்கி
யஞ்சலஞ்சல் மன்னவகா விரிநாட்டில் வாட்போக்கி
யமலன் றன்பால்
மஞ்சதிகழ் நினதுமுடிச் சிகரமிருந் திடக்கண்டேன்
வாய்மை யீது
தஞ்சமவ னிடநீபோ வஃந்தான்றோ வேண்டுவன
தருவா னென்று னாகுத
மறைதலுமா ரியராச னெனையாளத் தெய்வசிகா
மணியே வந்தான்

குறையினியா வுளவெனக்கென்றெழுந்தெழுந்துகுதித்தாடிக்
குப்புற் றேழ்

நிறையுளத்தி னடங்காத பெருமகிழ்ச்சி மலர்முகத்தி
னிறைந்து தோன்ற

விறையொடுதன் முன்னணுகா வமைச்சர்பல னாயுமழைத்து
விருப்பி னோக்கி ஈகூரு

எம்பெருமான் ளையென்பால்வைத்தபெருங்கருணை யென்ன
யென்னே யென்று

நம்பெருமான் மறைமொழிந்த கீனிவாயா னுரைத்தவெலா
நன்கு சாற்றத்

தம்பெருமா னேரணுக வைராரீ முன்பென்ன
தவஞ்செய் தாயோ

வும்பர்பிரான் றிருவருளே திருவருளென் றமைச்சர்வியந்
துவந்துகின்றார். ஈகூக

பின்றவர்பான் மன்னர்பிரான் மாமறையு மாலயனு
நேடிக் காணு

நன்றருமைத் திருவடிக ணையேனுங் கண்குளிர
நன்கு காணப்

பொன்றயங்கு சடைப்பெருமான் வந்தருளிப் புகன்றபடி
பொன்னித் தீர்த்தஞ்

சென்றுவளம் பொலிநாட்டில் வாட்போக்கி நகர்க்கின்னே
செல்வே னென்று. ஈகூஎ

விரைந்துபரி பூட்டுதடப் பொற்றேரின் மீதேறி
வீற்றி ருந்து

புரிந்ததன திளவரசா கியசெல்வப் புகல்வனுமோர்
பொற்றேர் மேவ

விரைந்துநாற் சேனைகளுஞ் சேனைகா வலர்களுஞ்சற்
றெங்கு மொய்ப்ப

நிரைந்துபல பல்லியமு முழங்கிடச்சா மரைகுடைகீ
ணைருங்கி மின்ன. ஈகூஅ

மந்திரிக ஞீரவினர்க ளியாவர்களும் பலசெழுந்தேர்
வதிந்தி குழு
வெந்திறல்வாழ் கதைநேமி சூலமழு சிலைபரிசை
வேன்முன் னாகச்
சந்தமுறு படைபலவுந் தாங்கிவிழத் தழல்சொரியத்
தகுபற் றீங்கிகம்
வந்தபரி சேய்ப்பவெண்ணில் வீரர்குழாம் வந்துபுடை
வளைந்து மொய்ப்ப. ' ௩௬௬

க ளீந் லைத் தறை

வளமை யோங்கிய மங்கல நுகரினை நீங்கி
யளவி லாதசீ ராரிய நாட்டினை யகன்று
பளகி லாதபன் மன்னர்க ளெதிர்கொடு பணிய
வுளம கிழ்ச்சியாற் பற்பல நாடுக ளொருவி, ௩௬௭

வான ளாவிய பலைகளு ந்திகளுங் கடந்தே
யூன ளாவிய வாய்விவங் குறைவழி வருங்காற்
தேன ளாவியுண் வண்டிகள் செழுமுகை விரிப்பக்
கான ளாவிய கானமொன் றெதிருறக் கண்டான் ௩௬௮

காம வேளினுக் கம்புநான் கரிபரி யிரதந்
தாம மார்கிலை காகளஞ் சத்திரம் படிகம்
வாம மாரும்வெண் சாமாம் வைகுதற் கிடமாய்ச்
சேம மார்பல தருக்களுஞ் செழித்தவக் கானில் ௩௬௯

வாய்ந்த கோட்டுமா நீழலிற் கோட்டுமா வதிவ ,
ஆய்ந்த வேங்கையி னீழலின் வேங்கைக ளமர்வ
வேய்ந்த வத்தியி னீழலி னத்திக ளிருப்ப
தோய்ந்த நாகநன் னீழலி னாகங்க டியில்வ ௩௭௦

வளரும் வன்னிமேல் வன்னியும் வானன்மேற் சென்று
தளர்வி லாதுமொய் யெகினமே லெகினமுந் தளர்வா

யளவு சூதமேற் சூதமு மளவிலா விலைபூத்
கிளரு நீகமே னாகமும் கிளர்வன வெங்கும்

ராஎச

திருவி னுக்களின் பாலெலா மாக்களுஞ் செழிப்புற்
றொருவில் சேக்களின் பாலெலாஞ் சேக்களு மோங்கு
மெருமை மேவிய பாலெலா மெருமையுமெங்கும்
பெருகு சம்புவின் பாலெலாஞ் சம்புவும் பிறங்கும்

ராஎரு

ஆணை யாணும்பூம் பூவையைப் பூவையு மணையக்
காணி டந்தொறு மளவிலா நகையவர் கலப்ப
ஆணை யாணும்பூம் பூவையைப் பூவையு மணையக்
காணி டந்தொறு நகையவர் கலப்பது முறையே

ராஎக

ஆணும் பூவையு மிடவிடா தணைந்திடு மிடத்திற்
பேண வேபல காண்முனை பிறப்பன பிரிவி
லாணும் பூவையு மிடவிடா தணைந்திடு மிடத்திற்
பேண வேபல காண்முனை பிறப்பது வியப்போ

ராஎஎ

சம்பு வின்னொரு பாற்சிவை தயங்குறுஞ் சாற்றிற்
சம்பு வின்னொரு பாற்சிவை தயங்குத வியல்பே
சம்பு வின்முனஞ் சேவொன்று தங்குறுந் தகைய
சம்பு வின்முனஞ் சேவொன்று தங்குவ முறையே.

ராஎஆ

பாலை மேவிய பாலெலாம் வெண்ணெயே பல்கும்
பாலை மேவிய பால்வெண்ணெய் பல்குதல் வியப்போ
வாலம் வாரியி லெழுந்துமேல் வானினை யடரு
மாலம் வாரியி லெழுந்துவா னடர்தலும் பெரிதோ.

ராஎக

எழுசீராடியாசிரிய விருத்தம்

நாகம் வேங்கையின் முன்மன்ற நற்சம்பு
நண்ணிதின் னுடுறுஞ் சாற்றி
னாகம் வேங்கையின் முன்மன்ற நற்சம்பு
நண்ணிதின் னுடுத லருளே

நாகம் வேங்கையின் முன்கம்ப லேபச்ச

நண்ணினர் பெற்றிட மேவு

நாகம் வேங்கையின் முன்கம்ப லேபச்ச

நண்ணினர் பெற்றிடல் வியப்போ. '

ஈஅ0

கவிசிலைத்துறை

மந்த மாருத மெல்லவே வந்துவந் துலாவ

நந்த வாமலர் தேன்சிந்தி நறுமணம் வீச

வந்த மார்பல்கிள்ளையுங் குழில்களு மனியும்

வந்த பற்பலர் மனத்தைபு மிசைபினு லுநக்கும்.

ஈஅ௧

இனிய தாமரை முகமலர்ந்தெய்தினர்க் கெல்லாம்

புனித வாவிதெள்ளமுதமிக் கனிப்பன பொருவிந்

கனியுங் காய்களு நுகர்ந்திடக் கனிவொடு வழங்கி

நனிது யின்றிடத் தருவெலா நன்னிழ லளிப்ப.

ஈஅ௨

நயமி குத்தவிக் கானிலா ரியர்பிரா னண்ணி

யயர்வு யிர்த்துநாற் சேனையு மார்த்திட வெழுந்து

துயர கற்றுசீர்த் தொண்டைநா டண்மியாங் குள்ள

பயன்செய் காஞ்சியே முதற்பல தலங்களுந் பணிந்து.

ஈஅ௩

புலவர் போற்றுசீர்ப் பெண்ணைநன் னாட்டினிற் பொருந்தி

யலகில் சீர்த்திரு வெண்ணையநல் லுர்முத லடிய

தலமெ லாந்தொழு தன்பினர் சான்றவாட் போங்கி

யிலகு மெம்பிரான் திருவரு டென்றிசை யிர்ப்ப

ஈஅ௪

படியு ளோர்செய்த பாக்கியப் பயனெனும் பொன்னி

நெடிய பல்வளஞ் சார்த்தரு ணேரிய னாட்டிந்

கடிது வந்துநான் மறைபவர் கவின்மகம் புரியு

மடிவில் சீர்த்தில்லை நகரினின்மகிழ்வொடுஞ்சார்ந்தான்.

ஈஅ௫

சார்ந்த முன்னவன் தாங்குபொற் கோபுர மிறைஞ்சி

யார்ந்த காதலி னுட்புகுந் தணிகொள்சிற் சபையை

நேர்ந்த வன்பொடு வலஞ்செய்து நெடியனுங் குறுகாக்
கூர்ந்த பேரூடக் கோதிலா வழுதினைக் குறுகி. ஈஅக

வீழியி லானந்த வருவிநீர் சொரிந்திட வேர்வை
வழிய மெய்யெலா டுலர்க்காஞ் சென்னிமேற் கூப்பி
யழிவி லன்றினு லடியற்ற முரமென வீழ்ந்து
தொழுது பன்முறை யெழுந்துநேர் துயரற நின்று. ஈஅஎ

அன்னை போலுநின் னுற்புதத் திருநடங் காண
என்ன பாக்கியஞ் செய்தன னடியனே நெந்தாய்
கன்ன லேயுமு தேயுயர் கருணையங் கடலே
யின்ன மாலய நெய்தரு மநியசெம் மணியே. ஈஅஅ

ஐய நேநினை தருமையார் திருமுகத் தழகுஞ்
செய்ய வாயின முறுவலி னழகும்பொற் சிலப்பின்
றுய்ய குஞ்சித பாதத்தி னழகுநேர் தொழுது
கைய நேன்கணிற் கண்டன னிததவப் பயனே ஈஅக

என்று தோத்திரம் பன்முறை யியப்பி நின்றடி
யொன்று மானந்த வெள்ளத்து முழுகமுன் னுட்பர்
சென்று னுதபொன் னம்பலத் தாடுந்தெள் ளமுதை
நன்று கண்டுபின் பிரியவாற்றாமையா னமர்ந்து ஈக0

இடைவி டாதுமுன் னேக்கியே சென்றெதி ரிறைஞ்சி
வீடைபெற் றுள்ளந்தன் னெடும்வா தன்பர்பால் வேட்கை
யுடைய நாயகன் குஞ்சித வடிமல ருன்னிப்
புடைய கன்றகிற் றம்பலத் தின்புறம் போந்து ஈகக

செய்யபூம் பொழிற் சிதம்பரத் தலத்தினை நீங்கித்
தாய்ம சீர்க்கழு மலப்பாஞ் சுடரினைத் தொழுது
வெய்ய புன்பிற விப்பிணி யொழித்தருள் வேளுர்
வையம் வாழ்த்துறு வயித்திய நாதனை வணங்கி. யகஉ

அங்க மாருமா யூரத்தி லனடி பாவித்
தங்க மார்திருத் துருத்தியிற் பானடி தொழுது

தங்கு சீர்நமச் சிவாயசற் குருமணி சார்ந்த
எங்க ளாவந் துஹையம் ரீசனை யிறைஞ்சி

நாகூர்

திருவ நீடரு ம்ப்புரத் தீசனைச் சேவித்
தருகு சீரிடை மருதம ரன்றனைப் பணிந்து
மருவு சீர்க்குடந் தையிற்குப்பு நாதனை வாழ்த்திப்
பருகு மன்பினை யாற்றுறை பரமனை யே ந்கி

நாகூர்

ஆயுஞ் சம்புகேச் சரத்துறை யமலனைப் பழிச்சிப்
பாயுஞ் செழிப்பொற்சோபானரீள் சிரகிரிமீது
நாயு மானவன் றுளினைப்பன்முறை தாழ்த்து
வேயுஞ் சீர்த்திப்ப ராய்த்துறை விமலனை வழத்தி

நாகூர்

பலவ ளப்பமு மிகுகடம் பந்துறை சாய்த்து
புலவர் போற்றுசீர்க் கடம்பலிங் கேசனைப் போற்றி
யிலகு மப்பிரான் பொற்றனிக் கெதிரும்ச் சென்று
குலவு காவிரித் தீர்த்தமெப் குளிர்த்திட முழ்கி

நாகூர்

பிரிய மோபெர் தென்றிசை நோக்கலும் பெருகு
நரியெ லாம்பரி யாக்குசித் துடையநம் பெருமா
னருளி னாற்புக முமைத்தவாட் போக்கி மாமலைச்சீர்
விரியு மாணிக்க மாகத்தன் விழியெதிர் தோன்ற

நாகூர்

கண்ட போதிஃ தற்புத மற்புதங் கருதி
தண்டர் நாயக னடியேனென் பால்வைத்த வருளோ
யெண்ட ருங்குறை பென்னையெற் கங்கென மகிழ்ந்து
கொண்ட வன்பினு விருகையுஞ் சென்னிமேற் குளித்து

நாகூர்

எந்தை யார்மகிழ்ந் திருக்குமா மலைக்கணித் தாக
வந்த பான்மையா ளினிப்பொற்றைர் வதிந்து செல் கேனைன்
றந்த மார்படை சூழ்த்திட நடந்துசென் றன்பான்
மந்த மாருத மாணிக்க மலையரு குற்றான்

நாகூர்

அனைய வாரிய மன்னவ னாங்குற்ற போது
நினையு மவ்வரை யடியினி னிலவி விண்ணோங்க

வனையு மாயிரக் கான்மண்ட மீத்திடை விநிந்து
புனையு மத்தலப் புராண நூற் கலைவலோர் புகல்வார் ௨௦௦

முத்தி வேண்டினு மளிப்பது மொழியிரு நான்கு
சித்தி வேண்டினுந் தருவது சிவபிரான் மலர்த்தாட்
பத்தி வேண்டினு மீவது பகர்குசை துணிநீர்
புத்தி வேண்டினுங் கொடுப்பதிப் புண்ணியத் தலமே ௨௦௧

மாயுன் வாழ்பதம் வேண்டினு மலர்மிசை யிருக்குந்
தூபன் வாழ்பதம் வேண்டினுஞ் சொல்லுமா பிரங்கட்
காயன் வாழ்பதம் வேண்டினுங் கடுவமு தாக்கொ
ணுபன் வாழ்பதம் வேண்டினு நல்குமித் தலமே ௨௦௨

மிக்க வாயுளுஞ் செல்வமுங் கல்வியும் வீறு
தக்க பக்களு மனைவியுஞ் சரீரமா பலமுந்
தொக்க தெவ்வரை வெற்றிகொண் மேன்மையுந் துணிவும்
புக்க வன்பினர்க் களிப்பதிப் புண்ணிபத் தலமே ௨௦௩

அன்னம் வேண்டினு மணிகலன் வேண்டினு மளவில்
சொன்னம் வேண்டினும் பற்பல நவமணித் தொகுதி
மன்ன வேண்டினு மாடைகள் வேண்டினும் வயங்கு
மென்ன வேண்டினு மியாவர்க்கு மளிக்குமித் தலமே ௨௦௪

வாயு வும்பணிக் கிறைவனும் வாணவர்க் கிறையு
மாயும் பாணுவு மகத்திய முனிவனு மன்பு
தோயு ரோயுச முனிவனுந் துர்க்கையு மாவப்
பாயி னோனும்பல் லமரரும் பங்கயத் தவனும் ௨௦௫

பரத்து வாசமா முனிமுதற் பலமுனி வரநு
முரத்தின் மாநிலத் தவரும்பா தலத்துறை வோருந்
தரத்தி னேனைய பலருமித் தலத்தெம் பிரான்பால்
வரத்தின் வேண்டிய வாழ்மலம் பெற்றுவாழ்ந் தனரால் ௨௦௬

எழுதிரடிபாசிரியயிருத்தம்

வாயுதீர்த் தஞ்சீர்ச் சேடனற் றீர்த்தம்
வளமுறு மிந்திர தீர்த்தம்

மாயுமின் 'சுவையின் சூரிப் தீர்த்த
மகத்திய தீர்த்தமெய் யன்பிற்
றோயுறோ 'மசதீர்த் தந்துர்க்கை தீர்த்தந்
தூய்மைசேர் வராகமெய்த் தீர்த்த'
மேயுநற் பரத்து வாசதீர்த் தம்முன்
னெண்ணிலாத் தீர்த்தழிங் குளவால்"

உ௦௭

இனையபற் பலவாந் தீர்த்தத்திற் படிநோ
ரியாவருஞ் செல்வா யுலகிற்
றனியா சாளுந் வேந்தராப் விண்மேற்
றயங்குறு தேவர்க ளாகி
வனைதரு நீழ லீந்திர ராகி
மலர்மிசைப் பிரயர்க ளாகிப்
புனைதுழாய் வேய்ந்த கேசவ ராகிப்
பொருவில்சீ ருருத்திர ராவார்

உ௦௮

பெருகுமித் தீர்த்த மாடினோர் மெய்யிற்
பிணியொடு பிறவிவெம் பிணியு
மொருவநல் லழகு ஞானமும் புகழு
மோங்குமா யுளுஞ் செல்வப் பெருக்கு
ஈருவிய கற்பின் டனைவியுஞ் சிறந்த
மக்களுஞ் சுற்றமும் பெற்றுக்
கருதிய வெல்லா மடைந்துநம் பெருமான்
கழலினை நீழல்சேர்ந் திடுவார்

உ௦௯

கலிநிலைத்துறை

அடுஞ்சி லைக்காத் தரியய னிந்திர னமார்
விடும்ப னிக்கதிர் வெங்கதிர் மனிதர்புள் விலங்கு
நடுங்கி மாய்ந்திட வேழிரண் டலகழு நவிவுந்
றொடுங்கு மூழியுஞ் சிறப்பொடு மோங்குமித் தலமே

உ௧௦

கொச்சகம்

நிலைநுவத்துதிப்போர்க்குநினைப் போர்க்குங்காண்போர்க்குந்
தலையனியால் வேண்டுவன தந்தருளும் வாட்போக்கி

மலைமுழுதுஞ் சிவபெருமான் ஶீடிவமெனீ லதன்பெருமை
யலைகடல் சூழ் புனியினிடை யாவர்தாஞ் சொல்வல்லார்உகக

என்றுபுரா ணம்புகல்வோ ரிசைத்தமொழிசெவிபுகலுங்
குன்றுநிகர் பெருங்கருணைக் கோமான்வீற் றிருந்தருளு
நன்றுபல தலங்களினு நனிசிறந்த தித்தலமே
யின்றுநா னிங்கெய்த வென்னதவஞ் செய்தேனே உகஉ

மருவுமிந்த வரைமுழுது மா தேவன் வடிவமிதி
லருவினையேன் மிதித்தேற லாகாதென் றகங்கலங்கி
நிருபர்தொழு முடிவேந்த னிற்பமணி மலையீது
வருகவென மும்மைமுறை யாகாய வாக்கெழலும் உகக

கடிகமழ்தா ரோனிதுவுங் கண்ணுதலோ னருளேயேன்
றடிமல்பொற் படியேற வங்கைமலர் முடியேற
நெடியதுதி வாபேற நெஞ்சினிடை மகிழ்வேற
மடிவின்முன்செய் தவமேற மணிவரைமே லேறினான் உகச

ஏறியபோ தெம்பெருமா னினிதமர்செய் பொற்கோவில்
வீறினமணிக் கோபுரந்தன் விழியெதிரே தொன்றிடனு
மாறில்பெரு மகிழ்ச்சியொடு வணங்கிப்போ யுட்புகுந்து
பாறில்பெரு நசைதூண்டப் பற்பலகால் வலஞ்சூழ்த்து உகஇ

முடிவற்ற பெருங்கருணை மூர்த்தியார் சன்னிதிபிற்
கடிதுற்று மெய்முழுதுங் கண்ணீர்வெள் ளம்பெருக
வடியற்ற மரமென்ன வவனிமிசை விழுந்துவிழுந்
தொடிவற்ற பேரன்பா லுவந்துபல முறைவணங்கி உகக

திருமலர்ச்செங் கையிரண்டுஞ் சென்னியின்மேற் குவித்
தெழுந்த

பெருகுமுரை வாய்க்முநீப் பிறங்குமுரோ மஞ்சிவிர்ப்புக்
க்ருதுமுளங் கசிந்துருகக் கணக்கில்பா வசமாகி
மருவியரி யயன்காணு மாணிக்க மலைக்கொழுந்தே உகஎ

மெய்யாநின் கெய்யடியார் விரும்பியுணுந் தெள்ளமுதே
செய்யாசின் தாமணியே தேவர்குலக் கொழுந்தே
மையாப்பூம் பொழில்சூழ வளம்பெருகும் வாட்போக்கி
யையாநின் றணையல்லா லடியேனுக் கார்துணையே ௨௧௮

முன்னேகோ லுன்றியொரு மூத்தம்மை யுவனாகி
யென்னேர்வந் தெனையிங்கு வருவித்த வென்னமுதே
மன்னேமா மருமணியே ம்மைதுதிக்ரும் 'வாட்போக்கி
யன்னேநின் றணையல்லா லடியேனுக் கார்துணையே ௨௧௯

கண்ணையென் கண்மணியே கருணைப் பெருங்கடலே
தண்ணேர்தண் மதிசூடுஞ் சம்புலே சங்கரனே
யெண்ணார் புரமெரிதத வெந்தையே வாட்போக்கி
யண்ணாநின் றணையல்லா லடியேனுக் கார்துணையே ௨௨௦

வித்தகவெண் ணீறலரிய மெய்யன்பர்க் கேவல்செய
வுத்தமவைந் தெழுத்தோத லொளியெயுங்கண் 'மணிபூணப்
பித்தனேற் கறிவளித்த பெருமானே வாட்போக்கி
யத்தனேநின் றணையல்லா லடியேனுக் கார்துணையே. [௨௨௧

வண்டார் குழலொடுநீ மருவு மணக்கோலங்
கண்டார்வ முறத்தொழுது கண்கைபெற்ற பேறுபெற்றேன்
றண்டாது தென்றன்மெல்லச் சார்ந்துலவும் வாட்போக்கி
யண்டாநின் றணையல்லா லடியேனுக் கார்துணையே. ௨௨௨

அறசீரடியாசிரிய விருத்தம்

என்றுமுன் றுதித்து நின்ற விறைவனைத் தேவ தேவன்
வென்றுறு மாதிரைவ வேதியாகி யன்பாற்
சென்றுமா லயனுங் காணச் சிவலிங்கப் பெருமான் பாங்கர்
நின்றுபொன் முகம லுர்ந்து நிறையருட் கண்ணு ழீனாக்கி

எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

நிந்துபேர் யாது நிற்பதி யாது
'நீயிவ னெவன்பெற வந்தா
யெனவின வுதலு மன்னவ னுரைப்பா

னென்பெய ராரிய ராசன்
வனமுது மெனது ராரிய நாட்டின்
மங்கலமென்முடி பணிவிக்
கினமுற மறைந்த திங்கும வியசீர்
கேள்வியுற் றதுபெற வடைந்தேன்

உஉச

என்னலு துதற்கண் மறைத்தவே தியர்கோ
* நெம்பிரான் கனவிலென் பால்வந்
தன்னமார் கழனி யாரிய நாட்டை
யாளுமோர் மன்னவன்வருவான்
பின்னமி லவ்னை நிர்ப்பநா முழுகப்
பெருகிய பொன்னீர் கொணர்ந்து
கொன்னவர் * நம்பா லிருக்குவான் செம்பொற்
கொப்பரை நிறைத்திடச் செய்து

உஉரு

பின்னர்நங் கலன்கள் வைத்தகாப் பறையிற்
பிறங்குமோர் மணிச்சிக ரத்தை
யன்னவன் றனைக்கு வழங்கென மறைந்தா
ராசநின் னெண்ணியா தென்றலு
மென்னையா ளுடைய கருணையங் கடலுக்
கேழையே னிப்பணி புரிய
முன்னைநான்செய்த தவமென்றோ நம்மான்
மொழிந்தவா ரியற்றுவே னென்று

உஉக

ஆரியர் பெருமா னாயிரங் குடரீ
முதநேர் பொன்னியிற் கொணர்ந்து
பேரியன் மணிப்பொற் கொப்பரை நிறையப்
டெய்தலுஞ் சிவபிரா னருளாற்
பாரிய லநீர் புறங்கசிந் தோடும்
பான்மையாற் குறைந்திட முடியி
னீரினை மறைத்த வேதியன் பொன்னி
நீரினுங் கொணர்கென வேவ

உஉஎ

பின்னுமவ் வேந்தன் பற்பல தசம்பிற்
 பெருகுதா விரிப்புணல் கொணர்ந்து
 மின்னும்வான் செம்பொற் கொப்பரை நிறைய
 விடவுமுன் போற்குறைந் திடல்கண்
 மென்னுமிப் பெரிய பாத்திரம் பொன்ன
 லுற்றதென் றறிந்துகீ ய்தனுட்
 பன்னுகா விரிகீர் கொண்டுவந் தூற்றப்
 பகர்ந்தது கீதியோ வேன்றான்

உஉஅ

மன்னனே யின்னுஞ் சில்குடகீரால்
 வருத்தநோக் காதுபேய் பொன்னி
 நன்னதி யின்பா லெடுத்தவந் தினைப
 நலமுறு பாத்திர சிறைத்தி
 யன்னகீ ரோமுகி முன்புபோற் குறைந்தி
 டாதென மறைபவ னிசைப்பப்
 பின்னரும் வேந்தன் பொன்னிகீர் கொணர்ந்து
 பிறங்குபொற் கொப்பரை சிறைத்தான்

உஉக

பின்புகீர் சிறிது குறைந்திட முன்றும்
 பிறைமுடி கரந்தநான் மறைமோன்
 வன்புறும் வேந்தே சிறிதுகீர் குறைந்த
 வகையினு லஃதைகீ கொணர்ந்து
 பொன்புனைந் தொளிநு மனைய பாத்திரத்திற்
 பொலிவுற நிரப்பினு லன்றி
 யன்புற நினக்குத் தூயமா மணியை
 யளித்திடே னளித்திடே னென்றான்

உஉ௦

கண்ணினை யிடப்பக் கழுத்தினை யீரியத்
 கையினை யன்பர்கற் றேய்ப்ப
 வெண்ணிய சேயை யறுத்திடத் தலையை
 யிருஞ்சிலை மோதிடச் சகித்த

புண்ணியப் பெருமான் பன்முறை வேந்தன்
 போன்னீர் தூம்போய்க் கொணர்ந்து
 பன்னிய வகையா யிரம்படியேறிப்
 படுத்துயர் சகித்திடான் கொல்லோ

உருக

மறையவன் புகன்ற தீமெழி மன்னர்
 மன்னவ னிருசெவி புகலு
 நிறையழல் விழிகள் சொரிந்திட வடங்கர்
 நெடுஞ்சினங் கொண்டெதிர் நோக்கி
 முறையிலாநின்று மனங்கல்லோ விரும்போ
 முன்பென்னவார்த்தை நீ மொழிந்தாய்
 தறையிசை நினைப்போற் சிவகா ருணியஞ்
 சற்றூயில் லாதவ ரில்லை

உருஉ

சாற்றுகா விரிநீர்த் தூம்போய்ப் பெரிய
 தசம்பினின் முகந்துசென் னியின்மே
 லேற்றுபு சுமந்து பன்முறை வெயிவி
 னிப்பெரு மலையின் மேலேறி
 யாற்றற வேர்வை பொழியக்கால் சலிப்ப
 யான்படு துயரீ கண்டு
 மாற்றறு வொளிமா மணியினை வழங்கா
 வகையென்னே யெனவெகுண் டார்த்தான்

உருரு

துய்யொன் வேணி கரந்தவே தியனியான்
 சொற்றவா றியற்றினு லன்றி
 ஐயனே நீ யெத் தனைசினங் கொளினு
 மவிர்மணி யளித்திடே னென்ன
 வெய்யவா னோச்சி யரிய ராசன்
 வேதியன் முடியில்வெட் தெலுஞ்
 செய்யவ னிலிங்கத் தொளிப்பவாள் வெட்டுச்
 சிவலிங்க முடியில்விழ்ந் ததுவே

உருச

விழுதலு நம்மீன் நிருமுடி யிரத்தம்
 வெள்ள மிக்கெழுவதைக் கண்டான்
 பழுதிலா மணியே பென்னகா ரியமிப்
 பாவியேன்செய்தன னினக்கென்
 றழுதனன் பதறிக் கதறினான் முகூத்தி
 லறைந்தனன் சோர்ந்துவிழ்ந் தெழுந்து
 தொழுதனன் புலன்கள் சலங்கெமப் லேவர்த்துத்
 துடித்தனன் விழுந்தெங்குந் பரண்டான்

உரு

வெய்யவேஸ்வேந்தன் சிவலிங்கப் பிரான்பொன்
 மேனிபை யிருகையாற் றழுவி
 பையனே யுனக்குக் கொடுப்பிழை செபவோ
 வடியனேன் விராந்திங்கு வந்தேன்
 மெய்யனே பெனக்கண் ணருவிமெப் பொழிப
 மெலிந்துளம் பதைத்துநெட் நிறித்தான்
 றப்பதன் கலைபாற் றிருமுடி யொழுகுஞ்
 சோரிபை மென்மெலத் துடைத்தான்

உரு

துடைத்தலு மேன்மே லிரத்தமிக் கொழுகச்
 சோர்ந்துவிழ்ந் தனன்விராந் தெழுந்து
 படைப்பரும் வளஞ்சால் மாணிக்க மலையின்
 பாலெலாம் பன்முறை தேடிக்
 கிடைப்பரு மளவில் பச்சிலை கொணர்ந்து
 கேடிலாச் சிவபிரான் முடிமே
 னடைப்பரி வேந்தன் பிழிந்துவார்த் தவற்றை
 நலமுற வரைத்துப்பூ சினனால்

உரு

பூசிய பின்னுங் குருதியிக் கொழுகப்
 புலையனே னினிச்செய்வ தென்னை
 மாசினின் னருமைத் திருமுடி யிரத்தம்
 வருவதுமாறிடா வகையான்
 முசியு புழுவு மலமுமுத் திரமு
 முபங்குமிப் பாழுடல் சுடக்கேன்

றேசினின் நெதிரென் முடியினைமோதீச்
சிதறிமாய் வேனெனத் துணிந்தான்

உருஅ

புண்ணிய வருமைத் திருமுடி யிரத்தம்
பொழிவதை யெனதுகண் மணியே
கண்ணினுந் காணச் சகிப்பனோ வென்று
கருணைநா யகற்கணித் தாக
வண்ணிய கல்லின் முடியினை மோத
வன்பனே நில்லு நில்லென்னு
வெண்ணிய பெருமான் சிவலிங்கத் திடைநின்
றெழூர்திரு,கையினுற் றடுத்தான்

உருக

தடுத்தலு மிலிங்க முடியின்மே விரத்தஞ்
சற்றுமில் லானமகண் டரசு
னடுப்பரு மளவின் மகிழ்ச்சிகொண் டெதிரின்
றஞ்சலி சென்னிமேற் குவித்துத்
தொடுத்தபூந் தளவ மாலயன் காணுச்
சோதிநின் றிருவுருக் காட்டி
யெடுப்பருங் கருணை தந்தனை யையா
வினிக்ருறை யாதெனத் துதிப்பான்

உச0

வேறு

மேமருவு கொன்றைமலர் சடைக்கணிந்த சிவனைக்
காமனைமுன் நெரிசெய்த கண்ணுதலை யடியார்
நாமருவு வாட்போக்கி நல்வரைமேன் முளைத்த
மாமணிபை யெண்ணுத மனமென்ன மனமே
மாதேவன் றையெண்ணு மனமென்ன மனமே

உசக

கோதேயு மெண்ணையுமாட் கொண்டருளுங் கோனைக்
காதேயும் வெண்சங்கிக் குழையினைக் காவிற்
ருதேயும் வாட்போக்கி சார்த்துறையு மெங்கண்
மாதேவன் றையேத்தா வாயென்ன வாயே
மாதவர்வைப் பினையேத்தா வாயென்ன வாயே

உசஉ

பொங்கழனின் விடநுகர்ந்து பூமடந்தை நாவி
 னங்கமுறு கலைமடந்தை யிவர்கழுத்தி லணிந்த
 மங்கலநான் காத்தருளி மாணிக்க மலைவாழ்
 சங்கரனை வணங்காத தலையென்ன தலையே
 தற்பரனை வணங்காத தலையென்ன தலையே

உசந

மாலுடையார்காணரிய வானவன் கூற்றுகதைத்த
 காலுடையான் 'மெய்ச்சுருட்பார் குழல்மமை கலந்த
 பாலுடையான் வாட்போக்கிப் பதியுடையான் வேத
 நாலுடையா னீறணியா 'நுதலென்ன நுதலே
 நுண்ணியன்'வண் ணீறணியா நுதலென்ன 'நுதலே

உசச

அற்பகத்தை மகிழ்ந்துறையு மண்ணலை மால்வெள்ளி
 வெற்பகத்தை யொழியென்று வேண்டினருக் கமுதை
 மற்பகத்தை யலர்கூடு மாணிக்க மலைமேற்
 கற்பகத்தைக் காணாதகண்ணென்ன கண்ணே
 கண்மணியைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே

உசஞ்

தவமுடைய நால்வர்கள்செய் தமிழ்வேத முடையா
 னுவமையிலாத் திருக்காத்தி னோங்குமழுப் படையா
 னவமகற்றி வாட்போக்கி யமர்ந்தபெருங் கருணைச்
 சிவபெருமான் சீர்கேளாச் செவியென்ன செவியே
 தேவர்பிரான் சீர்கேளாச் செவியென்ன செவியே

உசசு

மாயனயன் காணாத மாமணியை யிந்தப்
 பேயனையேன் றன்னையுமாள் பெருங்கருணைக் கடலை
 மேயபுகழ் வாட்போக்கி வீற்றிருக்குந் தெய்வ
 நாயகனே யென்னுதார் நாவென்ன நாவே
 நமச்சிவாய வென்னுதார் நாவென்ன நாவே

உசஎ

நண்ணுதம னியப்பொதுவி னடப்புரிபு மிறைவ
 னெண்ணுமடி யார்பலர்க்கு மெய்ப்பினில்வப் பனையான்
 மண்ணுலகோர் கொண்டாடும் வாட்போக்கி மலைவாழ்

கண்ணுதலோன் பணிசெய்யக் கையெண்ணையே
கடவுள்பணி செய்யாத கையென்னையே

உசஅ

செப்பரிய நான்மறையின் சிரத்தொளிநு முதல்வ
னெப்பரிய நற்சரும்பார் குழலம்மை பொருபாற்
றப்பரிய வாசையிலாத் தனியோகி யெங்க
ளப்பன்மலை குழாத வடியென்ன வடியே
யைபுன்மலை குழாத வடியென்ன வடியே

உசக

வாங்குகங்கை முடியிருந்து மற்றதனை விரும்பா
னெங்குபொன்னி யாடுவதிற் பேராசை யுடையான்
தேங்குபுகழ் மாணிக்க மலைப்பெருமான் சிறப்பு
வீங்குறுகண் மணிபூணு மெய்யென்ன மெய்யே
விமலன்கண் மணிபூணு மெய்யென்ன மெய்யே

௯0

மராமர்ம முழ்தவனுங் மலரவனுங் காணுப்
பராபரன்மெய் யடியார்கள் பரவவரு மருளான்
புராதனமாஞ் சிவாயவரைப் பொற்கோயில் வாழும்
பிராணடிக்கா ளாகாத பிறப்பென்ன பிறப்பே
பிறங்குசைவ சமையமுறப் பிறப்பென்ன பிறப்பே

உருக

எழுசீடியாசிரியவிருத்தம்,

எனத்துதி செய்து வேந்தனெம் பெருமா
னெதிரீவிழுந் திருகையாற் சிலம்பின்
வனப்புறு மலர்த்தா ளிரண்டையும் பற்றி
மகிழ்ந்துபே ரன்பினு விசைப்பான்
சினத்தொளிர் வாளாற் றிருமுடி வெட்டுந்
திமையை மற்றதனை யாண்ட
நினக்குநான் கைமா நென்செய்வே னையா
நிகரிலாக் கருணையுங் கடலே.

உருஉ

எண்ணிலாப் பிறவி யெடுத்தெடுத்த தந்தோ
வின்னமும் பிறந்திறந் தளவி

னண்ணிய தீயரங் கடலமுந் தாதிந்
 நாயைநின் திருவடி சேர்ப்பாய்
 தண்ணிய மலரோன் பதவியும் வேண்டேன்
 நக்கமால் ப்தவியும் வேண்டே
 னெண்ணிழற் றருவோன் பதவியும் வேண்டே
 னுன்னடி வாழ்த்தலே வேண்டும்

உரு௩

செய்ய வாசவனும் பிரமனு'மாலுந்
 தேவரு மறைகளுங் காண
 வையநின் னருமைத் திருவடி மலபை
 யடியனேன் றரிசித்த பின்னர்
 வையமாள் சிறப்பை யொருபொரு ளாக
 மதிப்பனே சீயென வெறுத்தேன்
 வெய்யனேற் கினிநின் னடிக்கலப் பல்லால்
 வேறென்றும் வேண்டுவ திலையே

உரு௪

என்னலும் பெருமான் திருவுள மிரங்கி
 யேந்தலை யிருகையாற் றாக்கி
 முன்னநின் கருத்தின் படிமுடிப்பேனீ
 மனத்துய ரொழிகெனத் தேற்றி
 யன்னவ னிடத்தி லிருந்தபொன் முடிபை
 யருட்கடல் வாங்கியம் முடிமேற்
 றன்னரு கிருந்த மணிச்சிக ரத்தைத்
 தயங்குறப் பொருத்தி யம்முடியை

உரு௫

பேரிகை முதற்பல் லியங்களு முழங்கப்
 பெருகுபூ மாரிவான் பொழியச்
 சீரிய வடியார் சிவபிரான் கருணைச்
 சிறப்பினை யெடுத்தெடுத்தே தத்தப்
 பாரினி லெவரும் புகழும்வாட் போக்கிப்
 பதியமர் தெய்வ நாயகன் சீ
 ராரிய ராசன் சென்னிமேற் சூட்டி
 யளவிலா மகிழ்ச்சியோ நரைப்பான்

உரு௬

அரசனே யின்னுஞ் சிலதின முலகை
 யாளுதி பின்னரின் புயஞ்சேர்
 தாமமு மவனிச் சமையநின் புதல்வன்
 றனிப்புயக் திறக்கவைத் துணைநாம்
 பரவுநம் மடியிற் பிரிவறச் சேர்ப்பேம்
 பயப்பிடேலென்றநுள் செய்ய
 வரமிகு நிருபன் பன்முறை வணங்கி
 மலர்க்காஞ் சீசன்னிமேற் குவித்து

உருள

நின்னருள் ஸ்ழியா னடப்படுதேயல்லா
 னீசனேற் கொருசெய லுளதோ
 பன்னரு நின்பா லடியனேன் பெற்ற
 பாக்கிய மியாவர்தாம் பெறுவா
 ரின்னல்சா லிந்த நாய்னைச் சிவிகை
 யேற்றிய நினதுபே ரருளை
 யென்னான் சொல்லிப் புகழ்ந்திட வல்லே
 னீசனே யருட்சிந்தா மணியே

உருஅ

என்ற காவலனை யெம்பிரா னேக்கி
 யெமக்குரீ செய்வழி பாட்டை
 மன்றநா மகிழ்ந்தோ நினக்குவேண் டியசீர்
 வரமெலாங் கேளென வேந்த
 னின் றுவென் குலத்தோர் பொன்னிரீர் கொணர்ந்து
 நினக்கென்று மாட்டிடல் வேண்டு
 நன்றமை யவர்கள் செல்வராயிற்றி
 னற்கதி யடைந்திடல் வேண்டும்

உருகூ

ஆய்ந்தசீ ரிராச விங்கமென் றொருபே
 ரையரீ பூணுதல் வேண்டு
 யேந்தவப் பெயரை ழிடப்பெற் றோர்நின்று
 ளிணைமலர் சேர்ந்திடல் வேண்டும்
 வாய்ந்தனில் வரைக்கு மணிவரை யெனும்பேர்

மாசிலம் வுழங்குதல் வேண்டும்
வேய்ந்தசீர் நினைத் திருமுடித் தழுப்ப
னென்பவர் துதித்திட வேண்டும்

உக0

ஐயரீ யாடப் பொன்னிரீ றெடுத்தற்
கணிகொள்பொற் குடமளிப் போருள்
செய்யரீர் கிறைப்பச் செம்பொற் கொப்பரைகள்
செய்து வைத்திடு நன்மையோருந்
துய்யரீர் கொணர் தீவார் பலர்க்குந் வேண்டுவன
சோர்விலா தீயுமே லோரும்
வையமே லுபந்த செல்வராய் நினது
மலாடி வாழ்த்திடல் வேண்டும்.

உகக

அண்ணனி மொழிந்த படியினிச் சிலநா
ளானபின் னடியனைன் றன்னை
பெண்ணரு நின்றாள் சேர்த்திடல் வேண்டு
மிபான்பெறும் புதல்வனை யிந்தத்
திண்ணமார் புரியிற் றனியர சளிப்பத்
திருவருள் செய்திடல் வேண்டும்
நண்ணரு மவனு மவன்வழி யோரு
நற்கதி யடைந்திடல் வேண்டும்,

உகஉ

என்றன எவ்வா றெம்பிரான் வரங்க
ளின்முக மலர்ந்து தந்தருளி
நன்றமை யிலிங்கத் திடைக்கார தருள
நவில்புக முரிய ராசன்
வென்றவாட் போக்கி முனைத்தமா மணிபை
விட்டுநீங் குதற்குளங் கலங்கி
மன்றருட் பெருமான் பால்விடை பெற்று
வணங்கிமுன் னோக்கியே சென்று

உகங

எதிர்விழுந் திறைஞ்சிக் கோயிலின் புறமே
பெய்திழு வுலகையும் பெற்ற

மதிதுதற் சரும்பார் குழலுமை யமரு
 மாமணிக் கோயின்முன் வணங்கி
 முதிருமன் பாலுட் போய்வலஞ் செய்து
 முன்புபன் முறைபணிந் தெழுந்தே
 யதிகவா னந்த வருவீகண் பொழிய
 வஞ்சலி சென்னிமேற் குவித்து

உகச

எனையு மாண்டநுஞ் கருணைநர் யகியை
 யிதயகெக் குருகிடத் துதிப்பான்
 வனையும் வாட்டோக்கி வரைபுமா' கருணை
 வள்ளலுக் கிளியதெள் ளமுதே
 நினையு மெய்யடியார்க் கெய்ப்பினில் வைப்பே
 நிகரிலா வருட் சிந்தா மணியே
 யுனையலா வெனக்குத் துணையெவர் புகல்வா
 யுலகெலாம் பெற்றநற் றுயே

உகரு

ஆடியவர்க் கமுதே யிமயவெற் பீன்ற
 வன்னமே யெனதுகண் மணியே
 நெடியனும் வணங்குஞ் செல்வியே முக்க
 ணிமலையே யுயர்பரா பரையே
 பொடியணி பெருமா னுலியே செய்ய
 பொற்கொம்பே யெங்கள்பாக் கியமே
 யொடிவில்சீ றுன்னை யன்றிமெய்த் துணைபா
 ருலகெலாங் பெற்றநற் றுயே

உகக

முன்னுபே ரருளா லைந்தொழி னைத்து
 முதல்வியே நின்றிரு வருவை
 மின்னுதம் முளத்திற் றியானிக்கு மடியார்
 வேண்டுவ தருந்தபா நிதியே
 மன்னும்வாட் போக்கி யுமருமம் பிகையே
 மலைமன்னன் செய்தவப் பேறே
 யுன்னுதின் னடியிற் சேர்த்தெனை யாள்வா
 யுலகெலாம் பெற்றநற் றுயே

உக௭

கலித்துறை

என்ன வாரிய மன்னவ னேத்திமுன் வணங்கித்
தன்ன மிஸ்கரும் பர்குழற் றுபின்பால் விடைகொண்
டின்னன் மாற்றும்வாட் போக்கிமே னின்றுங்கி ழிறங்கி
யன்ன மார்வய லாரிய நாட்டினை யீடைந்தான் உகஅ

அங்கு மேவிநாற் சேனையு மார்ப்பொடு குழத்
தங்கு சீரின்மங் கலநகர் சார்த்துவிற் றிருந்தே
யெங்கு சேமிசென் றிடவுபி ரெவற்றையு மன்பு
பொங்கு தாயெனக் கருணையாற் புர்துவாழ்ச் தனனை உகக

புகழி னாரிய மன்னவன் பொன்னிசீர் கொணர்ந்து
துகளி லெம்பிரா னருள் பெற்ற கதையினைச்சொற்று
மகழும் வல்வினை யாயர்செய் தவத்தினு லுதித்த
பகலொ ணுதசீ ரொருவர்தங் கதையினைப் பகர்வாம் உஎடு

ஆரியராச்சருக்கம்

முற்றிற் று .

ஆகத்திருவிருத்தம்-கஅக

சிற்றாயாருள் பெறு ச ரு க் க ம் .

கலிவிருத்தம்

துன்னு பல்வளச் சோழநன் னுட்டிடை மின்னு செல்வ மிகுக்குழித் தண்டலை யென்னு மூரி லிடையர் தஞ் செல்வமென் றன்னும் வண்ண மொருவ ருதித்தனர் சிவபி ரான்மலர்த் தாளன்றிக் சிந்தியா ரவனடித் தொண்டர்க் கேவல்செய் யன்பினு சிவருங் கண்மணி யஞ்செழுத் தெண்ணு றுவமையில்பொரு ளாக்கொண்ட வுத்தமர் தெரியு மாண்டிற் சிறியர்மெய் யன்பினுற் பெரியர் கீரும் பசம்புல்லும் பெட்பொடு புரிப சுக்களை யுண்டித்துப் போற்றலா லுரிய கண்ணனை மூலனை யொத்தவர் இனைய நற்றவ ரெண்ணில்ப சுக்களை வனையு மாணிக்க மாமலைச் சாரலி னனைம லர்ப்பொழி னுடொறு மேப்த்தபி னினைய வேர்ப்பு திபமங்கைக் கொண்டினார் இருந்த வத்தின மின் மலைப் பாவினைப் பெருங்கு டத்தினிற் பெய் து சுமந்துபோப் விரும்ப மாணிக்க வெறுபுறை நாதற்கு நெருங்கு மன்பொடு தித்தமு மாட்டுவார் ஒருதி னத்திலவ் வேங்கும் வரையடி மருவு பாற்குடம் வைத்தோர் தொழில்செயப் பொருவி லன்பி னருகுசெல் போதினிற கருகு காசுங் கனிழ்த்ததப் பாவினை	க உ உ ச ரு க
---	--

அந்த வாறுசிற் றுயர்கண் டஞ்சினார்
 நெந்த நரழு தார்தலை நூறிட
 முந்த வெற்பின்மேன் மோதின ரையகோ
 விந்த வாறுநன் றென்று கலங்கினார்

௪

ஐய னேயுனக் காட்டி மகிழ்விக்க
 பையனேன் கொண்டு வந்தவிப் பாவினை
 வெய்ய காகங் கீழ்த்த விதத்தினுற்
 பொய்ய னேனுயிர் போக்கு தலுண்மையே

அ

என்ற காலையெ னம்மையோ டெம்பிரான்
 மன்ற மால்வினட மேற்கொண்டு வந்துநேர்
 நின்ற வன்பரை நோக்கி நிகழ்த்துவான்
 வென்ற விவ்வரை யெங்குநம் மேனியே

க

ஆத லால்வெற் படியினிற் சிந்துபா
 லேத மேவவி னையதென் றெண்ணலை
 கோதி னம்மெய் குளிர்த்திடச் செய்ததா
 லோதி தற்குளத் தெண்ணி லுவப்புந்நோம்.

க௦

என்ன வன்பர் பணிந்தெழுந் தெந்தையே
 முன்னம் வேலை யெரித்த முறைமைபோற்
 பன்ன ரும்பிழை பண்ணிய காக்கையை
 யின்னன் மேவ வெரித்தருள் செய்யென

௧௧

அடிய ரெண்ண முடித்தரு ளங்கணன்
 படிய வானிற் பறக்குங் கொடியினை
 கடிது செங்கனற் கண்ணினி னோக்கினுன்
 கொடியெ ரிந்து குவலயம் வீழ்ந்ததே

௧௨

அன்ன பான்மைசிற் றுயர்கண் டப்பனை
 யென்ன பேரருள் வைத்தனை யேழைமேற்
 கன்ன, லேயருட் கற்பக மே யெனப்
 பன்ன ருந்துதி பாடின ராடினார்

௧௩

இந்த வன்பரை யெம்பிரா னேக்கிதிற்
கெந்த நல்வரம் வேண்டி மிபம்பெனக்
கந்த விவ்வரைக் காகம் வராவகைச்
சிந்த வில்லருள் செய்திடல் வேண்டிமால்

யசு

வெப்ப பல்பிற விக்ரகாடு நோயினை
பையனே யினி யான்சகி யேனெனைச்
செய்ய நின்னடி சேர்த்திடல் வேண்டிமான்
மெப்பனே யென்று விழ்த்து வணங்கினார்

யரு

வணங்கு மன்பரை வள்ளனீ கேட்டவா
றிணங்கு நல்வர மீத்தன மென்றுதன்
மணங்கொள் சேவடி சேர்த்தனன் வானவர்
கணங்கள் பெய்தனர் கற்பகப் பூமழை

யசு

விரியும் வண்புகழ் மேவுசிற் றுயர்தஞ்
சரித மீதினித் தண்மலைக் காவலைத்
தெரியு மெய்யன்பு சேர்த்து வாயராம்
பெரிமர் பெற்ற கதையினைப் பேசுவாம்

யரு

சிற்றூயரருள்பெறுசருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம்- எளந

வயிரப்பெருமாள் மலேகாவல்

பெறுசருக்கம்.

கவிவிருத்தம்

தூய சான்றவர் மேவிய தொண்டைநன் னுட்டிற்

பாய சீர்மிகு தூஞ்சிவண் பதியினிற் றந்து

வாயர் முன்செய்த மாதவப் பயனை வணையர்

மேய நற்குலத் தவதரித் தனரொரு மேலோர்

க

மாசு நீக்கமா முத்தியை வழங்குமஞ் செழுஞ்ஞம்

பூசு நீறுங்கண் மணியுமே பொருள் எனக் கொண்டோ

ராசு றுமெய்ப் பரசிவ னடியவர்க் கெல்லாந்

தூசு கோவணம் பற்பல வளித்திடுந் தூயோர்

உ

இடலெ லாம்பசு பதிபெற லெனநீனைத் திருஞ்சே

ருடலெ லாம்பிடுந் திறலுடைப் பெருமைபை யுடையா

ரடலெ லாம்பிறப் பகன்றவர்க் கெனவறிந் தியாயும்

விடலெ லாம்பொருந் தியருடன் பிறந்தவோர் மின்னாள்

க

பாச வேறுத் திடுபழம் பொருடனைப் பதித்த

தேச லாவுறு மனத்தினண் மகளிரிற் சிறந்தாண்

மாசி லாதகற் புடையவ ளுயிர்கண்மீ மாறு

நேச மார்தரு கருணையிற் றுயினை நிகர்வாள்

ச

இன்ன பான்மைய ளினையவ ளொருதின மிகலாள்

சொன்ன மாற்றநெஞ் சுகங்கிடந் தறுப்பவத் துயரைப்

பன்ன வேண்டிமுன் னோன்மனை பிதுபசு பதிபே

என்னபேறுறச் செனித்தனன் புனியிலென் றிசைத்தாள்.

ஊ

தங்கை யாருரை கேட்டன மருகினிற் றுவிந்

கங்கை சூடியை வெறுப்பொடு துதிப்பது கடனன்

நெங்கையே நினை யெவரோது புரிந்தன றீரைந்தாய்

சங்கை நீத்துள படிவிளம் புதியெனச் சூற்றும் க

குதலை மாற்றமு மிலதொரு குழுவியைக்குமைத்தான்

பதலை தாக்குந் பாலக னெனதுளம் பதைத்தே

விதலை தாசிகவச் சிறுவனைத் துரிதமாய் விலக்கி

முதலை வாழ்த்திதித் தியக்கட னியற்றுமம் முடிவில் ள

சேன்றுதா யிடெச் சிறுவன்வே றுரைத்ததோ தெரியேன்

துன்று போரினிற் பீணமுணுங் கூளிபோற் றடித்தே

என்ற னைப்பல வசைசொலி மலடியென் றிகழ்ந்தாள்

பொன்ற லன்றிமற் றுள்ளதோ கதியெனப் புகன்றே அ

முன்னையாட் செய்த கொடுவீனையோ வன்றி முனிவர்

தன்னை யாய்ந்தவர் சாபமோ குருமொழி தணந்த

சின்ன மோகுல தெய்வத்தா னுற்றதோ தெரியே

னின்ன நாட்பழி மொழிகளைச் சுமப்பதற் கிருந்தேன் கூ

பிண்ட மாய்க்கரு வினின்முனம் பிணித்திடும் பொழுதே

தண்ட மாய்ப்பிறர் வசைபல சொலித்தயை சிறிதும

அண்டு றுதவல் வினமன மலடியென் றழைக்க

முண்ட கத்தனென் றலைமிசை விதித்தனன் முடிவே ட

என்று நொந்துரைந் தேக்கமுற் றிவள்படுந் துயர

நின்று நேருக்கினர் பொறுத்திலா நெடியதன் கையாற்

சென்று தூக்கினர் மலர்முகந் துடைத்தனர் சிவமே

கன்று றுமனங் குலைந்தலைந் தழிவது கடனோ கக

வச்சி ர்த்தின்முன் னாகிய தேவரும் வணங்கா

அச்ச றுத்துமிப் பிரளயந் தவிரோன வகற்றி

வைச்சி றைப்பதி யெனநிலத் தெளிமிரு வளஞ்சேர்

கச்சி ய்ப்பதி யுறைபவுர்க் கொருகுறை கானேன் கஉ

தங்கை யேவருந் தாதிரு தேய்வனைத் தவிர்ப்பா

னங்க ணுபக னணிமையி லெனவுரை நவின்று

அங்கை யேந்துமைந் தனைப்பெறு மளவிதி எனன்று
திங்கள் சூடிபடம் நலந்தொழ வெண்பிது செப்பும் கக
அம்மை யேயெனக் கொருதிப முளதது புரிவா
னிம்மை யேசெல வேண்டுநீ யிருவென வெழுந்தே
செம்மை மாடுநெடு தமருகந் திருக்கையிற் றிரித்தோ
னம்மை பாள்பொருட் டினிதரு ளிபகல னபந்தார் கச

அறுசீரடியாகியவிலுத்தம்

உலகளக்குந் திருடாலை யூர்த்துசெலு மழவிடையா
னுமைவி னுவுக்
கலகல்பல தளிகளினுண் ணவை தீர்த்த வெனமகிழ்வுந்
றருளக் கேட்டுப்
பலதினமுந் தவமுஞ்றக் கங்கையினைச் சந்துசெலப்
பணித்துப் பற்ப்
நலம்விடுத்திப் பதிபடைத்தோர் நசைபுணர்ந்து குறிபணித்த
சுடிலற் போற்றி கரு
வருமெவர்க்கு முதற்பொருளாய் ஞானவழு தாய்த்தாய்
மணியி னீங்காய்
பெருமைபெறு காந்திபதாய்ச் சலமழவிற் றண்டகியாப்ப்
பிறியா தோங்கப்
பருவமுறு காமாட்சி யம்மை திருச்சாணமதைப்
பாவி நின்றே
பொருமைபெறு திரிகரணத் தொடுமுறைவே வாழ்த்தியிலே
துரைப்ப தானார் கக
வயிரமணிக் குன்றேமா கனகபுரி சூழலகு
மன்னச் செவ்வேள்
வயிரமணிக் கைவேலாய் நின்றுசுர ரிடர்களைந்தாய்
மஞ்ச துஞ்சம்
வயிரமணிக் கிரியுடையீர் தகையுடையீ ரருளுடையீர்
மனமா சில்லீர்
வயிரமணித் தலுமுறையோ புகவிடமுண் டோவிதினை
வழுத்தாய் கொல்லோ கச

என்னைவுரைத் தோலமிடக் கண்டுதிரு வீருளிரங்கி

பன்னரிய பலதலமுந் தொழுதுவரு மளவினெனும்

பாலிப் பாணென்

றன்னவிடத்துனதுபைப் படியுதவும் பரமனை

வருளிச் செய்தா

டண்ணையடைந்தவராகந் தன்னின்மனு மன்னையை

சீரிரி தன்னால் கடி

அழகுலவுஞ் செவிமாந்திப் பற்பலவாந் துதிபுகன்று

விடைபெறீ றன்னே

பழியகலும் பலதலமுந் காவலெனக் காதன்மிகு

பத்தியோடுங்

கழுமலத்த அசர்திரு நாவலா ரடிகளடிக்

கமலஞ் சூடிப்

பிழியுநவ ரசநிறையுந் கனகசபை நடனமிடும்

பெருமாற் கண்டே

கக

எண்ணில்பல புவனமொரு சிறுகூற்றுட் பொருந்துமதை

யெண்ணிப் போற்றி

மண்ணின்மனுப் பைங்கூழ்க டழைக்கவருண் மழைகவிழ்க்கும்

வளனைப் போற்றித்

திண்ணியநெஞ் சச்சிலையைத் தண்ணியெனக் காணுமொரு

திறனைப் போற்றிக்

கண்ணகலாப் பொருளிதெனக் கண்ணினறி வுறுத்துமம்மை

கழல்கள் போற்றி

உஉ

கண்ணப்ப ராளுடையப் பாலித்த ராதரடிக்

கமலம் போற்றி

வண்ணப்பி ரசமலரான் விண்டிருவர் தேடிநின்ற

மலையற் போற்றி

நண்ணப்ப ரகிலாண்ட நாயகியி னடிபோற்றி

நம்பிக் காகப்

மண்ணைப்பி நடுவிருளிற் பாவைமனை போர்த்தபத்

பாலிப் போற்றி

உக

ஞானப்பா றந்ததிருத் தோணிபுத் தம்மையப்ப
 ரடியெஞ் ஞான்று
 மீனப்பா லாகாமற் காத்தருளென் றறவுமுறை
 யிட்டே போற்றிக்
 கூனப்பான் மதிவேணிப் பரனுறையும் பலதலுமுங்
 குறுகிப்போற்றிக்
 தேனொப்பா மொழிவணிகப் பெண்டாயாய்ப் போந்ததிருத்
 தேவைப் போற்றி ௨௨
 நீறுபடு மேனிபெனச் சம்பந்த வடிகளுரை
 நிகழ்த்திக் கொன்சே
 ராறுசடை யண்ணலென வந்தமுறப் போற்றுபராய்த்
 துறையம் மானைச்
 சேறுபி மிருகமதக் களபமுலைத் தேனியரைத்
 திறம்பா தேத்தி
 மாறுபடு வினிகெடமுன் வேதனெரி யோம்புகுழிக்
 காவர் தானால் ௨௩
 அடைந்தவர்க ணற்கரணம் பொறிபுலன்கண் முதலாய
 வனைத்துக் தூப்தா
 படைந்துமுதுக்குறைவுமுட னெய்திலம் பெற்றிடுக்கு
 மணிசேர் பொன்னி
 குடைந்துமுறை தெறி பிறழாதெண்டிசையுஞ் சிறமேற்கை
 குவித்துநெஞ்ச
 முடைந்துருகி யுடல்குழையப் பரவசமாய்த் தினந்தொழுத
 லுரித்தா மன்றே ௨௪
 ஆகலினித் தகையுடையான் கயிலை மலைத் திசைநோக்கி
 யரனம் பாளை
 ஏதமிலா தடிவணங்கிக் கரையுமா ஹாழுமுதக்
 மெங்கு மேறக்
 காதலொடு மதுமுதலா கியதிசைக டொறும் வாழ்த்திக்
 கண்டா ரிங்கே
 ஊக்ரவாய் மாமணியாம் விரிசுடராய் கண்மணியா
 யகண்ட மாகி ௨௫

வ பிரப்பெருமான்மலை காவல் பெறுசருக்கம். 137

சிவமணமாய்ச் சிவலிங்க வுருவாகிப் பொலிமலைபைத்
 தென்பா வின்னே
 பவமகன்றே மிடியகன்றே நமதுதிருத் திருவேயோர்
 பற்றும் வேண்டேந்
 தவமுளவோ விதன்றிங் பெருகவெனப் பலமுறைபுந்
 தாழ்ந்தே மிக்க
 அவசமொடுந் தென்கடம்பந் துறையுமருந் பெருமானே
 யடிதாழ்ந் தன்றே ௨௬

பொன்னிந்தித் துறைதெரிந்த யுணரிக்க வுருவகத்தைப்
 போற்றா தார்க
 னென்னபலன் பெறுவரந்தோ விதுகா றுங் கண்டிலனென்
 றேங்கி யேங்கி
 மின்னவிருஞ் சடைமுடியா னருங்கருணைப் பெருந்தகைமை
 விபுதன் போந்த
 தின்னதுணைப் பரிவொடுந் துன்னிடந் தானென்றெவ
 ரிசைக்கந் பாற்றே ௨௭

கவித்துறை

இருக ரங்கஞ்ஞ் சிரமிசை யேறியே குவிய
 வருவ மெக்கணும் புறமயிர் பொடிப்பவற் றருகிப்
 பெருகு கண்களி னீர்வரக் கபிலையைப் பிரியாப்
 பருவக் கன்றென விரைவினிற் றகைவொடும் படர்ந்தார் ௨௮

கும்ப யோனிய ரேனைய முனிவரர் குழாமுஞ்
 சும்ப ராரிமுன் னாகிய தேவர்க டவத்தோர்
 நம்ப னேயெது மருள்பவ னெனுமுரை நயந்தே
 யிம்ப னேதரும் பரமனென் றுவந்தன னிப்பால் ௨௯

முசு வண்டறை பூந்துணை டார்ந்ததான் முருகு
 வீசு தண்டலை நோக்கினி ரதன்வழி மேவப்
 பர்சு நீத்துநற் பதவியை யளித்திடும் பரத்து
 வாச தீர்த்தமுங் குணநிசை வயங்கிடக் கண்டான ௩௦

மாட்சி மேவிய சுரந்தி ஷேயென மனத்துட்
காட்சி யாதரஞ் சரிதைவி நயமோடு கலந்தே
ஆட்சி பிள்ளையை யடைந்தன ரதிற்குடைந் ததிக
மீட்சி பாலிப்ப திதுதரு குவதொரு வியப்போ ௩௬

உய்ய வாருயிர்த் தொகைதனக் கருளிய வுரிமைத்
துய்ய நீரணிந் தனுபவ முடித்தெலாந் துமித்தே
வெய்ய காலனைக் கடிந்தடி யவர்துபச் விலக்குஞ்
செய்ய மாமணிச் சிலம்பினைத் தொழுதனன் றெளிஞன் ௩௭

நெஞ்ச மாரன்முன் மெழுஞென வருகிட நெகிழப்
புஞ்ச மேனியுண் ணடுக்குற முகங்கை பூப்பக்
சஞ்ச நேர்விழி யூற்றென வெதும்பிமிக் கலுழப்
பிஞ்ச காமறை முடிநட மிடுமொரு பெருக்கே ௩௮

கிரண மேனிய நிருமல வெனத்துதி கிளத்தி
முரண தாமயிற் றனையடி பிணித்துயர் முடியிற்
றிரண நூவுநற் றயிலபூ ரணக்குடந் தினைத்தே
அரண மாதுரு லொடுநடந் தெனவடி பெயர்த்தான் ௩௯

ஐங்க ரத்தனைப் பிரணவ வடிவமே யதனுட்
பொங்கு பேரொளி யேயெழு வுலகரும் போற்றுந்
திங்க ளஞ்சடை யாயிட ரகற்றிடத் திகழுந்
கங்க ணம்புனைந் திருப்பவோ காவெனக் கரைந்தே ௪௦

பொன் னிடுந்திருப் பாறைகண் டனன்முனம் புலவர்க்
கின்ன ரும்பொரு ளுதவிய திறமுணர்ந் திறைஞ்சி
மின்ன லுற்றிட விலகுமா மணிக்கிரி மேய
பன்ன கத்தனஞ் செழுத்தொடு மனங்கழல் பதியா ௪௧

வஞ்ச னேன்றகை சிறிதிலேன் புலமிலேன் மறத்த
கொஞ்ச னேன்பெரி யவருரை தெரிகிலாக் கொடிய
பஞ்ச னேன்றுய ருய்யுமா றுணர்ந்திடாப் பதக
நெஞ்ச னேனையு மாட்கொள நினைவையோ நித்யே ௪௨

இந்த வாறுபற் பலபுகன் றவ்வினமுற் த்ருள்சம்
பந்த ராதிபர் பதமல ரடிமுடி பணிந்தே
முந்த நோக்கிற் றெருவடைர் திருகையு முடிசேர்த்
தந்தமில் லதோர் முதறனை வளம்பட வடித்தான் ௩௮

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

பரமதத் துவமே போற்றி பரம கற்பகமே போற்றி
பரம் சத்துவமே போற்றி பரமதற் பரமே போற்றி
பரமவே தாந்த் போற்றி பரமவே காந்த போற்றி
பரம சித்தாந்த போற்றி பரமகோ ததியே போற்றி ௩௯

அண்டபிர் மாண்ட போற்றி யகிலகா ரணனை போற்றி
கொண்டலஞ் சடையாய் போற்றி குலமறை முடிவே போற்றி
துண்டவம் புலிப்பற் பூகத் தொகுதிசூழ்ந் தாட வாடும்
புண்டரீ கத்தாள் போற்றி புரையிலாய் போற்றி போற்றி ௪௦

அனுபவ சித்தே போற்றி பைவகைத் ததாழில்ல ளாற்றிப்
பனுவல்செய் தருள்சன் மார்க்கப் பரமதற் திரமே போற்றி
தனுவுமைம் பொறிகண் னாதி யாகியுந் தணந்து நின்ற
யெனுமறை கதற வுள்ளா யில்லதாய் திற்பாய் போற்றி ௪௧

சிந்தைரொந் தயர்ந்தேன் போற்றி செய்வதொன் றறியேன்
போற்றி

வந்துகின் னடிபை நேரே வணங்கிடப் பெற்றே னிரநாட்
சந்ததி நாபேன் றங்கை யகட்டில்வந் துதித்துத் தன்னஞ்
சிந்திடச் செய்ய வேண்டுஞ் சிவசிவ சிவமே போற்றி ௪௨

உண்ணைநக் குருகி யேத்த வுளம்வச மில்லை பேனு
நின்னது நாமத் தொன்றிற் சிறுகூறு நிகழ்த்தி னாரேன்
முண்ணைவல் வினைநின் றீரு முடிவிலாக் களிப்பி னிற்ற
னிண்ணருட் கடனென் றன்றோ யாவரு நிகழ்த்து கின்றார் ௪௩

பிட்டுக்கு முடிமண் ணேற்றும் பித்தனை யெனுமா, ஞார்
திட்டுக்குமகிழ்ந்தொன் றென்றார் தேவியையளித்துங்காட்டக்

கட்டுக்கு முவந் தாட்பட்ட கருணைமா கடலே யென்றன்
 மட்டுக்கும்வஞ்ச மேயோ வுரையென வழுத்தா நிற்பான் சச
 அற்புதங் கொல்லோ நிற்கு மரியதோ லுமல ருத்ர
 தற்பா வுனையன் றியாதுஞ் சார்கில னெனமே லேங்கி
 நிற்பதோர் வாயிரம் பூண்டு கிரிவல் நியதி யிற்றிப்
 பற்பமே பொருளாய்க் கொண்டோ னிருந்தவோர் பகவீன்
 மன்னே சநு

வேறு

நம்பனிநு சுரணமலர் முடி பணிய பபனமுற
 முால நாசித்
 தம்பமிசை யிதிகடரி னறிவுமன மொடுகற்கள்
 தழுவிக்கூப்ப
 வம்பமருங் குரவருரை பண்ணொந்நா வழுத்தவதை
 வாய்ந்தகர்ன்னம்
 நம்பலொடு கவரவளித் தருள்கருணைக் கெதுபுரித
 னலமென் றோர்ந்தார் பக
 பொன்னிரசி தமுமலையே மணிமலையே யிவர்க்குளதெப்
 பொருளும் வேண்டார்,
 இன்னபொரு ளின்னபணி யின்னதரி தெனவுரைப்பா
 ரெவருங் காணென்
 மன்னனெனப் பெர்புனைந்து கருணைமொழி வழியுமொரு
 தகைவா கீசர்
 சொன்னதழிழ் தனைநினைந்தத் திருவங்க மாலையினைத்
 தொழுது தேறி சள
 நன்றெனக்கை மலர்குவித்துக் குதித்தாடிப் பாடிமிக
 நகைத்தெண் டோளன்
 குன்றெனவண் ணிதியிருக்கத் தலைத்தலையும் புயம்பணிந்து
 தலைகொண் டான்கை
 யென்றினிது விளங்கியவத் திருவடிபையப் பலமுறைதாழ்ந்
 தேத்தி நின்ற
 நன்றிபுனை தலையுடைய தலையையணி மலையாற்றி
 நல்கு வேனால் சஅ

என்னமுடித் துறுதியுட னெழுந்துகடன் முடித்துவல
 மிசைந்தேழுன்சென்
 றுன்னதியல் பறிந்தன்னோர் தலைமுடிக்கங் கரத்தினிது
 வுவந்தா யன்றிப்
 பின்னைவெகு நவிரீசைத் தலங்கலணிக் தனைகழற்குப்
 பிறிதொன் றின்றிற்
 செர்னமுடியமூர்துதி பதிமணியச் சிறந்தருவன்
 றுணிந்தேற் பாயே சக
 தந்தியுரி லோயிமத் தாடிபுலித் தோலுஷடபாய்
 சரண மெங்கை
 வந்தியெனும் பெயர்பாளத் தந்தமகன் றனையவளின்
 மயக்கந் தீர்ப்பாய்
 முந்தியென லீவண்டியொரு மண்டலமுற் றனொருநாட்
 கனவின் மூத்த
 வந்தனாராய்ப் போந்துனது குறைதவிர்த்தோ நகரேசு
 யறிவாயென்றே ரு0
 ஒதிமறைந் தனானந்த றெளிந்திருகை முடிசுவிர்த்தே
 யுகுகண் ணீர்தே
 காதிமுழி வதுநனைப்ப மொழிகுழறப் புளகாங்கம்
 போர்ப்பக் கங்கை
 பாதிமதி புனைபவள வார்சடையீ ருமதுதயைப்
 பயன்பெற் றோர்க்கிக்
 கேதுகுறை வெனச்சயிலம் வலஞ்சூழ்ந்து பூதிசல
 மிருங்கைக் கொண்டான் ருக
 எஞ்சுவிர்த் தருள்சுருதிக் கழல்வாழி கருணைமுகி
 லெழுந்தே சிந்துங்
 கஞ்சமலர் விழிவாழி யபயகாம் வாழிநிசிக்
 கனவிற் றோன்றித்
 சஞ்சமெனு மெளியவருக் குரைக்குமொரு வரம்வாழி
 தகைநா வாழி
 பஞ்சமுறு கிரிவாழி வண்டினங்க ணிறைகுழலெப்
 போதும் வாழி ருஉ

சின்னைபடி பாவ்வரு வோர்க்குதவி சோபானம்
 மன்னர்வலர் தருதெருவும் வாழிபெனத் தாழ்தலொடும்
 வாழ்த்திந் கொன்சேர்
 நன்னிலைபுங் கலம்வாய்த்த முனிவரடிக்க கமலமலர்
 நாடிப் போற்றிக்
 கன்னல்புடை சூழ்கழக் காஞ்சிபுரி நோக்கிவழி
 கடப்ப தானுன் னுட
 ஈசனுள மெனவருவ னுறுதியறிந் தடைவமென
 வேகு வார்பின்
 னாசையுடன் றுணுவையின் னொருகாற்கண் டகல்வமென
 வணுகுங் காலை
 வாசக ரேகியுண ரெனவுரைத்த மறைமொழிபை
 மறுத்தோ மாயின்
 மோசமுறு மெனவெருநிக் காஞ்சிபுத் தாங்கெவர்க்கு
 முறையிற் கூறி னு
 சோதரிதன் எனகோக்கி வருவதுகண் டெதிரோடித்
 தொழுதற் குள்ளா
 யாதாந் கருணைபனைத் திருகையமைத் தோதியவ
 எனகீம புக்கு
 மேதகுநற் றிருநீறு நீருதவிப் பயணமென
 மிகவல் லொர்நீ
 ரோதுமொழி கேதுபுரி வோமகளீ ரெனவயலா
 ருரைக்க லுற்றார் னு
 மெய்ப்புரை செவிகொளுமுன் வந்தியெனு நிந்தையது
 வேறு மாற்றம்
 பையெருங் கிண்போலுஞ் சிவனருளாற் காணுமெனப்
 பகர்ந்து போனார்
 ஐயனுரை யுன்னிமனத் துய்யருள மின்னிநனி
 யறிவார் வைகக்
 கையைவயின் கலைபின் னேர் பையெழுமை கண்மெனக்
 கவலை தீர்ந்தான் னு

வேறு

பால னுதித்தபி னம்பகமுற்ற விருங்கதி பற்றுதுமென்
றூல மடக்கிய கண்டனையுள்கி யிருந்துழி யற்றவர்தாஞ்
சால வளைக்ஞீல நித்தில மாமணி போற்குவை தக்கினபோற்
பாலக னைப்பெற மேலகமுற்றவர் போனசை பற்றினனே னுள

மைந்தன் வளர்ந்தது திங்களி லாடக வாளி செவிப்புதுதி
சந்தமு றும்பணி, கந்தா முச்சிகை தாஸரை மற்றுமுள
வெந்த விடந்தொறு மந்தம தாக விசைத்திறை கோயில்புகா
வந்தனை சிந்தனை தந்தம ரோடுமகிழ்ந்து டிரிந்தனனே னுள.

இத்தகை மற்று மியற்றிமுடி த்துழியெண்ணிருகண்ணெனவே
புத்தமு தத்தை நிகர்த்தது துய்த்து மதத்திடு போதரிய
வித்தை படிக்க விடுத்திடுகுத்த களிப்பொடு மேவுறுநான்
மத்த முடித்தவர் சித்தி விளைத்த வகுப்பை யிசைத்திடுவாம்

கண்டுசொன் மங்கைய ரண்டலி லாது தணந்துழி கா தலர்கண்
மண்டல மெங்கு மலைந்துதொடர்ந்து வழுத்தியழைத்தவினேர்
கண்ட விடத்தர்க னாவினடைந்துநீ தொண்டனெனக் கழறின
மண்டை யளிப்பினன் விண்டளிகொண்டு மறந்தனை போலு

மென ௧௦

பூசரர்போலி துரைத்துல கத்தவர் பொய்யுரை மெய்யெனவே
யீசரருன்றுயர்பொன்றிட மைந்த னளித்தனரின்றுதொடர்ந்
தேசரை பூற்றனை சத்திய மற்றனை யென்றது சென்றிடவே
தேசரை பார்க்கனு தித்தென வொல்லவிழித்துமனந்திகையா
வஞ்சனை கொண்டிடு நெஞ்ச னுழன்றிடு வம்ப னிடும்பனிடங்
கஞ்சனை வென்றவர் கெஞ்சிடு மங்கிரி வந்தது கண்டுமினுஞ்
சஞ்சித மிஞ்சதல் கொண்டிடுவிஞ்சை தணந்துபிணங்கிடுதல்
பஞ்சைக ணெஞ்சென வஞ்ச தல்கொண்டு பணிந்துகனிந்து

மரோ ௧௨

ஓர்ப்புடனென்றலைகாப்பது நின்கழல் சேர்ப்பதுமுன்கீடன்மா
பேர்ப்புகை மாயையி னூர்ப்பி லழுந்திடு புல்லிய சல்லியென

வேர்ப்பது மிச்ச—மேற்ப தெனக்குவி னேத்தது திமையென
 வார்ப்பது நானென றூர்ப்பதும்வைகறைபார்ப்பது மாயினரே
 காலேயி னித்பக டன்முறை யாற்றி கபாலி பதத்தின் மிசை
 மாலே யுடைத்தவர் சோதரி பக்கலில் வந்தன ரந்தரமாய
 மேலே யிடத்தமர் மாமணி வெற்பிடை வேலை யிருக்குதென
 மூல மொழித்துள யாவும் வழத்தி முதற்க்கி டேகியெனாகு
 சேட்ட னுநாத்தவன் றார்முணர்ந்த கிழைக் கெர்வெண்தெலா
 மீட்டி யினம்பதி கூட்டி யியம்ப னெழுந்து தொழும்பருநிக்
 கூட்ட நடுக்கை யம்புலி யென்ன விபூதி குளித்துடைவா
 ணுட்டம தாய்க்கொடி ரத்தின வெற்பினை நாடி நடந்தனரால்

வேறு

கொண்ட றந்த விறைசெப் மகக்குழித்
 தண்ட லைப்பதி சார்த்தனர் தென்முனிக்
 குண்டி கைப்புன லாடிக் குறிக்கொடுங்
 கண்டநீலரைக் கைகுவித் தேத்துவான் ௧௬

முனத்தி னத்து மொழிந்த மொழியினை
 மனத்தி னத்த மதிக்குமறை யேனெனச்
 சினத்தி னித்தலைச் சேவடி தள்ளுறா
 தினத்தி னத்தரு ளோற்குக் வெந்தையே ௧௭

உலக ராஜிய வொன்றுறந் தெய்வமும்
 பலவிசேட விசேஷண மும்பழ
 மலைம டந்தை டகிப வுணையன்றி
 யிலையி லைகதி மற்றெனக் கில்லையே ௧௮

என்றி சைத்துவி றைஞ்சிடு மேல்வையி
 னின்ற சோதரி மைந்தனு நேயமாய்க்
 குன்று றுமணிக் கோடத னைத்திருக்
 கொன்று றுவகை தாழ்த்துவப் புற்றீரோ ௧௯

ஒக்க லவ்வகை தாழ்ந்தெழுந் துத்தமன்
 பக்கல் வந்து பணியென வென்னவே

வயிரப்பெருடாள்மலைகாவல் பெறுசருக்கம். 145

நக்கன் வாழு நவமணிச் சைவநீ
ரிக்க ணத்தினி லேகுமி னென்றரோ ௭0

சென்னி மீமிசைச் செங்கை குவிந்திட
மன்னு நாத்துதி வாழ்த்திடக் கேண்மையோர்
துன்னி நாற்புறஞ் சூழ்ந்து சிவசிவ
வென்ன வேகினன் முன்றவ மெய்தினான் ௭௧

காசிபன் சத்தக் கூன்முனி கௌதம
னாசி லாத வகத்திய னீத்திரி
தேச நாரத னிஞ்சுகன் மென்றுரு
வாசனே ரண்ட மாமுனி மார்க்கண்டன் ௭௨

பிருகு ரோமர் புகுகி புலத்தியர்
இரணி பவன் மாமுனி வியாசனே
பரம வாசிட்டன் வான்மிகி யும்பரா
சான்வி வேகச் சனகன் முதலியோர் ௭௩

மற்று முள்ள முனிவர் மகாதவத்
துற்ற யோகிய ரும்பர்க ளிபாவரும்
பெற்ற மேறும் பிரானைத் துதிசெயுந்
துற்ற கற்கிஞ் செவிப்புலன் றுய்த்ததே ௭௪

அந்த வேலை யகங்குளிர்ந் தானந்தஞ்
சிந்த மேனி சிறந்து புளகிப்ப
நந்தி பாதமீ புகுந்ததை நான்மறை
எந்தை யன்றிமற் றியாரறி வார்களே ௭௫

அல்ல ழீர்ந்த வறிஞ ருணாபுக
வெல்லை யில்லதோ ரெல்லை யிருந்திடு
வல்ல ரென்ன மறந்த மனத்தின
மெல்ல வாங்கி ளியன்மமீ மேவியே ௭௬

தங்கை யேழுத லாந்தமர் தங்களைக்.
கங்கை யாட்டிக் கடன்முறை மூட்டிகந்

திங்கள் சூடியர் சேவடி க்ஷணுதற்
கிங்கு மூழ்கி வருவன்மு னேகென

என

அருளு மையகி னன்பி லொருசிறி
தருளு மென்றவ ரஞ்சி யிறைஞ்சிறற்
பொருளுங் கொண்டு பொலன்குவ டேகிட
மருளுந் தோடமு நீத்தவன் வைகினுன்

என

அத்த டங்குடைந் தாசமனத் தினுற்
சுத்தி செய்து சொலுங்கா னாத்தினைப்
பத்தி யாயைந் தெழுத்தைப் பதித்துளே
நித்த னீறு நிலவக் குளித்தரோ

என

கந்த ரஞ்சிரங் கையக்க மாமணி
யென்றை முந்தி யிசைத்த படியணிந்
தந்த மாக வரிந்தரைக் கச்சினைக்
கந்தமிஞ்சு களபந் திமிர்ந்துமே

அந்

காக நீத்த கழலுறப் போந்திடும்
பாக மேத்த முடியெனப் பன்பலர்
சேக ரித்துச் செறித்ததி னுப்பனே
யேக மான கடுக்கையை யேந்தியே

அந்

காணுங் கண்ணி லணிர்துமை காதினிற்
பூணுங் குண்டல மென்னப் புனைந்துநேர்
தோணும் வண்ண மலரைத் தொகுத்துநற்
சேணு தற்சந்த னத்தில தம்மரோ

அந்

இந்த வாறு மிலங்க வலங்கரித்
தந்த வானைச் செருகி யரைதனின்
முந்த வாறு நடந்து முதன்மையிற்
சந்து ரவத் திரதனைச் சேவியா

அந்

எழுசீரடியாசிரிய வீருத்தம்,
எத்திறச் சொலுப்பின் வரமுன மியங்கு
மெப்பரற் குரியவக் கரமுஞ்

சத்தியக் கரமு லமலவக் கராந்

தயிர்ஹுமெப் பொருடன தாக்கும்
இத்தனைப் பரமா யிலங்குபஞ் சகமென்
னிடத்தது காணென விரக்கம்
வைத்துவத் திரமா வீராயகப் பெயர்ப்புண்
வள்ளலே யிடர்ஹதாலைத் தருள்வாய்

அச

அறிங்கிளர் பொருளா ரின்பழோட் சமதை
யருளிய யிஹழீன மறைசொன்
மறங்கிளர் மனத்தான் மறந்தவென் புரைபோய்
மலர்ப்பதந் தலைபுற வழங்காய்
கறங்குப ரவைகு மூலகராற் கடையாய்க்
கழிந்திடா தெனப்பல கழறிப்
பிறங்கு பொன் னிமிம்பீ டமதனைப் பணிந்தேர்
பெறுஞ்சிக ரியைவலஞ் சூழ்வார்

அரு

ஐயழிற் பொருட்கோர் முதல்வெவப் பிறப்பி
னவியும் பரிப்பதோ ரபயக்
கையமற் றதனுள் ளிருந்திரு வினைப்போ
களங்கம தருத்திமிங் கருணைத்
சையவெம் பவவா ரணங்கடந் துறைகே
வ லக்கரை தனிலுறத் ததிரிற்
செய்யதாட் சிரமேற் பொறித்தல ரவன்றிட்
டியத்தழித்தளித்தரு டேவே

அசு

குருப்பணி மறக்கின் கொலைப்பணி பொறுக்கின்
தொடிக்கிணை யிடைச்சியற் குருகி
அரைப்பணி புரியா மயலுழந் துலையி
னரும்பவ மதுவருந் தியிடின
காப்பது புரியின் மேற்பெரும் பவங்கள்
கருத்தற வியிற்றினுங் களிக்குங்
கருப்பரை விலக்குஞ் சிவக்கரை மறுத்த
• கதிக்குமோர் தீர்வுகாண் கிலனை

அள

பெருமகம் புரிந்தும் பிறப்பிமா சிவியாப்
 பிறந்தும் பிஞ்ஞகற் பிரித்தே
 யுரைதரு மெழுதாக் கிளவியை மறந்தா
 னுடனவ னகமகங் குலைப்பான்
 வருமொரு வழற்கண் வந்தவுக் கிர்னால்
 வானவர் முனிவர்மற் றுள்ளோர்
 இருநிதி யினத்தா ரொடுவெ வடைந்தா
 னினையறு தக்கனென் றிசைப்பார்

அஅ

நறுமணங் கமழும் கமிக்கையங் கணியா
 னவின் றசொன் மதத்தினுன் மறந்த
 குறுமதி யுடையோர்க் கெந்தவா றேனுங்
 குறுகடாக் கதியெனக் குழறி
 யறைதரு வேதா கமமெனப் பெரியோ
 ரறைந்தது மறிந்திருந் தென்றோ
 விறையள வெனினுங் கருத்தினி னினையா
 திருந்தன னெளியனே னென்றே

அக

நல்லடி யார்க ணலத்தையுநகரா
 நற்றிடத் தையும்பலர் நசையாய்ச்
 சொல்லொடு துதித்தேத் திப்பயன் பெறுமோர்
 சுடரினாற் றுலக்குவித் ததின
 லெல்லையில் பெரும்பே றடைந்திடும் பொருளே
 யெந்தையே லெளியவர்க் கெளியாய்
 அல்லையின் மனத்தோ னெனவெறுத் திடிலோ
 யாதுசெய் வேனடி யேனே

கூ0

உணவது வெறுத்தே னுயிர்வச மறுத்தே
 னுனக்கெனக் கெனப்படித் துரைக்கும்
 பணமது வெறுத்தே னுறவது விடுத்தேன்
 பகைவிடுத் தேனைனப் பழிக்குங்
 குணமதாஞ் சிறும பெருமையு நிறுத்தேன்

கோள்கொலை யாதியாங்கொடுமைத்
தணல்பொறுத் திடுகே னேழையேன் பயந்தேன்

றாணியி லிருந்திடே னந்தோ

சுத

வாலனை யபயம் மதுரையிற் பிறந்த

மறைக்குலக் கௌரிகை வதிர்த

பாலனை யபயங் கருணைபரீந் தூலப்

பண்ணவா வுபய மெப்ப்திக்கு

மூலனை யபய மூர்த்தியே யபய

முழுமறை நூலனை யபயஞ்

சாலவே தழித்தே னுய்யுமீ றருள்வாய்

தற்பரா வபயமே வபயும்

சுஉ

காலனைக் காழ்ந்த லீலனை யபயங்

களக்கரை யினிற்சுரற் காத்த

சீலனை யபயந் தில்லையம் பலத்தே

திருநடந் தினைக்குமோர் தேவா

ஒலமிட் டமுத னாகிபோ னுழன்றே

யொருபய னும்பெறா தவமே

காலனுக் கிரையாய் விடுகவே பணித்தாய்

கற்பீகக் கருணைமா கடலே

சுஉ

எனப்பல விதமாந் துதிபுகன் றிரந்தே

யிருவிழிக் கலுழிபார் நனைப்பக்

கனப்புய றெகிழ்ந்தே மனத்திடங் கரைய

கரங்களோ பல பல நயங்கள்

இனத்தடன் பிறப்பப் பிறவுறுப் பெவையு

யிணையிலா நடுக்கமெய் திடவே

தனத்தினி லுயர்வாந் தனிமலைக் குடபாற்

சந்நிதி நின்றிறைந் சாற்றும் *

சுச

வஞ்சக நினைப்பான் மாறுபட் டிருந்தே

னல்லைமா மானையதன் வசத்தே

மிஞ்சிடா தெனையாட் கொண்டதான் னுளத்தே

விளங்கிடு முனக்கரி தீண்டோ
பஞ்சையீ வயிரம் வைத்திடே லெனவே
பலமுறை புணிந்திடு மேல்வை
யஞ்சலஞ் சலுன்றன் றலைக்கடி யணிவோ
மெனமொழி யெழுந்தகா காய்ம்

கூடு

கொச்சகம்

கேட்டொளிரக் கண்குளிர மெய்குளிரக் கேவலத்தை
நாட்டமுறும் பேரறிவு நன்குகுளி ரப்புலன்கள்
கோட்டமின்றி யேகுளிர வீரசிங்கக் கோலமுடன்
ஆட்டமொடும் பொற்பாறை யண்டைவந்து நின்றனரால் கூக

சொன்னதொரு குதமுனித் துய்யுவரை போக்கி யன்பாய்க்
கொன்னுடைய நற்றவத்தார் குன்றையொரு மனுக்கேள்
வன்னமுடி கொண்டிதவ வாண்மலைபி லேறுது
பின்னையிவ ணின்றதிறம் பேசுமெனத் தாழ்ந்தனரே கூக

மாற்றமகிழ்த் தேற்றவன்றன் மாதவத்தின் பேருமை
தோற்றியதி லிங்கமெனத் தூயமணிக் குன்று மற்றும்
பிற்றலுடைத் தொக்க சுத்தம் பேணியங்கு செல்லவொண்ணு
தேற்றவப ராதமென வெண்ணி யிங்கு நின்றதெனூ கூக

மெய்சிலிர்த்துக் கண்டுளித்து யிக்கவன்புக் கொக்கவுரு
வுய்வகைக்குக் கண்டனரென் றோரொருவற் றார்த்தவன்னுன்
செய்வகையு மற்றுரொள் தேசிக வெனத்துதித்தா
ரையமிகுத் தன்புடையீர் கேண்மின்ன ரைகுவனூ கூக

தன்னுடைய வாணாட்டித் தன்னைமற் தெம்பரனை
யுன்னியந்த வானே ருறக்களத்தை நோர்நிறுத்திக்
கன்னிசுரும் பார்குமுல்க் காடர்பதம் போற்றிமறு
மன்னர்பயத் தாலிடைந்து வந்துவிழுந் தொண்டரைப்போள்

பின்னடந்து முன்னோடிப் பேரபய மிட்டதன்மேன்
மன்னுபல மாய்வணங்க வாய்ந்தமுடி வேறுகத்

துன்னிநின்ற விண்ணவர் சொரிந்தார் கிலர்மாரி
என்னசொலு வேணிதழிச் சித்துமுடி யேகினமேல் ஈக

மன்னலிங்கச் சந்நிதிமுன் வந்தனைசெய் தந்தமுடி
புன்னகையொ மெப்புலன்கள் பேர்தமழி யாமையினுற்
சொன்னகல தோத்திரமுஞ் சூக்கமு மளக்கரிதா
மின்னபடி பேறுபெற்றொ ரெவ்வுலகிற் கண்டதுண்டே ஈஉ

சென்றகீளை சோதரி திரவியுமெ லாஞ்சொரிந்து
அன்றலரும் பூவா லேலங்கரித்தல் வேண்டுமன்றோ
மன்றொளிரும் பெம்மாணை யென்னமறையோர்க்குரைத்து
நின்றிவரைப் பார்த்தெதிரி னின்றினுஞ் சண்டனளால் ஈங்

தந்தையென வேயிருந்த தக்கோயு டன்பிறந்தேன்
வந்தியெனும் பேர்மூறில் வந்துமுடி தந்தியேவென்
எந்தையருள் பாலகனை யென்றிரந்தாய் போலுமுனம்
மந்தமதி யேனீது ணர்ந்தேனி லைமருமம் ஈச

நிம்பமரங் கொண்டா னிறைகாய் கனிவிதையும்
கும்பமுனி நீர்தோயுங் கோலவிங்க மாக்கிய தின்
வம்பமருங் கொன்றைமலர் பாலேபுனை யுஞ்சடிவர்
இம்பர்வரத் தானாக்கி யென்னமறப் பித்தனலே ஈரு

முவாப் பெருங்கீர்த்தி முதறிஞ் சொற்கீர்த்தி
தாவாச் சிவகீர்த்தித் தன்மையருள் பெற்றவிருங்
கோவே யெனத்துதிக்குங் கொள்கையுணர்ந் தந்தணர்கள்
சேவேறும் பிஞ்ஞகற்குத் தீபமிறை யாற்றினீரே ஈசு

வந்ததொரு மெய்யடிய னுமவயி ரப்பெருமாண்
முத்தவிந்தத் தீபமதை முப்போது மெப்போதும்
தாதிவன் றிருவவடந் தக்கபடி ஓசங்கவென்று
அந்தணர்மற் றோர்க்கேட்க வறைந்த வசரீரி ஈஎ

அந்தாத்தின் வந்தசொல்லி னந்தாங்க மெம்மீது
சிந்தைவைத்துச் செய்யுவது தேவரீர் சித்தமென்று

வந்தனைசெய் எஃமிச வனமுனிவ னைப்பார்த்துப்
புத்திமகிழ் சூதமுனிப் புண்ணியனுஞ் செப்ப வுற்றான் ஈஅ

துண்ணிய கருத்துடைய நோன்புரே கேளுமந்தப்
புண்ணியன் பெருவயிரம் பூண்டமையினப் பெயரும்
பண்ணிய தவத்தாற் பாஞ்சடர்க்குத் தீபமுறை
பண்ணுகிற வேளையுற்ற பாக்கியத்திற் தீபமுமே ஈக

பத்திகுடி கொண்டது பெரும் பாறையினும்வீழ்ச்சடம்
சித்திபெற வேண்டியடிக்குன்றிலிலை செய்கவென்று
உத்தரித் தாகுமுயர்ந் தோளுதத்தில் வீற்றிருந்து
முத்தியளித் தன்பரைப்பெ ருமைசெயு முக்கணனார் ஈய

தெய்வத் திருவாக்குப் போந்தபடிக்குச்சிரசைச்
சைவத் திருமேனிச் சத்துவர்க ளங்குவைத்து
மெய்வைத்த மெய்யைமணிக் குன்றடியின் மேவவைத்துக்
கைவைத் தவிர்த்தாளுங் காவல னெனப்புகன்றார் ஈயெ

அறசீரடியாசிரியவிருத்தம்

‘வந்தவர் வணங்கிக் காஞ்சி பேசினார் மறையோர் தீக்கை
தொந்தபா யவரார் பூசை யடியவர்க் காக்கித் தொன்றும்
அந்தநா ளாதி யின்னாள் காறுமம் முறையே யாக
வெந்தைபாற் சண்டிபேரல விரும்பத் மெய்தி வாழ்ந்தார் ஈயெ

வயிரப் பெருமாள் மலைகாவல்

பெறு சருக்கம்.

முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம்- அகநு

பொன்னிடும் பாறைச் ச ரு க் க ம் .

அறசீரடிவாசிரியவிருத்தம்,

கயிலியல் கடகச் செங்கைக் கருங்குழ லுமைம ன் னான்
வயிரனார்க் கருள்பு ரிந்த வண்ணமுற் றுரைத்தாம் வானப்
புயறவழ் மணிக்குன் றத்தீற் பொன்னிடும் பாறை போந்த
வியலெடுத்த துரைப்பா மென்னு விருந்தவச் சூதன் சொல்வான்

கொச்சகக்கலிப்பா.

துங்கவகத் தியமுனிவன் றுகளறுக மண்லடஞ்சேர்
கங்கைநறும் புனலினையங் கமன்கவிழ்ப்ப வதுபெருகித்
தங்குபல கால்கொண்டு தவழ்ந்துவளம் பயத்தலினற்
பொங்கியபைம் புனனாடு புகழ்படைத்துச் சிறந்ததுவால் உ

கன்றொன்றுக் கிரங்குமொரு கபிலைதுயர்க் ககமுருகித்
தொன்றொன்று குலமிறந்து துரிசுறுவ தெண்ணாமே
சென்றொன்று திருமகனைத் தேருருளிற் படுத்தரைத்த
வென்றொன்று குலத்தாச ரிருந்தாச புரிநகரம்

ந

உத்தமநாற் குலத்தவரு மோதுமனு லோபர்முதன்
மத்திமராய் முக்குலத்தில் வந்தவரும் பந்தமறு
முத்திரெறி கண்டவரு முழுதுணர்ந்த முனிவாரும்
பத்திரெறி நின்றவரும் பரவிவளர் திருநகரம்

ச

பாருரு முயிரைவக்கும் பழையவினைப் பயனிரப்பச்
சீரூரும் வளமுதவுந் திருமகளுந் தவமிருந்து
காருருங் களத்திறைபொற் கமலசா ணம்பாவும்
ஆருரென் றலகுரைக்கு மரியபுகழ்த் திருநகரில்

ரு

குன்றொன்றுஞ் சிலைக்கரத்துக் குளிர்மதிச்செஞ்சடைமுடியார்
தன்றொண்டு புரிகவெனத் தடுத்தடிமை கொண்டருளும்

வன்றொண்டர் பாவையெனு மதிவதனத் தாளநகை
யின்றொண்டை வாய்மயிலோ டில்லறங்கெண்டினிதமர்வார்
இத்தகைய ராய்வுக வியனடத்தி யுறுநாளின்
மத்தகய முரித்தணிந்த மழுவாளர் திருவடிக்கே
பத்திசெல வுத்தமராய்ப் பார்ப்பாக்குஞ் சேரமான்
வைத்தவயிர்த் தோழராய் மருவமன மகிழ்த்துறுவார் ௭
ஒருபகலிற் சேரமா னுவத்தமருங் கெடுங்கோளுர்த்
திருநகர முறக்கருதிச் சிவம்விளக்கு மறைச்செல்வர்
பாவுகிருந் தோண்டர்குழாம் பரிசனத்த ருடனாக
விரவவழிக் கொண்டெழுந்து மேற்றிசைநோக் கிப்படர்வார் ௮
அறுசேரடியாசிரிய விருத்தம்.

பொன்னிமா நதித்தென் பாங்குப் பொலிசுவத் தலங்க
டோறும்

மின்னவிர் சடிவத்தண்ணல் வினாகமழ் மலர்த்தா னோத்திக்
கன்னலு மழுதுமொப்பக் கணிந்தசொற் பதிகஞ் சூட்டி
யென்னையா னுடையரும்பி யாளு ரேக னூரல் ௯
சிராப்பள்ளி மருவித் தாயாம் செல்வரைப்பணிந்துபோற்றிக்
கூரப்பூனை குழல்வெற் பின்ற குமரியோர் பாச மேவ
வரைப்பணி யணிந்த வேணி யருட்பெருங் கடனி லாவும்
பராய்த்துறை பரவியேத்திப் பகர்கடம் பாடவிக்கண் ௧௦

நிராமய வருளானந்த நின்மலச் சிவக்கொழுந்தைக்
காசல முரித்துப் போர்த்த கண்ணுதற் பரணை யண்ட
சராசர மீன்று காக்குஞ் சங்கரி யுமையா னோடுந்
தராதல முய்யப் போற்றித் தமிழ்த்தொடை புனைந்து சாத்தி
ஆணிப்பொன் மேருக் குன்ற வணிசிலை யெடுத்த கங்கை
வேணிப்பிஞ் ஞகனார் நீங்கா விரும்புட னமருஞ் சோதி
மாணிக்க வரைநெர் தோன்ற மகிழ்வுளந் தளும்ப நெஞ்சக்
காணிக்கை நல்கி நம்பி யாளுரர் கடிது சென்றார் ௧௧
அத்திசை யவிரும்பு காணத் தரியொடு கயமு ரா ஞ்மனு
சித்திர வுடற்ற ரக்குந் திகழ்மபி லரவுங் கூடி

யொத்திக லின்றி வாழு முறவுகண் வெகை பூப்பச்
சித்தமா சூகன்ற நம்பி திருவுளங் களித்துச்சென்றார் கக

தேவர்கண் முனிவர் யோக சித்தர்சாஸணர்க னாகர்
மேவுகந் தருவர் யக்கர் விஞ்சைய ரம்பை மாத
ராவன கருகிப் போற்றி யருந்தவம் புரிந்திருப்ப
நாவலர் கண்டு கண்டு நகைமுக மிலங்கச் சென்றார் கச

மந்திர வேள்வித் தீயின் மலிபுனை சேணாவ
இந்திர னாகி யோரை வாகொளென் றிசைக்கு மோதை
சந்தைசொன் மறையி னேதை சாத்திர வாத வோதை
வந்தெதிர் கலத்தோ ரெட்டு மாதிரம் பரவக் கேட்டார் கரு

இன்னண மிலங்குங் கானத் தெழில்வன மனைத்து நோக்கி
மின்னுமூப் புரிநூன் மார்பர் விரைந்துமாமணிப் பொற்
குன்றைத்

துன்னினர் மீது செல்லத் துணிந்திடு மளவி லீசன்
றன்னருள் விளக்கத் தாலச் சயிலத்தினுருவ மெல்லாம் கக

சிற்சிவ லிங்க மாகத் திகழ்த்தெதிர் தோன்றக் கண்டார்
அர்புத முளத்தி னெய்தி யாகெட்டே னெவ்வா நேகித்
தற்பான் றனைச்சே விப்ப தென்றதன் றுழுவ னைக்கண்
ணிற்பவ ரமுத மொப்ப திகழ்த்தினர் தமிழ்ப்பாமலை கள்

கவிக்குளங் கசிந்து நீல கண்டாம் மலைப்பா திக்கட்
புவிக்கருள் புரியத் தோன்றிப் பொலிந்தொரு மண்ட பத்திற்
செவிக்கமு தாகப் பாடுஞ் செல்வர்க்கு வேண்டுஞ் செம்பொற்
குவைக்கருள் புரிந்து பூத கணத்தொடு கூறி னாரால் கஅ.

அப்பணி சிரமேற் கொண்ட பூதங்க ளடியார் நிற்கு
மொப்பறு பாறை மீதி லொளியிடு பசும்பொன் றாவச்
செப்பிய நாவலார் திருவுள மகீழ்த்து கொண்டார்
முப்பரம் பொருட்மு முன்ன முதல்வனைப் பணி நின்றார் கக

கவிவிருத்தம்

கடவாரண வுரியாய்மதி கதிராமுல் விழியாய்
படநாகமொ டறுகாறணி பழமாடறை முதல்வா

இடரானவை தனைவாயெனம் யினிதாளுடை யொருவா
மடமாதனை யுடனாயமர் மணிமாமலை யிறைவா ௨௫

பொதியாசல முனிபாடிய புகழாய்வினை யுகழாய்
மதிசூடிய சடையாயிசை மறைபாடிய விடையாய்
முதிராவய துடையாய்சக முழுதாளுடை முத்தல்வா
கதியாய்மணி மலைமேவிய கருணாகர வருளாய் ௨௬

மலரம்புய வயனெண்சீர மறுகும்படி திருகிச்
சிலையங்கச னுடலம்படு திறம்வெந்தழல் சொரிவாய்
கலகம்புரி தநீமந்தக கயவன்பட முனிவாய்
மலைமங்கையொ பெயிருய்ந்திட மணிமென்சிலம் புறைவாய் ௨௭
எழுசீரடியாசிரிய வீருத்தம்

அன்றி னாப்புர மொன்றி நீறெழு வாரழற் பொறி தூவிய
மன்ற லார்தரு கொன்றை மாமலர் மாலை சூடிய வேணியாய்
தென்ற லார்தரு பொங்கர் நீடுயர் சேண ளாவொளி மாமணிக்
குன்றி லாருயிர் வாழமேவிய கோதி லாவரு ளாழியே ௨௮

அம்ப ரத்தெழு மால கால மருந்தி மாலய னாதிய
வும்ப ருக்கருள் சங்க ராமணி யுரக மங்கள கங்கனா
பம்ப ரத்துறு சித்த மொத்தருள் பாட நல்கு புராதன
நம்பி னர்க்கருண் மல்க மாமணி வெற்பின் மேவிய நாயகா ௨௯

அறுசீரடியாசிரிய வீருத்தம்

என்றுளங் கசிந்து பாடி யிருகணீ ரருளி பாய
நின்றிடு மடியார் தம்மை திருமல னருளி னோக்கி
நன்றுதின் றுதிகேட் டுள்ள நயந்தன நினைந்த வெல்லா
மின்றுனக் கருள்வங் கேணீ ரெனவரங் கேட்க லுற்றார் ௩௦

தீர்த்தங்கட் காசாய் நின்ற திருநீல கண்டத் தாடிப்
பார்த்துனைப் போற்றி னோர்கள் பாகதி பெறுதல் வேண்டும்
சீர்த்ததின் லீலைதானும் செகத்திற்பேர் பெறுதல் வேண்டும்
கோத்திரம் வலப்போந் தோர்கள் குறையெலா மொழிதல் வே
ண்டும்

மாகமுற் றளக்குஞ் சோதி மானிக்க மலைமே லுண்ணைப்
பாகொத்த வினிய திஞ்சொற் பருவதக் கோடிபெயர் டேத்து
மாகத்தர் வினைக ணீங்கி யலைபுள் சிவநர தச்சீர்ச்
சாகாத் தமிழ்ந்து மீளாச் சற்கதி புகுதல் வேண்டும் ௨௭

என்னவா ஞார் வேண்ட விசைந்தநுள் புரிந்து நாதன்
பொன்னவிர் கருணை மேனி கர்த்துடன் மறைந்து போனான்
அன்னவ் எனகன்ற பின்ன ரடியவர் குழாங்கள் குழச்
சென்னெறி படர்ந்தா ஞார் சோநர் டேகி னூரால் ௨௮

மின்னிடும் பவள மேனி விகித்தன ரேவப் பெற்றுத்
துன்னிடும் கணங்கண் மேவிச் சுடர்பந் தொளிநுஞ் செம் .
பொன்

மன்னிடும் படிய மைத்த வரிசையி னந்தப் பாறை
பொன்னிடும் பாறை பென்று புவிசொலப் பட்டதன்றே ௨௯

சந்திர மவுளிக் காற்றுந் தலப்பிர மோற்ச வத்தில்
ஐந்தெனுந் தினத்தி லம்மா வமலனு ஞார்க் கீந்த
கிந்தந் கருணை தோன்ற வியற்றுமுற் சுவத்தின் யேன்மை
யந்தரம் புவன மெல்லா மறிதரப் பட்ட தன்றே ௩௦

பொன்னிடும்பாறைச் சருக்கம்

முற்றிற்று.

வட்டபோக்கிப்புராணம்

முற்றிற்று.

திருவார்த்தப்போக்கிப் புராணம் செய்யுள்.

பிழை திருத்தம்.

பக் கம்	பாட் டு	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	7	4	கருணைதழை	கருணைமழை
3	9	1	தவநீழல்	தருநீழல்
4	16	1	காஞ்சியிற் பிறந்து	பிளமுத்தைக்கிவிடவும் (தந்து ஆயர்.சுலம்.கைக் கோளர் ஜாதி)
26	33	1	முணர்விலா	முணர்விலா
27	40	1	குலவுதோரணங்கள்	குலவுதோரணங்கள்
28	47	5	அறுசீரடியா	அறுசீரடியாசிரிய
32	11	5	வில்லார	வில்லார்
34	8	3	யொல்லைவேதாசலத் தோடோங்கு	யொல்லை ஸ்வேதா சலத் தோடோங்கு
35	14	3	யாசையா யினயாமீது	யாசையாயின மியாமீதும்
42	37	1	கொண்டிவன் கிடத்தி	கொண்டிவன்கிடத்தி
45	62	1	கடைந்தவஞ்ஞா	கடைந்த வஞ்ஞான்
48	79	4	ஞ்சஞ்சலில்	மெஞ்சலில்
55	11	4	தெப்பதி	தெப்பதி
60	16	4	பசிக்கிளக்கென்	பசிக்கிலக்கென்
61	27	3	யெலிபுவி	யெலிபுவி
62	31	1	மூதர்ப்	மூவாப்
62	32	2	கொல்லாம்	கெல்லாம்
63	35	1	ஞகில்	ஞகிப்
64	2	3	மாத	மாத
64	5	2	வெண்கொடை	வெண்குடை
74	13	1	லழகாந்	லழகாந்
80	35	1	முரசொலியமுழ்வொலிப	முரசொலியமுழ்வொலிபு

80	35	1	பாவொலிய	பாவொலிய
89	37	5	விண்மை	விண்மை
81	38	5	பவற்றை	மவற்றை
81	39	5	பலர்களு	பலர்களு
84	56	2	பொலக்	புலக்
85	64	2	மிகழ	மிகம
87	75	4	வொவெரீர்	வேவெரீர்
87	76	3	வியம்பினை	வியப்பினை
88	85	1	மண்ணவர்த்	மண்ணவர்த்
89	86	3	வியாழி	வியாழி
90	94	3	தடமெலாஞ்	தடமெல்லாஞ்
92	105	4	காலக்	காலக்க
98	129	3	வணங்கி	வழங்கி
98	130	2	பணிதீருங்	பணிதீருங்
I03	151	1	விரூந்துங்	விரூந்துங்
105	158	3	மெகை	மெகை
105	160	2	கையாவோ	கையாவோ
107	167	1	நின்றவர்பான்	நின்றவர் பான்
108	169	3	தாங்கிவிழத்	தாங்கிவிழத்
112	194	1	சேவிக்	சேவிக்
112	195	4	சீர்த்திப்ப	சீர்த்திப்ப
112	196	1	சாய்ந்து	சாய்ந்து
112	198	2	னடியேனேன்	னடியேனேன்
115	214	1	னருளேயென்	னருளேயென்
115	215	1	வினிதமர்செய்	வினிதமர்செய்
117	226	4	தென்றலு	தென்றலு
118	229	5	ரோமுதி	ரோமுதி
124	253	8	வாழ்த்தலே	வாழ்த்தலே
126	261	8	வாழ்த்திடல்	வாழ்த்திடல்
59	7	3	செறிதருவங்கிதிரீர் திக	செறிதருவங்கிதிரீர் திகழு
				மும்பொன்னிள்ளு மண்ணென்றிந்நான்கே

வாட்போக்கிப்புராண வசனச் சுருக்கம்

2 9	மழலைமாழி	மழலைமாழி
2 20	மூவலத்தையுள்	மூவலகத்தையும்
4 18	இரத்தினகிரி	இரத்தினகிரி
6 13	கங்கதானே	கங்காதானே
6 25	சரீரங்கட்டு	சரீரங்கட்டு
7 11	சுருந்திரம்	சுருந்திரம்
19 21	பிரமஹத்தி உருவங்கொண்டு	பிரமஹத்தி விரஹத்தி எனஇரண்டு
22	பிரமஹத்தியை	அந்தஹத்திகளை
20 2	பிரமஹத்தியும்	இருஹத்திகளு
22 1	முடையன்	முடையவன்
23 18	கூறக்கேட்டதும்	கூறக்கேட்டதும்
24 10	யாரகத்தா	யாராகத்தா
